

NOVI TEHNIKI

GLASILO OBCINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LASKO, SLOVENSKE KONJICE, SENTJUR, ŠMARJE PRI JELSAH IN ZALEC

ZLATI „M“ ZA OTO

Mladinska revija »Mladina« iz Ljubljane je letos prvič razpisala natečaj za najboljšega slovenskega pevca, pevko, skladatelja, popevko, ansambel in oddajo. Med pevci je premočno zmagal Celjan Oto Pestner, ki je osvojil 4433 točke, drugi za njim pa je bil Janko Ropret s komaj 1805 točkami. Pesem v Otovi interpretaciji »Mati, bodiva prijatelj«, ki je na letošnjem

slovenskem festivalu osvojila prvo mesto strokovne komisije, pa je bila med popevkami uvrščena na drugo mesto za popevko »Otroci morja«. Torej popolni uspeh mladega pevca, ki se je uspel v slabih dveh letih prebiti v sam vrh slovenske zabavne glasbe. Podelitev nagrade »Zlati M« bo v sredini decembra v uredništvu organizatorja akcije mladinskega lista »Mladina«

Slovenske konjice

„SOCIALNA“ STANOVANJA

Z reševanjem konkretnih problemov po Titovem pismu so pričeli tudi v Slovenskih Konjicah. Lotili so se enega najbolj perečih vprašanj — stanovanjske problematike. Občinska skupščina je na svoji zadnji seji sprejela odlok o obveznem prispevku za družbeno pomoč v stanovanjskem gospodarstvu, pa tudi odlok o redni nadomestitvi stanarine.

Oba odloka sta izrazila socialne narave in tako je vzkliko vsaj majhno upanje za vse tiste občane, ki jih je preko tisoč in znaša njihov mesečni dohodek na člana 35.000 starih dinarjev, da bodo prišli v relativno kratkem času do stanovanja ali pa vsaj nadomestila zanj.

Z denarjem solidarnostnega sklada v višini dva milijona dinarjev, ki se bodo stekala iz proračunov delovnih organizacij in zasebnikov, bi tako v Slovenskih Konjicah lahko zgradili vsako leto le osem stanovanj, kar je spričo potreba malo. V petih letih bi

to zneslo 40 stanovanj, potrebe po njih pa so veliko večje. Stirikratne.

Zaskrbnjuje pri vsem tem je le dejstvo, da delovne organizacije, ki bi morale podpisati samoupravni sporazum za stanovanjsko izgradnjo, tega v večini primerov še niso storile. Od 60 organizacij je samoupravni sporazum podpisalo le osem organizacij. Struktura finančnega načrta je delovne organizacije resnično prizadela. Ze tako same vlagajo ogromna lastna sredstva za stanovanja svojih delavcev, zdaj pa jih je samoupravni sporazum očitno zelo prizadel, saj 30 odstotna prispevna stopnja od najnižjega odstotka sredstev, ki so ga organizacije v občini določile za potrebe razširjene reprodukcije, ni malo.

V Konusu so izračunali, da bi s tem samoupravnim sporazumom izgubili 90 milijonov sredstev, ki bi jih morali odvajati v solidarnostni sklad. Sami pa imajo svojega in njihova lastna teženja je ta, da ga ohranijo in s tem tudi sami rešujejo pereče stanovanjske probleme, ki jih je še vedno dovolj.

Svoje pomisleke je izrazila tudi Kovaška industrija Zreče, saj je tudi ona tista, ki prav v zadnjih letih vloga v stanovanja največ sredstev.

Dvom okoli pereče stanovanjske politike in solidarnostnega sklada oziroma konkretna uresničitev tega je bil zato opazen tudi na zadnji seji občinske skupščine, ko so imeli nekateri odborniki tehtne pomisleke. Nihče pri vsem tem ni dvomil v pozitivno načelno stališče in tako v odpravo socialnih razlik, marsikdo pa se je vprašal, ali bo začasna zamegljena pot prinesla učinkovit rezultat.

ZDENKA STOPAR

Ob dnevu republike so na Polzeli svečano izročili v obratovanje novo pletilnico. Poleg odbornikov občinske skupščine občine Zalec in predstavnikov vodstev vseh družbeno političnih organizacij se je svečanosti udeležil tudi član republiškega izvršnega sveta MILOVAN ZIDAR.

O dosežkih podjetja ter perspektivnem razvoju je govoril predsednik delavskega sveta ERVIN JANEŽIČ. Nova pletilnica ima 2.700 kvadratnih metrov površine, v njej pa je nameščenih kar 700 pletilnih strojev. Skupno bodo v tem novem in sodobnem obratu dnevno izdelali nič več in nič manj kot 85.000 parov nogavic. Kolektiv je v izgradnjo in opremo tega obrata vložil skoraj tri milijarde starih dinarjev sredstev. Ze sam pogled v pletilnico obiskovalca prepriča o visoki stopnji avtomatizacije proizvodnje, o dosežkih tehnike, ki se zlasti hitro razvija ravno na področju tovrstne industrije. Predsednik delavskega sveta je govoril tudi o drugih dosežkih kolektiva. V tem letu dosegajo pomembne poslovne rezultate, s svojimi proizvodi pa se vse močneje uveljavljajo tudi na tujih tržiščih. Znatno so v letošnjem letu tudi izboljšali osebne dohodke aposlenih delavcev. Močan je tudi porast skladov podjetja.

Po kulturnem programu, v katerem sta sodelovala polzelski moški pevski zbor in godba na pihala iz Zabukovice, je najstarejši delavec v pletilnici RUDI VIDMAJER prerezal svileni trak in s tem simbolično izročil v obratovanje novo polzelsko pletilnico.

FOTO: BERNI STRMCNIK

NA
10. STRANI:
KONUS
MED NAMI
IN
OTO
VMES!

STOP - pop moda
shop

MLADO ZA MLADÉ

2. nadstropje

VELEBLAGOVNICA

z urednikove mize

Javna radijska oddaja v Slovenskih Konjicah je mimo. Tehnika nam je sicer malo ponagajala, pa je bilo zato navdušenje v dvorani toliko večje — seveda, posebej takrat, ko so nastopili kvartetovci z Otom Pestnerjere. Prihodnja javna radijska oddaja bo v Sempetru. V redakciji Novega tednika in RC razmišljamo tudi o načrtu, ki bi ga najbrž veselo pozdravili naši najmlajši — o rednih otroških javnih oddajah v občinah. No, o tem več, ko bo »padla« odločitev.

Danes zaradi tehničnih razlogov ni objavljena reportaža v seriji Naše šole vsepovsod. Prihodnjic pa pridejo na vrsto Črešnjice, tamkajšnja osnovna šola.

In kaj preberite v današnjem NT? Polemiko o proizvodnji mlika, o problemih nepismenega milijonarja, o obisku v krajevni skupnosti Ponikva, razgovor z osebo tedna . . . in seveda dve strani pisem bralcev.

Vaš urednik

Kadrovska politika

SPREMENITI SESTAV ZK

Zveza komunistov bo izostrila svoj odnos do kadrovske politike — to je bila napoved, ki dobiva v zadnjih mesecih vse bolj konkretno podobo. Obeta tudi nekatere resnične spremembe. Ne le v kadrovski politiki znotraj ZK, ampak tudi pri uresničevanju skupščinske resolucije o osnovah kadrovske politike v SR Sloveniji. Najočitnejši korak predstavlja v tem trenutku oblikovanje družbenih dogovorov o enotnih osnovah kadrovske politike v občinah, o čemer je na zadnji seji razpravljala tudi komite občinske konference Zveze komunistov v Celju.

Vendar pa je ZK na celjskem območju postavljena

pred nekatere naloge, ki jih je nakazal CK ZKS, a jih nadvse očitno potiskajo na plan konkretne razmere v kadrovski politiki znotraj ZK. V celjski regiji je na mnoga vprašanja odgovorila razprava o socialnem sestavu ZK, o dejavnosti in o pripravljenosti članov ZK za aktivno delovanje. Kadrovske komisije pri občinskih komitejih ZK pa morajo po 29. seji CK ZKS vključiti v delovne načrte nove in pomembne naloge:

— oživiti mora delo kadrovskih koordinacijskih odborov pri občinskih konferencah SZDL

— ojačati je potrebno kadrovske službe pri občinskih skupščinah

— kadrovske komisije in komisije za idejno usposabljanje komunistov morajo omogočiti stalno politično usposabljanje evidentiranih kandidatov za posamezne funkcije

— v sodelovanju z oddelki ZK je potrebno povečati sprejeme v ZK, zlasti naprednih proizvajalcev in mladine, da se bo hitreje spreminjal socialni sestav ZK

— komisije morajo razčleniti delo odgovornih političnih delavcev in ugotoviti, kako poteka evidentiranje kandidatov za funkcije v republiških in zveznih organih ZK itd.

To je bil le kratek povzetek bistvenih nalog kadrovskih komisij pri komiteju, čeprav bi lahko njihovo delo strnili v tri glavne cilje: v ZK moramo stalno spremljati aktivnost članov ZK, doseči večjo usposobljenost komunistov in z načrtnim sprejemanjem delavcev v ZK spremeniti sestav ZK, da bo resnično tudi po sestavu in po deležu delavcev-komunistov v vseh partijskih organih dejanska avantgarda delavskega razreda.

Vsaka delovna sredina mora konkretizirati te cilje. Nekateri se v zadnjem času ču-

dijo, kako to, da ZK izrazito izpostavlja, na primer, upoštevane moralnopolitične lastnosti pri kandidatih za vodilna delovna mesta. Ali pa zakaj ZK toliko poudarja, da mora pomeniti kadrovska politika sestavn del samoupravnega dogovarjanja in odločanja. V Elektro Celje niso mogli razumeti, da je sekretar komiteja občinske konference ZKS Celje na seji delavskega sveta predlagal preložitve izvolitve direktorja, ker prej o kandidatu niso razpravljali v vseh enotah podjetja (Elektro Celje pa pokriva širše celjsko območje). Delavski svet je predlog sprejel nekateri vodilni komunisti pa so ta normalen poseg ZK ocenili kot vmešavanje. Ta primer ni osamljen. Kaže torej, da bo preteklo še nekaj časa, preden bodo celo temeljna načela delovanja ZK na področju kadrovske politike osvojevala kot nujna, vsakodnevna praksa.

Vedeti namreč moramo, zakaj ZK ob notranjem kadrovskem presnavljanju postavlja v močno luč tudi svojo vlogo pri reševanju konkretnih kadrovskih vprašanj. Vsak komunist, na kateremkoli delovnem mestu, je za svoje politično delo odgovoren ZK. Najbolj izpostavljena so zlasti vodilna delovna mesta. Dosedaj premlačno opredeljena odgovornost vodilnih delavcev-komunistov do ZK pa je privredila do slabosti in nasprotij, ki so se nemalokrat spremenila v politične bitke.

Močnejša prisotnost ZK na področju kadrovske politike se izraža tudi pri uveljavljanju temeljnih družbenih dogovorov, kamor nedvomno sodi prav dogovor o enotnih osnovah kadrovske politike.

Občine na celjskem območju so osnutke tega dogovora pripravile z veliko stopnjo medsebojnega sodelovanja. In vse tudi kaže, da ga bodo v več občinah kmalu sprejeli. Celjski komite je na zadnji

seji o družbenem dogovoru razpravljala več ur in tudi predlagala nekaj konkretnih izboljšanj. Opozoril je na vlogo samoupravnih organov pri spreminjanju sedanje kadrovske politike, na odgovornost raznih institucij za organizacijo dopolnilnega izobraževanja in pri spreminjanju kadrovskih struktur zaposlenih ter na nujnost okrepitev kadrovskih služb v delovnih organizacijah. Članj komiteja so v razpravi menili, da je v dogovoru tu in tam preočiten formalističen pristop v nekaterih določbah. Vendar pa so soglašali, da mora pomeniti dogovor predvsem osnovno politično usmeritev, z določenimi konkretizacijami, vsem samoupravnim in družbenim organom pa političnim organizacijam pri uresničevanju njegovih določil. O dogovoru razpravljajo tudi organizacije.

Ugotovitev celjskega komiteja, da stanje v kadrovski politiki ni rožnato, spreminjamo ga pa prepočasno, je enako veljavno za vse občine naše območja. To kažejo vsi statistični kazalniki. Razveseljivo pa je, da postaja kadrovska politika vse bolj tema dneva. No, res je, da o njej premalo razpravljajo predvsem tisti, ki bi morali biti med prvimi — samoupravni organi v delovnih organizacijah.

Meja
1000 novih
dinarjev

Lani decembra in do marca letos so v vseh krajevnih skupnostih laške občine glasovali za uvedbo krajevnega samoprispevka, v okolišju Radeč za šolo, v okolišju Rimske Toplice in Laško pa za šolo in ureditev cest. Na množičnih sestankih je bilo takrat med drugim rečeno, da se bo meja osebnih dohodkov, ki deli občane med plačnike in neplačnike samoprispevka spremenila s spremembo in naraščanjem življenjskih stroškov. Občani so takrat sicer imeli pripombe, da nekatere občine niso postavile mejo pri 800 novih dinarjih kot v laški občini.

No, po nekajmesečnem plačevanju samoprispevka je v laški občini že prišlo do sprememb. Občinska skupščina je na zadnji seji sprejela sklep, da se merilo za oprostitve plačevanja samoprispevka pomakne od 800 na 1.000 dinarjev osebnega dohodka, pokojnin in letnega katasterskega dohodka za kmete.

Po prvem januarju bodo samoprispevek plačevali le tisti občani, katerih osebni dohodek je 1.000 dinarjev in več. Enako bodo obremenjeni tudi upokojenci, ki imajo 1.000 dinarjev pokojnine in več ter kmetje, ki dosega letni katasterski dohodek 1.000 in več dinarjev. Tudi določilo, da so prispevka oproščeni občani v večjem številom vzdrževanih družinskih članov, se je spremenilo. Odslej bodo plačevanja prispevka, če vložijo za to prošnjo, oproščeni tisti, katerih dohodek, porazdeljen na vzdrževane člana, ne presega 500 novih dinarjev. Dosedanja meja je bila 400 dinarjev. Kr.

Tekst in foto: T. Tavčar.

VPRAŠANJE JAVNEMU DELAVCU

TOVARIŠ DIPL. INŽ. LUDVIK MALI,
GLAVNI DIREKTOR RUDNIKA
LIGNITA VELENJE

Uprostito, da se tokrat z javnim vprašanjem obracam na vas. Gre namreč za nekaj vprašanj, ki zadevajo širšo javnost pa bi vas zaradi tega prosil, da nanje tudi odgovorite.

Prvo vprašanje je tesno povezano z lignitom kot blagom široke potrošnje. Ne gre samo za dejstvo, da je dobava lignita potrošnikom, ki so ga pri tej ali oni trgovski organizaciji naročili pozno, nekoliko v zamudi. Bolj je zanimivo vprašanje, kakšna je sploh perspektiva prodaje velenjskega lignita med individualne potrošnike? Pri tem imam v mislih tudi prihodnje zahtevo soštanjske termoelektrarne po tej osnovni energetske surovini, ki se bo prav gotovo močno povečala, zlasti še ob predvideni gradnji četrte faze.

Prav tako bo zanimivo brati odgovor na vprašanje, kakšna je perspektiva velenjskega rudnika in v tej zvezi, v kakšne namene bo koriščen kredit, ki bi ga naj vaš kolektiv dobi od Sovjetske zveze?

Tretje vprašanje se vrača na prireditev v okviru letošnjega praznika velenj-

ske občine. Tedaj ste v govoru ob otvoritvi novega objekta v Pesju opozoril na težak položaj rudnika, na nekatera neresna sistemska vprašanja pa tudi na položaj kolektiva znotraj občine, češ, da ga mnogi podcenjujejo, ker trenutno ne more odvajati večjih sredstev za financiranje splošnih družbenih potreb. Četudi smo v poročilu o tem dogodku vaše stališče posebej komentirali in napisali, da je težko sprejeti to kritiko, saj je vendar velenjski rudar v najširšem pomenu besede tisti, ki je ustvaril temelje novega Velenja (na to pa Velenjčani ne bi smeli nikoli pozabiti!) in bo tudi v prihodnje, ko se mu bo položaj izboljšal, med tistimi, ki bodo odvajali več sredstev za skupne potrebe, vs vendarle prosim, da odgovorite, kako to, da ste to vprašanje odprli na slavnostnem zboru. Gotovo ste za to imeli tudi vzroke. Kje tičijo oziroma so tičali?

Ze v naprej hvala za razumevanje in odgovore.

Milan Božič, novinar

ORIENTACIJSKI
POHOD V REČICI

Na območju Rečice in Šmohorja je bil v nedeljo orientacijski pohod v počastitev dneva republike. Komisija za SLO pri OK ZMS Laško je organizirala tekmovanje med mladinskimi aktivisti in specializiranimi mladinskimi organizacijami v orientacijskem pohodu.

Mladi iz Laškega, Sedraža, Rečice in Rimskih Toplic so v lepem, sončnem vremenu iskali kontrolne točke po zasneženih pobočjih Maliča in Šmohorja med dveurnim pohodom. Start pohoda je bil v Hudji jami pri Sindikalnem domu, kjer so ekipe opravile teste iz poznavanja zgodovine NOB na področju Rečice in prve pomoči. Cilj pohoda je bil na Planinskem domu na Šmohorju, kjer je bila tudi razglasitev rezultatov.

Prvo mesto je zavzela ekipa mladinskega odseka pri Planinskem društvu Laško, pred ekipo MA ELKOV — Laško in ekipo MA Sedraž.

A. Mavri

Športni delavci govorijo

RAZLIČNA MNENJA

Jože Grozdnik

Z anketo športni delavci govorijo smo tokrat nadaljevali v Velenju ter tam poiskali tri športne delavce. Kot v prejšnjih dveh smo tudi njim postavili ista vprašanja — kako gledajo na množični šport in kvaliteto ter kdo bo športnik oziroma športnica leta.

VERA ZUPANČIČ — predsednica atletskega kluba Velenje: Množični šport bi po mojem morali še bolj negovati. Če bomo uspeli, da bomo množičnost še obogatili se bo tudi kvaliteta ekip in posameznikov dvignila. To pa lahko danes dosežemo le šolska športna društva, saj imamo

Venčeslav Tajnik

le v teh društvih še mladega in zdravega človeka. Za športnika leta predlagam Mira Kocuvana, za športnico pa Natašo Urbančič.

VENČESLAV TAJNIK — predsednik Nogometnega kluba Rudar Velenje: Pri nas se premalo zavzemamo za množični šport. Ljudje, ki so odgovorni v posameznih podjetjih, premalo delajo. Kvaliteta pa bi morala biti glede na finančno stanje boljša, kot jo imamo. Res je, da smo v zadnjem letu dobili kar dva predstavnika v II. zvezni ligi, vendar, kot je videti, se jim, posebej košarki, slabo godi. Za

Vera Zupančič

športnico leta predlagam Natašo Urbančič, za športnika pa Mira Kocuvana.

JOŽE GROZDNIK — aktiven atlet in sodnik: Množičnega športa je še premalo, zato bi morali razvijati rekreacijski šport v delovnih organizacijah, saj možnost obstajajo. Kvaliteta športa upada, zato bi morali klubi na območju združiti kvalitetne igralce iz istih disciplin in tako bi se kvaliteta nedvomno dvignila. Športnik leta naj bi bil Miro Kocuvan, športnica pa Nataša Urbančič.

KVIZ JE MIMO

Pred dobrim tednom je občinska konferenca ZMS Celje v sodelovanju z JLA iz celjske garnizije organizirala kviz, ki se ga je udeležilo precejšnje število mladih in starejših občanov mesta Celje. Udeleženci kviza so odgovarjali na vprašanja o maršalu Titu in njegovem času.

V celjskem kvizu so sodelovali pripadniki JLA skupaj z mladimi. Kviza so se udeležile tri skupine, ki jih je izbrala JLA, in pa dve ekipi, izbrani iz vrst mladih iz celjske občine. To je bilo tudi izbirno tekmovanje za finalno prireditev, ki bo 16. decembra v Ljubljani. Na ljubljansko prireditev bo iz Celja odšla skupina šestih mladih, sestavljena iz treh članov

JLA in treh mladincev.

Vsaka sodelujoča ekipa je dobila knjižno nagrado, ki jo je podarila občinska konferenca ZMS Celje. Jasno je, da je to le simbolično priznanje za skupne napore, ki jih že dolga leta vlagajo v sodelovanje celjske garnizije in mladi občani Celja. Skorajda bi lahko rekli, da je ni večje prireditve, na kateri ne bi sodelovali tudi pripadniki JLA in zato velja takšnim in podobnim prireditvam vse priznanje, da ne rečemo tudi vsa podpora tako s strani občinske konference ZMS kot tudi s strani vseh ostalih faktorjev, ki jim je mar za kulturno udejstvovanje v Celju.

M. S.

Bančna politika

VEČJI VPLIV GOSPODARSTVA

Več razlogov je govorilo v prid odločitvi za razgovor z Zdravkom Trogarjem, direktorjem podružnice Ljubljanske banke v Celju. Prav gotovo ne le uspešno bančno poslovanje v podružnici, ki ima kar 10 ekspozitur in 13 agencij na celjskem območju in v Posavju ter 248 zaposlenih. Pač pa predvsem to, da ugotovimo, kako je s poslovanjem podružnice v zapletenih gospodarskih razmerah, kako bančni delavci ocenjujejo možnosti razvoja gospodarstva na celjskem območju in kaj je tisto, kar hromi življenjsko moč naših gospodarskih kolektivov. Koliko lahko v oživljanju gospodarske aktivnosti pomaga dobro začrtana bančna politika? Kako v celjski podružnici ocenjujejo doslej besedno dokaj spodbudne integracijske procese v regiji? Z eno besedo — kako je torej zavel nov veter v odnosih med bančno ustanovo in združenim delom. Še posebej pa dokaj ostrih družbenih kritik, češ da je v preteklosti gospodarstvo premalo vplivalo na poslovne odločitve banke.

Po sprejetju ustavnih dopolnil so v Ljubljanski banki pristopili k snovanju nove samoupravne zgradbe. Z njo se niso spremenili samo odnosi znotraj banke oziroma položaj podružnic, temveč se je v mnogočem drugače ovrednotila neposredna udeležba predstavnikov gospodarstva v poslovni politiki bančne ustanove. Tudi v podružnici na našem območju.

In na koncu — ali je res, da bodo v prihodnjem letu zmanjšana potrošniška posojila?

To so bila nekatera izhodiščna vprašanja za pomenek z Zdravkom Trogarjem.

NOVI TEDNIK: Naše bralce bo najprej zanimalo, kakšni so letošnji poslovni uspehi podružnice Ljubljanske banke v celjski regiji. Ti podatki bodo še posebej zanimivi v primeri s stopnjo varčevanja prebivalstva, glede na znane, dokaj neugodne razmere v gospodarstvu in glede na smotnost naložb, sredstev, ki jih je banka vložila v nekatere gospodarske projekte na celjskem območju. Ali po domače — kako je z vašo bilanco po letošnjih devetih mesecih poslovanja?

ZDRAVKO TROGAR: Naša podružnica razpolaga s 171 starimi milijardami in smo letos (vsi podatki veljajo za stanje na dan 30.9.1972) za 16 odstotkov bogatejši — ali za nekaj manj kot 24 starih milijard. Do zvišanja bilančne vsote je prišlo zaradi porasta sredstev gospodarstva in negospodarstva in zaradi večjega varčevanja. Tu mislim na deviznih računih in na žiro računih. Veseli smo, da naši občani čedalje več varčujejo. Sredstva prebivalstva predstavljajo najbolj trdno denarno osnovo in so letos porastla za okrog 14 odstotkov. V prvih devetih mesecih dosegamo že 31 starih milijard sredstev naših občanov in delavcev, skoraj 4 milijarde več kot lani. Res pa je, da smo okrepili propagando, pri gospodarskih in drugih organizacijah se dogovarjamo o prenašanju osebnih dohodkov na hranilne knjižice, odprli pa smo tudi več novih bančnih enot, da smo vse bolj pri roki varče-

valcem. Bilančni rezultati kažejo torej na porast poslovanja, kar je samo v korist našemu gospodarstvu.

NOVI TEDNIK: Denarja je več, kar pomeni, da ste najbrž zadovoljili želje marsikaterih gospodarskih in delovnih organizacij. Čemu in komu ste namenili bančna sredstva?

ZDRAVKO TROGAR: Povečana nelikvidnost, naraščanje cen, pretirana poraba in še druge nestabilizacijske slabosti so v resnici zmanjšale porast sredstev v podružnici. Največ posojil smo odobrili za obratna sredstva delovnim organizacijam, za investicijske naložbe, za stanovanjsko komunalno graditev in druge namene. Vendar pa smo bili tudi mi varčni in smo poslovali skladno s stabilizacijskimi ukrepi. Naša podružnica je na primer v tem letu odobrila kratkoročne kredite predvsem tistim delovnim organizacijam, ki dobro gospodarijo, proizvajajo tržno blago, povečujejo izvoz, omejujejo investicijsko porabo v normalne okvire in ki vlagajo mnogo lastnih sredstev za povečanje obratnih sredstev. Zahtevkov za razna kratkoročna posojila je bilo letos 822, naša kreditna komisija pa jih je odobrila 765. Krediti za obratna sredstva so bili povečani za 21 odstotkov (skupaj čez 9 milijard). Kredite za razne investicijske naložbe smo odobrili skupno 27 podjetjem na našem območju, največ pa so med njimi prejeli Bohor (Šentjur), Alpos (Šentjur), Opekarna (Ljubecna v Celju) Kors (Rogaška Slatina), Metka (Celje), Garant (Polzela), EMO (Ce-

lje), Ferralit (Zalec), Keramična industrija (Liboje) in drugi. Omenil sem samo tiste organizacije, ki so sprejele nad 200 starih milijonov. Moram še dodati, da smo v naši poslovni politiki dajali določeno prednost manj razvitim in smo jim za osnovna ter obratna sredstva namenili za 3 milijarde kreditov. Na osnovi sklepa o prenosu kreditov iz centrale na podružnico smo prevzeli še kredit, odobren Rudniku Laško (nad milijardo in pol).

NOVI TEDNIK: Naš častnik je o nekaterih predvidenih ali že na pol uresničenih investicijskih pisal. Vaš odgovor kaže, da je banka zelo pozorno plasirala sredstva v interesantne projekte in da se morda gospodarstvu našega območja obetajo že kmalu večji uspehi. Povejte, kako ocenjujete možnosti razvoja gospodarstva regije glede na njegovo sedanjo preskromno odločnost, pogum in zastarelo tehnologijo, pa glede na nekaj že skoraj zaključenih investicij?

ZDRAVKO TROGAR: V poslovnih odločitvah podružnice najbolj pozorno ovrednotimo ponujeni program kreditnojevalca. Dobri programi s ustrežno analizo trga, z zanimivimi artikli, ki imajo zagotovljen prostor na domačem in tujem trgu, bodo še povečali vitalno moč gospodarstva, našemu izvršilnemu odboru pa olajšali odločitve. V zadnjih dveh letih opažamo pri pripravi programov bistvene premike. Na našem območju sedaj uresničujejo nekaj pomembnih projektov:

EMO-Conteiner, Avto Celje, Opekarna Ljubecna, Garant Polzela, Keramična Liboje in še nekateri.

NOVI TEDNIK: In če pogledamo še bolj v notranjo sposobnost gospodarskih organizacij in poskušamo ugotoviti, koliko se odražajo procesi znanstveno tehnološke revolucije v delovnih kolektivih, v modernizaciji proizvodnje, v novi tehnologiji, v razvoju in raziskovalni dejavnosti, v marketingu in podobnem — kaj bi rekli?

ZDRAVKO TROGAR: Rekel bi, da smo na samem začetku, čeprav nekatere panoge in delovne organizacije prednjačijo. Mislim, da dobro išče svojo novo pot tekstilna industrija, potem Kovaška industrija v Zrečah, Alpos, Konus, podjetja v žalski občini, Libela, Savinja, Zelezarna Štore. Uvajanje nove proizvodnje in obetavni progra-

mi — to že sedaj daje posameznim kolektivom vstopnico za prodor na domačem in tujem tržišču. V vseh teh razmišljanjih pa postavljam na prvo mesto kadre, ljudi, ki bodo sposobni za ta prodor, za boljšo organizacijo dela, za sprotno analizo tržišča, za dobro načrtovanje programov, skratka za uspešno kovanje s svetovnimi gospodarskimi procesi. Nekaj pa bomo morali spremeniti v sistemu načrtnega usposabljanja perspektivnih kadrov za vodilna delovna mesta.

NOVI TEDNIK: Ali bi lahko omenili še kakšne posebne slabosti našega gospodarstva, take, ki bi jih lahko učinkovitejše spremenila tudi odločna in jasno začrtana bančna politika?

ZDRAVKO TROGAR: Kakšnih posebnih slabosti, razen teh, ki sem jih že omenil, gospodarstvo celjskega območja nima. Tudi po novem letu zaradi blokade žiro

računov oziroma nelikvidnosti, kar bi zahtevalo 90 odstotne osebne dohodke delavcev, ne bo prizadetih mnogo delovnih organizacij. V teh dneh bo deblokiran EMO, kar seveda mnogo pomeni. Nekateri delovni kolektivi pa bodo morali diferencirati tiste kupce, ki so starejši od 90 dni, oziroma s pomočjo komercialne in finančne službe opraviti izbor tistih kupcev, ki promptno plačujejo. Tu bo potreben odločen poseg. Več moramo še nadalje vlagati v modernizacijo proizvodnje, manj pa v objekte, če hočemo prerezati dediščino starega industrijskega središča. Z banko je takole — v vsakem racionalnem gospodarstvu pomeni denar kri gospodarstva. Kri pa mora krožiti skladno z jasno poslovno politiko.

NOVI TEDNIK: Prav gotovo ste seznanjeni, da poteka v zadnjem času več razgovorov o možnih integracijah med posameznimi delovnimi organizacijami in grupacijami. Kaže tudi, da se ponekod možnosti vse bolj krhajo (Aero + papirnica Radeče), neke pa so razgovori v zagoni. Kako vi ocenjujete te integracijske procese, kaj lahko to pomeni za banko in kaj mislite o predvideni integraciji med trgovino in delom kovinsko-predelovalne industrije?

ZDRAVKO TROGAR: Gospodarsko povezovanje v raznih oblikah je nujnost današnjega časa in spoznanja, da moramo na različne načine doseči boljše tehnološke, komercialne in finančne učinke. Zato podpiramo vse vrste povezovanja. Osebnost sem seznanjen z različnimi programi, ki so pripravljani. Vendar pa naša podružnica v zasnove nekaterih sedanjih projektov ni bila vključena. Vsako pobudo za integracije pozdravljamo in jih bomo v okviru možnosti finančno podprli. Kovinsko predelovalna industrija je že sedaj močna in ne bi kazalo zamuditi možnosti za razvoj. Sicer pa moramo vedeti, da pomeni jačanje gospodarstva tudi jačanje potenciala naše podružnice. Podružnica bo sposobna dati gospodarstvu več, če bo to gospodarstvo močno in prodorno.

NOVI TEDNIK: Načeli ste temo, ki je bila v sedanjem družbenem trenutku večkrat pod ostro kritiko — češ da združeno delo, neposredni partnerji iz gospodarstva niso imeli dovolj vpliva na politiko delitve sredstev v banki. Kaj menite o tem in kolikšne so spremembe po sprejetju

ustavnih dopolnil, ki ste jih, kakor se ve, v Ljubljanski banki začeli zelo kmalu prilagajati konkretni praksi?

ZDRAVKO TROGAR: S podpisom pogodbe o ustanovitvi LB smo začeli v praksi uveljavljati določila ustavnih sprememb in zakona o bankah ter odpravljati vse, kar je bilo ocenjeno kot negativno. Naša pogodba ne pozna več kreditnih odborov in kreditnih komisij in smo korak pred drugimi. Prejšnji kreditni odbor je uresničeval poslovno politiko, toda sestavljali smo ga samo bančni delavci. Sedaj pa je dobil več pristojnosti družbenosamoupravni organ — izvršilni odbor, ki ga sestavljajo upravljalci iz združenega dela. Gospodarstvo bo posledje aktivneje sodelovalo v neposredni politiki naše podružnice. Ker imamo kot temeljna organizacija združenega dela sedaj več samostojnosti, je seveda to zelo pomembno.

NOVI TEDNIK: Na koncu pa eno nadvse odprto vprašanje. Govori se, da bodo po novem letu zmanjšana potrošniška posojila. Ali je to res?

ZDRAVKO TROGAR: Trenutno je v veljavi predpis Narodne banke, da se smejo vsi krediti, tudi potrošniška posojila povečati v primeri z letošnjim avgustom le za 2 odstotka. Predpis velja do konca leta. Če ne bo nobenih zveznih omejitev, bo obseg potrošniških posojil še nadalje v mejah 60 odstotkov hranilnih vlog na vpogled. Se pravi — več hranilnih vlog, več kreditov. Moram pa povedati, da naša podružnica daje kratkoročne kredite 22 trgovskim delovnim organizacijam, ki lahko tako omogočajo potrošniška posojila. Letos jih je bilo že za 7,8 milijarde. Pa tudi preko poslovnih enot podružnice smo dali posojil za nekaj več kot milijardo, kar pomeni, da je bilo potrošniških posojil v celoti več za 6 odstotkov kot lani.

Za zaključek — v podružnici Ljubljanske banke so se po pismu predsednika Tita sestali tudi komunisti in polno podprli uresničevanje novih samoupravnih aktov — ti zahtevajo boljše samoupravne odnose znotraj banke, predvsem pa nujno, neposredno in večjo vlogo gospodarstva v poslovanju podružnice. Ali ni prav to tisto, kar zahtevamo v tem trenutku in kar je naš družbeni cilj — da s sredstvi razpolaga tisti, ki jih ustvarja.

JOZE VOLFAND

DARILO, ki je
več kot DARILO

DARILNI BON

VELEBLAGOYNICA
v CELJU

Laško

PREDVSEM VARČEVANJE

Na minuli seji občinske skupščine v Laškem so odborniki sprejeli izhodišča o temeljnih družbeno-ekonomskih političnih zbiranjih in uporabi sredstev za splošno potrošnjo v prihodnjem letu. Tako naj bi bila politika zbiranja sredstev strogo namenska. Namenska naj bi bila sredstva za stabilizacijo gospodarskih gibanj v občini, le-ta pa namenjena v prvi vrsti delovnemu človeku ob njegovih povečanih samopopravnih vlogi. Izhodišča postavljajo v ospredje razbremenjevanje gospodarstva, ki naj v prihodnje ne bi bilo bolj obremenjeno z deleži v skupnih akcijah, pač pa bi se moral povečati delež občanov v pobudah in interesih, ki nastajajo v okviru vse bolj razvite krajevne samouprave. Takšno pobudo so pokazali na primer občani Brez ob gradnji ceste iz Brez v Osredok, enako akcijo podvzemajo občani krajevne skupnosti Marijagradec z zbiranjem dodatnih prispevkov za podaljšanje asfaltiranja ceste čez mejo planirane ga odseka.

Posebno pozornost posvečajo izhodišča odpravljanju socialnih razlik, ki bodo poleg političnega vpliva morala temeljiti tudi na boljšem delu, večjem družbeno-političnem posluhu davčnih in inšpekcijskih služb. Seveda izhodišča vsebujejo tudi načelo, da naj se splošna potrošnja giblje v mejah produktivnosti dela, pri čemer bi varčevanje ne smelo prizadeti področja vzgoje in izobraževanja, ki še vedno močno zaostaja za potrebami.

Dokument, ki je bil sprejet, posebej izpostavlja davčno politiko. Ugotavlja, da bo predlagani novi sistem obremenitve gospodarstva vplival na zbiranje sredstev za občinski proračun. Prav zato naj bi občinski proračun za prihodnje leto temeljil na doseženih dohodkih proračuna v letošnjem letu. Enak dohodek bo zagotavljal terjal večjo varčnost ob dejstvu, da potrebe še vedno močno presega možnost.

Povsem razumljivo je, da izhodišča močno poudarjajo

dolžnosti in vlogo davčne službe, ki bo s svojo strokovnostjo in političnim posluhom morala bremena razporediti po kriterijih dejanskih zmogljivosti zavezancev, ker terja mnogo več dela. Pri tem se je namreč treba povsem odreči tehnokratskemu razrezu. Zato, da bo cilj obremenitev vseh občanov, premostili dosežane primere, ko mnogi niso nič prispevali, so pa zato drugi več, da so bile potrebe pokrite.

In končno dokument usmerja tudi namenske sklade k varčevanju, k čim večji izkoriščenosti in učinkovitosti sredstev. Sklad za postopno reševanje problemov v manj razvitih območjih občine naj bi bil v bodoče razdeljen po ustreznem predlogu konferen-

ce SZDL. -ec

CELJE

Stanovanja in davki

Jutri, v petek, 8. t. m. bo 47. skupna seja članov obeh zborov skupščine občine Celje. V predlogu dnevnega reda je sedem točk, glavna pozornost pa bo prav gotovo veljala predlogom sveta za družbeni plan in finance.

Svet za urbanizem je namreč za jutrišnjo sejo občinskega parlamenta pripravil nekaj odlokov, ki zadevajo stanovanjsko politiko v občini. Vrh tega bo v tem delu seje beseda tekla še o odloku o preskrbi z industrijsko vodo v občini.

Svet za družbeni plan in finance je med drugim pripravil nekaj odlokov in poročilo o izvajanju davčne politike.

Zaključni del jutrišnjega zasedanja pa bo veljal poročilo sveta za notranjo politiko in splošne zadeve o varnosti cestnega prometa v občini.

MB

Ob navzočnosti številnih gostov, med njimi sta bila tudi BORIS SNUDERL, član Zveznega izvršnega sveta ter spomeničar PETER STANTE — SKALA, so ob Dnevu republike v Ljubecni svečano odprli nov obrat ljubecenske opekarne. Zbralo se je več sto ljudi, predstavniki skupščine in družbene političnih organizacij občine Celje ter zastopniki podjetij, ki so sodelovala pri izgradnji in opremitvi te moderne tovarne. V novi opekarni bodo po naj sodobnejšem tehnološkem postopku izdelali letno 24 milijonov opečnih enot. S prerezom svilenega traku je nov obrat izročil svojemu namenu najstarejši delavec opekarne Ljubecna IVAN BELAK. Ob otvoritvi je bil obsežen kulturni program, v katerem je sodeloval pevski zbor iz Vojnika in pihalni orkester Železarna iz Štor.

Foto: B. Strmčnik

KOLIKO GOSPODARSTVU?

Ko so pred mesecem kroparski kovači začeli delati nekaj sobot zapored in tako zasluženi denar sklenili dati v stabilizacijski sklad, je ponekod to naletelo na odobravanje in posnemanje v tej ali oni obliki, drugod pa tudi na začudenje. Ker — roko na srce — res smo se že kar odvadili takih ali drugačnih solidarizacijskih potez, ki so terjale nekaj odrekovanja, požrtvovalnosti in varčevanja. Vendar smo s takimi prizadevanji ure. dili že marsikatero zahtevno vprašanje. Zdaj ob tem kaj radi rečemo — ni denarja. Leta in leta smo ob nekaterih zadevah, ki terjajo duh solidarnosti, znižovali z rameni in gledali, kako se kopičijo. To ne velja za vse, vendar za številne delovne organizacije, občine in krajevne skupnosti, kjer so vsako stvar gledali le ekonomistično skozi dinar, rentabilnost in nekatere druge tehnokratske ali birokratske kriterije. Medtem so drugod ob medsebojnem razumevanju in čutu za medčloveško

pomoč z manj denarja lahko veliko naredili.

Lahko rečemo, da to spoznanje o nujni solidarnosti po 3. konferenci ZKS in po Pismu znova pridobiva tisti prostor pod soncem, ki mu gre v socialistični družbi. Referendum o združitvi delavskega in kmečkega zdravstvenega zavarovanja, solidarnost zaposlenih pri gradnji stanovanj, ki bo po občinah v glavnem stekla po novi zakonodaji ob začetku leta 1973, predvideni stabilizacijski prispevek, s katerim naj bi občani z višjimi dohodki prispevali v stabilizacijski sklad v prihodnjem letu v vsej Jugoslaviji 700 do 900 novih milijonov, številni samopriskrbi, ki jih občani zavestno plačujejo iz svojih osebnih dohodkov za otroške šole, šole in komunalne naprave, kroparska in druge podobne akcije, varčevanje pri novoletnih darilih v delovnih organizacijah in druge poteze — to so dokazi za zgoraj omenjeno trditev. Lahko pri-

čakujemo, da jih bo v prihodnje še več. Obenem so to prepričljiva in neovrgljiva dejstva, da so delovni kolektivi in občani kot posamezniki pripravljani prispevati veliko denarja za skupne družbene potrebe, če so le natančno obveščeni, za kaj gre, če vedo, da bodo lahko vplivali na smotirno porabo zbranega denarja in če jim izkušnje oziroma sadovi takih odrekav in skupnega varčevanja dejansko zagotavljajo ureditev tega ali onega problema, ki ga sami čutijo iz dneva v dan.

Če želimo v prihodnje po tej poti še kaj več narediti za naš družbeni razvoj in to je nujno, potem mora delovni človek v celoti razpolagati s sredstvi, ki jih daje za skupne družbene potrebe, pa naj gre za denar iz skladov podjetja ali iz žepov posameznikov. Delegatski sistem kot osnovna delavna skupščina, ki ga snujemo v drugi fazi ustavnih sprememb, mora prevladati povsod: v skupščinah, interesnih skupnostih, pri rednih

in občasnih skladih; skratka povsod, kjer se zbira denar za ureditev tega ali onega vprašanja skupnega pomena. Le tako bodo delovne organizacije in delavci pripravljani še z večjo mero solidarnosti in razumevanja sodelovati. In drugič — nujno je vnaprej še dosledneje spoštovati razmerja v delitvi med družbo in delovnimi organizacijami, ki smo jih sprejeli ob začetku gospodarske reforme. Takrat smo se odločili za 70 %; 30 % v korist delovnih organizacij. Sedem let je poteklo od te odločitve in še vedno ni v celoti uresničena. Ko bo družba pri fiskalnem obremenjevanju gospodarstva ta razmerja spoštovala, lahko ob prostovoljni odločitvi delavcev marsikje pričakujemo še več sredstev, s katerimi bi solidarno odpravili številne težave. Predvsem tiste, ki ovirajo oblikovanje ustreznih socialnih odnosov v naši družbi.

Tone Krašovec

JUBILANT J. KOTNIK

Nedavno so imeli upokojeni prosvetni delavci svoj redni mesečni sestanek. Zberejo se iz Celja in bližnje okolice. Vodi jih tovariš Toplak, a duhovni vodja je književnik Fran Roš.

Na sestanku se je tovariš Toplak spomnil predmetnega učitelja Jožeta Kotnika, ki je pred počitnicami slovil 75. obletnico. Jubilant je priznani prosvetni delavec, ki je bil pred leti predsednik šolskega sveta v Celju in je bil kot tak zaslužen pri gradnji novih osnovnih šol v povojni dobi.

Fran Roš mu je spisal lepo priznanje v obliki pesmi.

Zelja vseh kolegov je, naj jubilant še plodno ustvarja.

S.S.

OKROGLA MIZA

Uredništvo NT in RC bo pripravilo v ponedeljek okroglo mizo z delavci iz delovnih organizacij na celjskem območju. Tema razgovora bo — delavčev glas v samoupravljanju.

Naši znanci

PISE: J. KRASOVEC
RAZOCARAN V UJETNIŠTVO

Podporočnik Tone Maslo ni bil nikoli slep zagrizenec, toda da se je stara Jugoslavija tako hitro sesula in razpadla, tega ni mogel razumeti. Najbolj je osupnil, ko so njemu in ostalim pri Sarajevu prepredili odstopnico ustaši ter jih pognali v roke Nemcem. Bil je osupel, kako je prebivalstvo trgalo z njih uniformo, češ saj jih ne bodo več rabili. Otopelega v razočaranju je Toneta vodila pot, trajala je dotle dneve, v nemško ujetništvo. Lakota, šikaniranje jih je spremljalo ves čas. V Osnabrücku, v ujetniškem taborišču je začel globlje spoznavati vzroke tako naglega konca. Nemci so začeli načrtno razlojevati ujetnike po narodnostih. Najprej so seveda izpustili tiste, ki so se proglašali za Volksdeutscharje, po tem one, ki so bili Hrvati

Posnetek iz leta 1941 v nemškem ujetništvu. Tone Maslo je tretji z leve v prvi vrsti.

in priznavali Paveličevo Hrvaško. Najdiže, večina do konca, so ostali v taboriščih Srbi in Slovenci, no pa tudi mnogi, ki razkosanja Jugoslavije niso priznavali, ne glede na narodnostno pripadnost. Med Slovenci, ki so se rešili ujetništva, so bili predvsem tisti, ki so se priglasili kot simpátizerji priključitve Stajerske in Gorenjske nemškemu rajhu.

Ko so tako politično razkropili oziroma razdelili ujetne častnike, so ob koncu leta 1941 poiskali še tiste, ki naj bi bili po rojstvu italijanski državljani. Bolj lakota, kot to, da bi med dvema okupatorjema izbiral boljsega, je Toneta pripeljalo k odločitvi, da se je priglasil. Z ostalimi vred se je spet vračal iz Nemčije čez Celje proti Ljubljani. Najbolj mu je

živo v spominu ostal Zidani most, kjer so jim delavci na progi skrivaj metali svoje malice v zastražene vagone.

MENJAVA OKUPATORJA VENDARLE KORISTNA

Primopredaja v Zalogu je bila prava komedija. Do meje so jih pripeljali Nemci z maloštevilno stražo, Italijanov pa se je v splošni hrupnosti nabralo

STONE MASLO

toliko, da je domala vsak ujetnik imel svojega osebnega čuvaja.

Isto pot, kot ob izsetitvi iz Italije, je zdaj delal Tone kot ujetnik. V otroških letih tako priljubljen Reka ga je sprejela sovravno. Tu so se poslovili tisti oficirji, ki so imeli koga, ki je garantiral njihovo lojalnost do Italijanov, ostale pa so peljali v osrednjo Italijo.

V italijanskem ujetništvu so se bile spremembe. Ne samo, da je bila hrana za kanček boljša. Tudi razmere. Ob zadržem komandantu taborišča je bil namestnik, tih antifasist. V tem taborišču se je začela med ujetimi častniki samodejna diferenciacija. Vesti o bojih v domovini pod Titovim vodstvom niso obšle ujetnikov. Mlajši oficirji so se navduševali in sanjali o tetr, kako bi se zdaj mogli vendarle boriti. Med njimi je bil tudi Tone. Na-

sprotna stran so bili monarhistični skrajneži, skrajni desničarji in ni bilo redko, ko je po besednih spopadih prišlo tudi do fizičnih obračunov. Ob neki taki priložnosti so Italijani z orožjem posegli v tak pretep, da je bilo celo nekaj žrtev. Napredno usmenjeni ujetniki so organizirali marksistične krožke. Tudi pouk ruščine so imeli.

Medtem so se zavezniki izkrcali v Italiji. Ko pa je padel z Musolinijem fašizem, so se napredni častniki v dogovoru z italijanskimi stražarji prebili iz taborišča, pri čemer so stražarji streljali le v zrak.

Tone je moral zdaj svoje mladostno sovraštvo do Italijanov korigirati. Mesece so se ob podpori italijanskih protifašistov in preprostih kmetov gibali na svobodi in se skušali prebiti čez fronto.

Prihodnjic: V partizane

Bralci pišejo

SPREVEDNIK

Ze več let se vozim z Izletnikovim avtobusom na relaciji Slivnica—Sentjur—Celje.

Kot vsako drugo jutro sem se tudi 7., 11. 1972 peljala v šolo in z mano tudi drugi učenci Osnovne šole Store — ob 7.30 od Opoke do Godeca. Ko smo vstopili na Opoki v avtobus, nas je sprevednik nejevoljno pogledal. Pripeljali smo se do Štor in nas je z grdimi besedami hoteli spoditi iz avtobusa. Toda mi nismo izstopili, ker so nam na Izletniku objubili, da se bomo vozili do Godeca. Kajti uslužbenec — uslužbenka ki piše na Izletniku naše vozovnice, je pomotoma napisal Opoka—Store. Na nekaterih vozovnicah pa še celo piše Opoka—Godec.

Ko smo se pripeljali do Godeca je šofer peljal naprej, ker mu sprevednik ni dal signala, da izstopimo. Zato se je neka starejša tovarišica oglasila, češ kam nas peljejo, saj gremo vendar mi v osnovno šolo Store.

Ko sem pa rekla sprevedniku, da na moji vozovnici piše Opoka—Godec ne pa Opoka—Teharje ali pa Opoka—Celje, se je z grdimi besedami obgrnil, da ga to prav malo briga.

Tako nesramno obnašanje se je ponavljalo cel teden in še sedaj ni nič boljše. Pa tudi proti drugim odraslim ljudem se obnaša neoljkanjo. Upam, da je še nekaj izobraženih ljudi na svetu, ki bi se znali obnašati do ljudi dostojno in da bi vsaj postaje dobro poznali ne pa, da poznajo samo denar, trgati vozne listke in črtati mesečne vozovnice.

Upam, da ne bo treba sedaj že nam osnovnošolcem in potnikom opozarjati sprevednike, saj so vendar sprevedniki plačani, da opravljajo svoje dolženo delo, za katerega so se šolali.

Mislím, da imamo tudi mi osnovnošolci nekaj pravic, da bi se vsaj v šolo in domov lahko vozili na »Izletnikovih avtobusih«. Moji izjavi se pridružujejo tudi součenci z osnovne šole Store, ki se vozijo iz Prožinske vasi do Godeca.

Zdenka Romih,
osnovna šola, Store

PIJANEC

Pij, tovariš! Pij!
Pozabi, kaj te muči, dušo si odpočij!
Nihče me ne pozna, nihče v tem krogu brezu-pa,
rotim, ključem vas.
Nikjer za pijanega ni zemlja suha!

Daj, še ga naltij!
Pozabil bom na bol, na dušo,
prodal bom sebe, svojo rodno rušo.
Zdaj je lepo, ko živim s tabo.

Danes ne poznaš me,
obraz tvoj se pači,
poznati nočeš tovariša, ki plača.

Pij tovariš! Pij!
Pozabi, kaj te muči! Dušo si odpočij!
Kaj jutri bo, me ne skrbi.
Smrt, ta je še moj prijatelj,
če trezen sem ali pijan se smehtja
In mi kliče: »Pij tovariš! Pij!«

D. M.
Mozirje

TA TIHI DAN

Mrzel jesenski dan je. Vsepovsod vlada mrtva tišina. Stojim na pokopališču ob drobcenem grobu in nemo zrem v svetel plamenček drobne svečke. Misli se mi vpletajo zdaj v en, zdaj v drug dogodek. Toda vse te moje misli, vsi ti moji spomini so pri tebi moj bratec. Kajti tu počivaš, tu v tej hladni zemlji, tu pod to brezo, ki je v pozni jeseni z mehkim listjem prekrila svoj grob. Spominjam se dolgo, dolgo je že od takrat, ko sem prvič uzrla tvoje lepe, modre oči. Kot triletno dekletce sem si neskončno želela bratca, ki bi se igral z menoj, s katerim bi preživljala srečne dneve mladosti. In želja se mi je izpolnila. Bila sem srečna. Kolikokrat sem stala ob tvoji postelji in te gledala, kako si spal, kolikokrat sem gledala tvoj mili obrazek, ki se mi je tako pristrčno smejal in kolikokrat sem gledala tvoje modre oči, v katerih se je zrcalila vsa modrina neba. O, kako želela sem si, da malce odrasteš, da bi postal dnevi in tedni samonajni, da bi skupaj uživala to brezmejno srečo. Toda usoda je hotela drugače. Nekega dne sem opazila, da tvoj obraz ni več tako rožnat, da v tvojih očeh ni več tiste svetle lučke. Zbolel si. Moral si v bolnišnico. O, kako žalosten je bil zame ta dan. Tolažila sem se z mislijo, da se kmalu vrneš zdrav, da te kmalu zopet vidim. Toda to se ni zgodilo. Videla te nisem nikoli več. Zvončki so cveteli, ko so te položili v to pušto zemljo, kjer ni življenja, kjer ni petja drobnih ptičk, kjer ni razigranega smeha, kjer je le tišina. Pretekli so dnevi, pretekla so leta, toda v mojem srcu je še vedno skeleča rana. Ob vsakem spomnu nate mi zakrva-vi. Pusti so mi dnevi, pu-ste so mi ure brez tebe. Kaj bi dala, da bi še enkrat uzrla tvoj obraz, kaj bi dala, da bi te še enkrat objela? Vse cvetje, vse travnike, vsa polja, ves širni svet, Toda vem, da se to ne bo nikoli zgodilo. Vrnila se bom v svoj svet, živela za sedanjost in obujala preteklost. Toda tu pri tebi bom pustila košček svojega srca in del svojim misli. Naj te moje srce ogreje v mrzlih zimskih dneh, da ti bo toplo, naj ta breza pripoveduje te misli, naj ti njeni šelesteči listi pripovedujejo zgodbo življenja, da ti ne bo dolgčas. Toda kmalu bo prišel dan, ko bom zopet pri tebi. Položila bom na tvoj grob bele krizanteme, prižgala svečko in obujala spomine. Zopet bom s teboj,

moj bratec, kajti neskončno te ljubim in nikoli te ne bom pozabila.

K. M.
Celje

DRAGI TOVARIŠ UREDNIK

Dolgo sem premašljevala — bi ali ne bi. Dolgo sem zbirala korajžo, sedaj pa sem se odločila, da vam pišem. Zelo sem vesela, da ste začeli objavljati v vašem in našem listu prispevke, ki jih pišejo mladi. Ker tudi jaz zelo rada pišem, vam danes pošiljam tole ljubezensko zgodbo in upam, da jo boste objavili. Bila bi zelo vesela če bi jo in še kdaj bi se oglasila. Za to se vam že vnaprej zahvaljujem in vas lepo pozdravljam.

Vaša zvesta bralka Mikica iz Celja.

Odgovor: Mikica, pogum velja! Zato se le še oglesi!

SREČANJE PIONIRJEV OB 30-LETNICI PIONIRSKÉ ORGANIZACIJE

Zjutraj se nas je nekaj učencev iz šole zbralo na dvorišču. Bili so tudi učenci iz drugih okoliških šol. Počakali smo tovarišice in avtobus. Ob pol osmih smo se odpeljali proti Ljubljani.

Kmalu smo prispeli. V Ljubljani so nas pričakali ljubljanski pionirji. Najprej smo šli v restavracijo, kjer so nam pripravili zajtrk. Potem smo odšli na dvorišče Titove kasarne. Tam smo posedli po tleh in pojedli vsak svojo malico. Kuharji so nam skuhalí dober partizanski golaž. Nato pa smo zakurili taborni ogenj. Posedli smo se okoli njega in prepevali partizanske in pionirske pesmi. Nastopila je tudi naša folklorna skupina. Bilo je veliko brigad. Ena izmed njih je bila Tomšičeva, v kateri smo bili učenci iz žalske šole. Od tam pa smo si šli ogledat ljubljansko šolo Toneta Tomšiča in razstavo o življenju in delu tega velikega borca. Videli smo nekatere njegove fotografije, obleko in orožje. Potem smo se počasi začeli odpravljati proti domu. Med potjo smo si ogledali tudi ljubljanski grad. Nato smo se odpeljali v Zalec. Kmalu smo se veseli vrnili. Tam smo se poslovili in odšli na svoje domove. Zadovoljen sem bil, da sem se lahko udeležil takšnega pionirskega srečanja.

Roman Bregar,
6. a razred Zalec

KOZJANSKI KRIŽPOT — POJASNILO

Kritika v Novem tedniku z dne 16. 11. 1972 je neumestna. Kozjanski križ bi pomenil velik napredek za Kozjansko. Tudi Jurkloster spada namreč h Kozjanskem. S tem cestnim križem bi rešili velik del kozjanske zaostalosti.

Ob mišljenem podaljškcu ceste Loke proti Lesičnem so naselja najbolj gosta in strnjena. Ta naselja je okupator do tal požgal in še vse do danes ti ljudje nimajo v celoti obnovljenih domov, za kar je v dobršni meri krivo tudi to, da v teh krajih ni makadamske ceste.

Iz teh vasi je bilo mnogo borcev v NOV in številni so tudi padli v NOV. Te vasi so po vojni veliko prispevale za rešitev krize, v kateri smo takrat živeli. Menim, da so tu ljudje, ki naj bi dobili borih 6 km makadamske ceste na relaciji Loke — Ledišca to že med vojno in po njej to krepko zaslužili. Ljudje teh krajev so tako oddaljeni od cest, da nitj mleka, kakor tudi ostalih kmečkih pridelkov ne morejo spraviti v promet. Bolniki čestokrat ostajajo brez nujno potrebne zdravniške pomoči, ker v kraje ni speljana cesta. Delavci, ki so zaposleni v Sentjurju, Štorah in Celju, morajo tudi po uro daleč hoditi do prve avtobusne postaje itd.

Glede sestanka pri tovarišu Brileju v Ljubljani pa tole:

Ze več let smo ga nadlegovali in prosili za pomoč, ki nam je nujno potrebna, če naši ljudje sploh hočejo priti do ceste. Dvakrat sem ga jaz pismeno prosil za sestanek in se v ta namen povezal tudi s tovarišem Tovornik Ivanom in Kočvar Francem. Ko smo se mi trije končno sestali s tovarišem Brilejem v Ljubljani, smo zastopali naše ljudi, ki so prostovoljno in brezplačno odstopili zemljo za gradnjo prepotrebne cestne povezave na relaciji Loke — Ledišca in pa vse tiste ljudi — predvsem kmete in delavce, ki jih bo ta cesta povežala s svetom in jih v perspektivi tudi rešila gosposodarske zaostalosti. Tudi naša šolska mladina, ki hodi v šolo, mora hoditi po uro in več daleč peš, da pride do šole že izmučena in zaradi tega v šoli dosega slabše rezultate, kot bi jih, če bi se lahko prevažali s šolskim avtobusom. Menim, da bi morali takšno akcijo vsi Kozjanci — vsaj moralno podpreti, ne pa ovirati, ker je tudi to neka vrsta socialne diferenciacije.

Protesti nekaterih Kozjancev proti graditvi navedenega odseka škodujejo celotnemu napredku Kozjanskega. Menim, da je tistih, ki vodijo protiakcijo, zelo malo, nasprotujejo pa, čeprav sami z gradnjo ceste Loke — Ledišca ne bodo ničesar izgubili, ampak prej pridobili.

Perčič Jožef
Planinska vas 9

SIMBOL — ČRNA METLA

Prav prijetno sem bila kot občanka našega »Belega mesta« presenečena, ko prebiram v časnikih o dodeljevanju »Zlate, srebrne in bronaste vrtnice« kot spodbude za lepo okolico in lepo mesto. Se lepše je iz branja ugotoviti, da je eno izmed nagrad dobila skupina družin, ki je nesebično urejala okolje z ljubeznijo do cvetja in lepega mesta.

To je torej ena plat medalje, pogledati pa bi bilo treba medalje še na drugi strani. Videla sem red in urejenost na Jožefovem hribu, Selcah, Miklavžkem hribu in drugje. Takega stanja pa ni mogoče vzdržati v ulici V. prekomorske brigade, predvsem med našo in Vojkovo ulico. Če si povprečen občan pogleda okolico in zelenice, ni potrebno, da je član Olepševalnega društva, bi videl, da sploh ni mogoče govoriti o redu in

urejenosti. Mnogo je tistih, ki se resnično trudijo za čistost okolja, tega pa ni mogoče doseči, ker skozi okna leti odpadni papir, trgajo se verižice, ki varujejo zelenice, pa tudi parkiran in vožen po zelenicah ne manjka. Ni zažeriti malim otrokom, vsekakor pa doraščajoči mladini in odraslim, ki se ne obnašajo, kot to narekujejo družbene norme. Pogledati bi si bilo treba elemente, ki so

bili pripeljani za postavitve klopc, sedaj pa so povsem razbiti.

Po Novem letu bo zopet mogoče videti, kako bo »okrašena« naša okolica s suhimí novoletnimi jelkami in drugim.

Ali ne bi bilo dobro take kraje, kot ga omenjam, označiti s tablo velikosti 2x1,5 metra, na kateri bi bil simbol »črna metla«?

Marica Stanič
Prekomorske 6, Celje

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

Auto je neslišno drsel po mokri, skoraj prazni cesti. Zleknila sem se na mehkem sedežu in gledala njegov profil in njegove kretnje, ko je brezskrbno arzal volan v roki. Vozila sva se brez čija kot že tolikokrat prej. Njegove oči niso bile modre. Tudi niso bile vranj črne. Imele so barvo peska, posutega z drobnimi temnimi kamenčki. Ko sem zrla vanje, so se mi nasmehtile in v njih je zasijalo tisoč sonc. Takrat so zabrisale v meni vse dvome, vsa vprašanja, še preden so se porodila. Sama ne vem, zakaj sem ga imela tako rada. Morda sem se zaljubila v njegovo preprostost, v nje gove lepe, pametne besede ali pa sem v njem iskala tisto očetovsko ljubezen, ki sem jo vedno pogrešala.

Auto je požiral kilometre, moja roka je varno počivala v njegovi. Zelela sem, da bi se čas ustavil. V »akšnih trenutkih sem pozabila na to, da je poročen. pozabila sem na vse. Zunaj je padal dež, jaz pa sem srečna. »Sončece, ali veš za kakšen koticček, kjer bi lahko bila urico in pol sama?« se je nenadoma obrnil k meni. Začudeno sem ga pogledala. »Ob sedmih imam sestanek. Ni ga bilo mogoče preložiti.« Molčala sem. Danes, ko sem mu hotela povedati, da imam rojstni dan, da sem polnoletna, da nisem več njegov otrok, njegov mali bedaček, ampak veliko, odraslo dekle, on nima časa zame. Saj to ni mogoče, to vendar ne more biti res. Za hip, samo za hip, so se mi v očeh nabrale solze. Nato sem pogled, v katerem sta se mešala razočaranje in bol usmerila skozi okno in topo strmelja v bežečo pokrajino. On pa je govoril, kar naprej je govoril: »Kadar bova imela več časa, bova odšla na daljši izlet. Zelo so mi všeč izletniške točke, ki se končajo na kakšnem gradu. Imaš rada gradove? Pa ti me sploh ne poslušaj, sonček?«

»Da, seveda. Lepo bo.« nekako se mi je posrečilo, da sem se nasmehtila. Odgovarjala sem mu samo na vprašanja, kajti preveč sem bila zaposlena z lastnimi mislimi. Danes ima sestanek, zadnjič ga je čakal prijatelj, da mu bo vstavil neke nove dele v avtomobil. Pa prihodnjič? Bo imel prihodnjič tudi sestanek? Ze dolgo nisem šla domov s tako zbeganimi občutki.

Bila je sredo. Čakala sem ga pred veliko samopostrežbo. Počasi sem stopala od izlozbe do izlozbe in gledala, gledala, ne da bi videla. Spomnila sem se tistih besed: »S tem boš seveda prenehala! Cimprej! Ne smeš se igrati z ognjem!« Tako, prekinila bom, sem pomislila. »Čemu pa zdaj čakam tu? Ti moj Bog, ali veš, čemu čakam tu?« Na zahodu so bili oblaki ožarjeni od zahajajočega sonca. Ze se je mračilo. Mimo so hiteli avtomobili s prižganimi lučmi. Vsakokrat, ko se je za ovinkom posvetila rdeča barva, me je stisnilo pri srcu. Vendar njega ni bilo.

Spoznala sva se, ko je z edine breze v parku že davno odpadel poslednji list. Ko sva se prvič poljubila, je padal prvi sneg. Tekala sva za belimi kristali in gledala, kako so se nama topili v dlaneh. Ko sva se ob reki ustavila, si mi rekla, da me ljubiš. Jaz sem v svojem srcu čutil isto. Srečen sem bil. Nekega večera potem si s konico dežnika napisala v sneg moje ime. Potem si mi dala vse, kar si mi mogla dati. Sebe.

Kot tisti sneg tudi najina ljubezen ni dočakala pomladi. Pomlad pa je kljub temu prišla. Morda so cvetele češnje še lepše, morda je bila trava še bolj zelena kot sicer. A le zate. Rekla si mi, naj pozabim na vse, kar je bilo med nama. Zakaj, nisi povedala. Potem se nisva več srečala. Le znanec mi je sredi poletja mimogrede omenil, da si se poročila.

Včeraj pa sem te srečal. Lepa si bila kot nekoč, morda še lepša. Crni lasje, ki so ti že lani segali preko ramen, so bili tokrat še daljši. Jesenski veter se je poigraval z njimi. Le oči... Oči niso bile več take kot nekoč. Kot da je v njih nekaj ugasnilo. Kdo ve kaj? Morda sreča...

V mirnem koticčku kavarne sva si povedala vsak svojo zgodbo. Ko sem te vprašal, če si srečna v zakonu in kje imaš prstan, si se nejevoljno obrnila v stran. »Ločila sta se. Ne sprašuj me o njem, prosim te...« Potem sva se nekaj časa nemo gledala. Zdelo se mi je, da po dolgem času spet čutiva isto... Bilo je to mrzlično iskanje skupnih točk: bilo je obujanje spominov, ki jih je že začel prekrivati prah preteklosti. In vendar se je v tem kratkem letu zgodilo toliko stvari... Preveč, da bi še mogla najti pot, po kateri sva hodila nekoč.

Poslovila sva se kot bežna znanca, ki ju je usoda nekega dne združila, a ju že hip nato ločila — za vedno. Ob slovesu sem ti dejal: »Morda bo nekoč drugače, Ursula...« Pogledala si mi v oči. Videl sem, da ne verjameš v tisti »mordas«. Tudi sam — nisem verjel.

Zvone

Bralci pišejo

SVET, V KATEREM ŽIVIM, IN SVET, KI SI GA ŽELIM

Megleno novembrsko jutro je. Spodaj je nekdo prižgal radio. Poročila. Nixon bo še naslednja štiri leta predsednik ZDA. Zmaga na volitvah je tudi njegova osebna zmaga. Politika me zanima ravno toliko kot matematika, ki se mi zdi dolgočasna, a glede Nixonu mi ni vseeno. Občutek imam, da jaz ne bi glasovala zanj. Samo zaradi Vietnama ne bi mogla. Pozneje. Predstavnik južno vietnamske vlade v Parizu je izjavil, da ameriški bombniki se jejo smrt kot že dolgo ne, čeprav je povsod v zraku čutiti obljube o miru. Kdaj bo podpisan sporazum? Eni trdijo, da zavlačujejo ZDA, drugi to pripisujejo Vietnamu. Stisnem dlani in si iz srca zaželim, da bi končno zmagal mir, da bi mir dobil strašno vojno negotovost. Poročila o žrtvah tega konca sveta so že vsakdanjost in napovedovalci jih verjetno sprejmejo kot obvezno službo. Potem... Ugrabitelj letala bo sodilo hitro sodišče. Smrt, kazen...

Stečem po stopnicah. Tudi mene lahko v šol doleti kazen, če ne bom imela telovadnih copat. Saj res, moje copate, kje so? Mudi se, zato začnem mrzlično razmetavati stvari. Moje copate, trenirka! Problem Vietnama mi v skrbi zase postane tuj, namesto napovedovalca slišim svoje tarnanje, med katerega se vmeša materin glas: »Poglej v omarico za čevlje! Poglej, tam so. Oddahnem si in že hitim v šolo. Vedno hitim, ker se bojim, da bom zamudila pouk. Vsi ljudje po ulicah hitijo, življenje hiti z neustavljivim tempom. V šoli se skregava s sošolko. In veste zaradi česa? Zaradi majhne bele radirke. Vprašana sem. Ne gre tako, kot bi moralo iti. Spet razočaranje. Sama v sebi se razveselim, ko zadnjič zapoje zvonec. S prijateljicami se igramo s smehom na licih, hodim proti domu. Lepo je, ker nas je veliko, ker smo istih misli. Od nekod se prikaže sonce in prepara novembrsko meglo. Kako čudovito! Ne maram vojne, lakote, smrti, afere filmskih igralcev in pevcev se mi že gnusijo in sovražim v samotni in tuhtanju zapravljen čas. Kaj ko bi vsi, čisto vsi ljudje na svetu zaplesali v kolu prijateljstva?

Ni mi všeč, da par ljudi odloča o usodi milijonov, ob mesecih, letih problemov pa zatisnemo oči. Ne želim živeti v New Yorku, Parizu, raje imam Celje in ulico, kjer stanujem, pa našo staro šolo. Nič ne hrepenim po udobju, pa razkošju v izložbah, brezmejno srečna pa sem, kadar se na poti domov zaklepečem s prijateljicami, kadar tekamo po travnikih naše brezskrbnosti. Želim si samo mladost brez solz in sonca miru, po katerem hrepenijo ljudje na drugem koncu sveta. Poslušam radio, gledam televizijo, be-

rem časopis, uživam mladostno brezskrbnost, spoznavam veličino sveta in njegov napredek in se zavadam, kako malo si pravzaprav želim.

Spet delam vse to, živim, pa vidim, da je tisto »malow«, danes še neskončno »veliko!«

Zorko Karmen
8. b razred I. osnov.
šole Celje

OPAZOVAL SEM MAVRICO

Bil je deževen jesenski dan. Sedel sem ob oknu in opazoval dežne kaplje, ki so padale na šipo. Med glasbo v radiu se je pomešal še štropot deževnih kapelj.

Po cestah so hodili ljudje z živobarvnimi dežniki. Otroci, poviti v pelerine, so z največjim veseljem skakali po velikih in malih lužah.

Nekajkrat je veter močno zapihal in drevesa so se upognila skoraj do tal. Dež je počasi pojenjal. Veliki, sivi, temni oblaki so se začeli rajgrinjevati in že so med njimi prikukali prvi, topli, zlati žarki bleščečega sonca. Dež je počasi čisto nehaj padati. Že sem hotel oditi od okna, ko nenadoma zagledam nad hribom mavrico. V velikem loku, ki je bil ves živobarven, se je razprostirala nad obzorjem. Barve so bile čudovite. Druga se je prelivala v drugo, rumena v zeleno in rdečo, tako da je človek dobil občutek, kot da je sredi najlepših dreves, ki so vsa odeta v jesenske barve.

Bil sem ves zamišljen v to lepoto narave, zato tudi nisem slišal, da mi je v kuhinji prekipelo mleko. Ko je prišla domov mama, se je močno razhudila. Dejala je, da sem kot petletni otrok, ki se mu vse razbije, razlije in podobno.

Ni mi bilo žal, če je mleko prekipelo, bolj mi bilo žal, če ne bi videl mavrice. Vendar si tega mami nisem upal povedati. Mislim pa, da bi bila mama tudi vesela, če bi videla kaj tako lepega, kot je mavrica.

Cafuta Dušan
Osnovna šola
I. celjske čete — Celje

DVOJEŽIČNOST NA DOLENJSKEM

Ni moj namen, da ugovarjam podjetnosti naših gostilničarjev, pač pa da grajam početja, ki nam niso v čast. Zelo sem bil presenečen, ko sem pred dovozom na avto cesto iz Krške strani opazil gostilno z dvojezičnim napisom. Zamislil sem se in se spomnil na dogodke v zamejstvu, pa ne morem mimo ugotovitve, da je to narodna sramota! Veliko sem potoval po raznih deželah in povsod naletel na mednarodne občestne znake, ki so napovedovali »prenočišča, restavracije, mehanične delavnice« in podobno. Pri nas pa še vedno naletimo na table z napisom »Zimmera ali »Gasthaus« in tako dalje. Vprašujem se, kako mislijo na to poslovna združenja gostincev? Ali je prav, da ima omenjena

gostilna takle napis: »Gostišče ob avto cesti Drnovo Gasthaus?« Ali so samo nemško govoreči tujci na poti tod mimo! In če tudi so — kaj misli lastnik o prizadevanju naše države, da bi pomagala koroškimi Slovincem do njihovih osnovnih zahtev v borbi za narodnostne pravice? Ali pa pozabljam, ko vsi skupaj na čase, ko so taki napisi na Slovenskem bili obvezni, vendar brez slovenskih pripisov?

Majerič Janko
Celje
Savinjsko nabrežje 1

NAŠ ASFALT

Cesta Ratanska vas — Sp. Negonje — Kostivnica je pravo razdejanje. »Sama jama« bi ji lahko rekli. Golo kamenje se dviga precej iz tal, da moraš biti pri hoji res previden. Mnogokrat se nenavajeni pešec spotakne, da komaj obdrži ravnotežje. To res ni nič čudnega, četudi si še tako trezen. Obcestni jarki, kolikor jih sploh je, so neočisti in zaraščeni. Tu in tam sameva ob cesti kup gramoza, ki čaka na usmiljenje. Pa ni nikogar, ki bi ga razmetal...

Poleti in v srahem je hoja zelo neprijetna, posebej se do betonarne, kajti tovarnjaki Splošnega gradbenega podjetja iz Rogaške Slatine neusmiljeno vozijo gor in dol — neprenehoma. Tudi osebnih avtomobilov ne manjka. Za vsemi temi se dviga val prahu in uboga peševa ali kolesarjeva obleka je vsa bela, čevlji pa sploh spremenene barve. Prah se ti zareže v oči in usta, da še komaj dihaš. In če pri vsakem tovarnjaku počakaš, napreduješ le počasi.

Pravo gorje za nas pa je, kadar dežuje. Takrat se naša cesta spremeni v nešteto »jezer«, nekatera pa prerastejo celo v prava »jezera« čez vso cesto. Ko bi v tem času vsaj vozniki bili malo bolj previdni! Res mnogi vozijo počasi, toda koliko je tistih, ki z vso hitrostjo pripeljejo preko mlak. Zopet je pešec tisti, ki je deležen »plohe«. Kaj takega se mi je že večkrat zgodilo. Sicer se pa tudi umakniti ne moreš nikamor.

Kadar je naliv, se naša cesta spremeni celo v potok, kajti voda dere iz jarkov na cesto in dalje po njej. S sabo vali kamenje in pesek in ko se vse umiri, je voznja s kolesom ali mopedom nemogoča. Dolgo se že slišijo pripombe, češ, saj bomo dobili asfalt, čeprav samo do betonarne. Toda obljube se prenašajo od pomladi na poletje, od poletja na jesen in zopet znova. Gradbeno podjetje bi lahko vsaj malo poskrbelo za ureditev, če ne z drugim, vsaj s primernim gramozom.

Res smo bili pred kratkim presenečeni nad kupi gramoza ob cesti in smo mislili, da bodo vendarle pričeli z asfaltom. Pa je bilo vse tiho. Nekega popoldneva se je bilo treba res začuditi. Na cesti je bilo precej delavcev, ki so pridno razmetavali gramoz in veliko kamenje tudi drobili. To so bili vaščani sami. Z dobro voljo so naredili precej, a za vse jame ni bilo gramoza.

In zdaj je ti čas, ki smo se ga najbolj bali. Dež opravlja svoje, prigo more pa tudi sneg. Ob jarku, ki ga kopljejo bli-

zu odcepa v Rogaški Slatini in bo najbrž za kanalizacijo, voda pa nam sega skoraj do giezneve. Sreča, da so se spomnili in vsaj malo posuli. Toda to je tako skromno, da te avto poškopri, četudi pelje čisto počasi. Še to del jarka, ki ga še niso zasuli, a že kopljejo precej naprej, bi lahko vsaj s prometnim znakom zavarovali.

Tudi most v Ratanski vasi nas bo najbrž kmalu zapustil. Kolikor toliko trdna lesena ograja se je zločila — seveda še ne cela. Tam se cesta vedno bolj spodkopava. Na pravilo se najbrž nihče ne misli, toda ko se bo znašel v potoku in bo morda tudi precej materialne škode ali pa celo človeška žrtev, bodo že počasi kaj ukrenili.

Ko tako hodim vsak dan — v sončnem in v dežju — imam čas premišljati. Zanima me, in najbrž še katerega, kdo je odgovoren za to našo cesto? In če je kdo, zakaj se ne bi vsaj malo potrudil, da bi nam pripeljal gramoza in prikrbeli kakšnega cestarja, ki ga že tudi lep čas nismo videli.

»Naš asfalt?« To je samo naša velika želja. Veseli pa smo, da imamo vsaj razsvetljavo in se v temi lahko izognemo največjim lužam. Morda smo bili enkrat ali dvakrat brez luči, da je bilo treba kolovratiti po kamenju in vodi, a drugače je v redu.

J. S.

OBISK V MAJDANPEKU

Ob lanskoletnem srečanju na oktobrski proslavi v Kragujevcu so koroški borci in upokojenci iz Soštanja navezali stike tudi s člani Uduženja pensionera iz Majdanpeka. Na njihovo vabilo smo bili v dneh od 13. do 15. novembra t. l. njihovi gostje ter si z njihovim središčem in organizacijo ogledali borski rudnik in hidrocentrale Djerdap — Kladova. Izlet se je udeležilo 17 članov koroških borcev s svojci iz Soštanja, Velenja in Gornjega grada pod vodstvom predsednika koroških borcev Šoštanj — Franja Stanovška.

Ob prihodu v Majdanpek so naše izletnike pričakali na železniški postaji člani tankajšnjega Uduženja pensionera ter nas z avtobusom odpeljali v 8 km oddaljeno mesto. V hotelu Kasino je mestna občina priredila slavnostno kosilo, katerega so se razen funkcionarjev Uduženja udeležili tudi predstavniki družbene političnih organizacij občine in ZZB. Zbrane goste je pozdravil sekretar Uduženja ter predsednik skupščine občine, zahvalno besede pa je izrekel naš vodja skupine.

Po kosilu je sledil ogled borskega rudnika v Majdanpeku, kjer smo si po zaslugi tankajšnjih upokojencev, ki so v večini upokojenci tega rudnika, ogledali odkop rude na terenu ter ogromno livarno bakra, zlata in srebra.

Naslednji dan smo ob spomeniku padlih borcev prve svetovne vojne ter padlih žrtev druge svetovne vojne izvršili komemoracijo, položili lovorjev venec s slovensko trobojnico in rdečim trakom.

Po vrnitvi s pokopališča je sledil ogled mesta in zlatarne, kjer nas je po-

novno pozdravil predstavnik občine ter nam podelil pozlačene značke mesta Majdanpek in srebrne značke tankajšnjega rudnika. Nato smo krenili z avtobusom proti Djerdapski ožini ob Donavi do Djerdapa, kjer smo si ogledali barvni film o 7-letni gradnji giganta hidrocentrale ter notranjost hidrocentrale ob spremstvu vodiča in tolmača. Nato smo si še ogledali obale Donave do Kladova, od koder pa je bilo lepo videti romunsko pristanišče Turn Severin. Po vrnitvi v Majdanpek smo si ogledali mesto še ob večerni razsvetljavi, nakupili v zlatarni nekaj spominkov, se ponovno odpeljali na večerjo in prenočišče v Blagojev kamen, od koder smo se drugo jutro ob 3. uri odpeljali na železniško postajo Majdanpek.

Ob tam pa smo se z brzim vlakom vračali proti Beogradu. Vreme je bilo vse dni toplo in sončno, kar nam je še polepšalo naše bivanje, tako da smo zapuščali Majdanpek in gostoljubje tankajšnjih upokojencev z najlepšimi vtisi in spomini, v kolikor tega v zadnjem trenutku po krivdi vlakovnega odpravnikarja ni zasenčila prometna nesreča enega izmed udeležencev našega izleta.

St. F.

KAM NAJ SE OBRNEM?

Najbrž postanem kar redna dopisovalka v NT. Saj sem komaj oddala pismo na pošto, že pišem drugo. Vendar pisma s takšno vsebino, kot je to, še verjetno niste dobili. Žalostna resnica in spoznanje, obiskovati večer no srednjo šolo, kjer pač nimam nobenih poznanstev na vodilnih mestih, ki bi lahko rekli kakšno besedo.

Trkam na vrata različnih podjetij, čeprav ne eno ne drugo ne sodi v moj poklic, še manj v bodoči poklic. Vendar — sprejela bi vsako delo, samo da bi lahko v popoldanskem času obiskovala predavanja. Bila sem prepričana, da bom le enkrat odprla prava vrata, kjer bodo imeli razumevanje, da nisem zadovoljna s svojim poklicem in si ga želim z nadaljnjim študijem spremeniti. Vendar vse zaman. V podjetju, kjer sem bila najprej zaposlena, so obljubili, da bom lahko manjala tiste dni, ko delam na popoldanski izmeni, vendar kasneje niso hoteli o tem nič slišati. En obrok šolanja sem že plačala, pustiti sedaj šolo bi bilo nespametno, ker nimam toliko denarja. Že takoj po osnovni šoli je bil moj namen nadaljevati na kakšni srednji šoli. Starši so mi to preperečili. V meni pa je ves čas tlela želja po šolanju. Pa spet nastopi jo težava pridem v okolišje, kjer mi iz škodoželjnosti nočejo omogočiti dopoldanskega dela v dneh predavanja. Šola mi je vedno pomenila več kot vse ostalo. In tako tudi sedaj. Zapustila sem to delovno organizacijo v unanitu, da naidem razumevanje drugje. Na žalost sem se zmotila. Spoznanje, da zame nima noben razumevanja, nočejo razumeti, da si želim napredovati, biti nekoč neka več kot sem sedaj, da nisem zadovoljna s svojim trenutnim znanjem, želim si več, mnogo več. Pa ne najdem

razumevaločih ljudi, ki bi mi pomagali. Kaj naj stotim sedaj? Mar naj pristim šolanje, če nikjer ne dobim primerne zaposlitve? Težko je razmišljati o vsem tem. Nekaj bom morala ukreniti. Brez zaposlitve in brez zavarovanja ne morem več biti. Saj sem tega prikrasana že ves mesec.

Ali pa se mi morda nasmehne sreča, da odprem prava vrata? S tem se ne smem sprijazniti, ker vem, da brez poznanstva danes ne gre več. Kam naj se še obrnem, da bom dobila zaposlitev, poleg katere bom lahko obiskovala predavanja? Sama ne vem več, ker bom zdaj zdaj obupala. Brez posrednika ne bo šlo, to vidim. Samo, kje to osebo najti? Svetujte mi še vi, prosti!

—ak

Odgovor: Oglasite se v redakciji NT in RC — v urednikovi sobi, da se pogovoriva in vidiva, kaj lahko storimo.

KDO LAŽE?

Prosim, če objavite še enkrat resnico o finansiranju zdravstvenega varstva po združitvi delavcev in kmetov. Gre namreč za to, da nekdo, po mojem laže. Veliko se govori, da upokojenci ne bodo nič prispevali. V zadnji številki tednika pa je pisalo, da tudi upokojenci, in sicer od 60 starih tisočakov navzgor ne prispevajo nič več kot 0,5%. Ker se bojim, da bi nas skromna pokojnina, ki jo je mož služil 40 let v tovarni in katero deli z ženo, ki ni ma nič dohodka, res hudo prizadela. Prav je, da bi bili vsi enaki. Sem za to, samo od takih upokojencev, bi ne smeli nič vzeti, saj tudi zraven nič ne dobimo.

Kmet bi imel sedaj ko line, doma ima vse dobro in težko ga je primerjati z delavcem.

Sliši se, da se bo stanovanje podražilo, tudi hrana se je in človek sploh ne ve več, kako bo živel. Poglejte po tržnici: en koren za juho stane dva dinarja, jajčka 1,50, fižol 1,3 dinarjev. Saj še zdaj ko maj živimo! Se te uboge govedine si ne moremo privoščiti, da ne govorim o sadju, ki bi ga tudi moral človek več užiti.

Zelo se čutim prizadeta, ko vidim, da imajo nekateri vsega preveč. Še več je socialne razlike bi v delu, če bi tistim, z nizki dohodki kaj vzeli. Vsaka odločitev o podražitvi prizadene najbolj nas, upokojence in delavce. Nihče pa se ne spravi nad »fušarje« raznih poklicev, ki zaslužijo po več kot za tri pokojnine mesečno. Če imajo nekateri res tako velike pokojnine, da jih radi delijo s komerkoli, kar naj jih, saj bi jo tudi jaz, če bi imel več kot samo za skromno življenje.

Zato pričakujem točen odgovor, ne pa da se govori tako, piše pa drugače. Bom zapisal svoj da, če se mi ne bo nič odtegovalo, ker še za sebe in za ženo nimam dovolj.

Upokojenec

Odgovor: Zal nam je, ker objavljamo pismo šele danes. Verjetno ste glasovali za, saj se vam ne bo nič otegnilo. Glede ostalih vaših kritik, zlasti podražitev, soglašamo. Priznati pa morate, da sedaj na področju socialnega razlikovanja marsikaj spreminjamo.

OBSOTELJE JE SLAVILO

Ob otvoritvi šole v Podčetrtku. Nastop učencev na telovadnem igrišču, ki je ponazarjal mladost in ustvarjanje. Sola v Podčetrtku je okras Obsotelju in znanilec novih dni.

Slavnostna številka našega časopisa je prehitro izšla in preveč smo bili preobremenjeni z delom, da bi lahko posvetili nekaj besed otvoritvi šole v Podčetrtku. Da ne bi kdo slučajno mislil, da se nam to ni zdelo pomembno? Ne, pač pa, vse, kar je bilo potrebno narediti, je že odšlo v tiskarno in tako nam je

preostalo le še to, da odidemo na otvoritev. Jasno je, da nam ni bilo žal. Karkoli pač naredi v tem kraju, se spleča videti. Tolikokrat izrečena parola, da tam prebivajo pridni in marljivi ljudje, je bila resnična tudi tokrat. Marsikaj je bilo videti in prav zaradi tega nam ni bilo žal.

Ob otvoritvi se je zbrala na

novem, asfaltnem igrišču, ki ga je Podčetrčanom darovala armada, ko je gradila cesto, velika množica ljudi. Program, ki so ga pripravili mladi, je bil takšen, kot pač vedno: dinamičen, mladosten in prisrčen in najbrž je vsak, ki je pozneje odšel s kraja prizorišča, odnesel nepozabne vtise na ta dogodek.

Tik ob novi šoli, ki jo je zgradilo z malenkostno zamudo Splošno gradbeno podjetje iz Rogaške Slatine, je kot prvi spregovoril predsednik občinske skupščine Smarje pri Jelšah, Beno Božiček, ki je v svojem govoru orisal ves trud in prizadevanje občanov in občinske skupščine, da občina stopi iz svoje že legendarne zaostalosti, ki jo zadnje čase uspešno premostujejo. Za njim je povzel besedo član izvršnega odbora republiške izobraževalne skupnosti, Jože Simčič, ki je tudi prerezal trak in tako simbolično predal šolo učencem, pedagogom in vsemu Obsotelju, tistemu Obsotelju, ki se je na ta dogodek tako dolgo pripravljalo.

O kratki proslavi, ki so jo pripravili učenci osnovne šole Podčetrtek, ne bi govoril. Kaj znajo in kako znajo, tako ali tako vemo iz naših poročil in člankov. Nekaj več besed bi posvetil šoli sami.

Presenetili so me kabineti, ki bi jih šoli v Podčetrtku zavidala marsikatera šola v Sloveniji. Se zlasti preseneča kabinet za pouk tujih jezikov. Ob tem lahko rečemo le to, da so si učenci in pedagogi v Podčetrtku to tudi zaslužili, saj je ta šola že dolgo časa znana kot avantgardna v naši prosvetni skupnosti. To pa je hkrati tudi dolg naše skupnosti Obsotelju in Kozjanskemu.

MILENKO STRAŠEK

turizem

Prvi sneg in sonce na Golteh. Turistični center na Golteh je zaživel zlasti med prazniki konec novembra. Smučišča so bila lepo urejena, čeprav snega ni bilo na pretek. Obiskovalcev je bilo veliko. Začetek je bil torej obetajoč, poznejše poslabšanje vremena pa je spet prineslo prekinitve. Dež je porabil nekaj snega. In spet je na vrsti čakanje na novo zimo.

Zvedave otroške oči... odločne besede iz otroških ust. Besede posvečene obljubi. Obljuba posvečena delu, učenju in spoštovanju pridobitev revolucije, narodno osvobodilnega boja. Obljuba za delež pri gradnji in utrjevanju samoupravnega socializma. Obljuba cicibanov, ki so v trenutku obljube postali pionirji, postali so člani svoje organizacije. Dobili so modro čepico, rdečo rutico okrog vratu in značko pionirske organizacije. In tako je bilo po vseh krajih ob dnevu republike. Domovina je povečala svoje vrste mladih graditeljev. Mojca, Tatjana, Darjo, Miha, Janez, Spelca...
Foto: D. Medved

OBSOTELJE TURISTIČNA POKRAJINA

Ze dalj časa obstaja zamisel, da naj bi se kompleks med Rogaško Slatino in Virštanjem zjel v takoimenovano turistično črto, za katero naj bi v najkrajšem obdobju izdelali natančne urbanistične načrte. Načrt bi zajemal zdravilišče Rogaško Slatino, zdravilišče Atomske toplice, drugo najstarejšo apoteko v Evropi v Olimju, vonarsko akumulacijsko jezero in virštanjske gorice kot vikend območje. Pri ureditvi tega kompleksa naj bi sodelovali urbanisti, na tem območju že prisotna Ljubljanska banka, združeno železniško transportno podjetje Ljubljana, ki se je prav tako že angažiralo v Atomskih toplinah, zavod za napredek gospodarstva in druge specializirane organizacije. Ker se na tem delu šmarske občine iz leta v leto več gradi, bi bilo skoraj nujno, da bi bili vsaj idejni projekti rešeni že naslednje leto, da ne bi prišlo do neljubih napak, ki so, žal, tako pogoste v našem turističnem prostoru.

Območje ob Sotli bi na takšen način postalo pomemben nosilec turističnega gospodarstva v občini, čigar začetnik je že vrsto let zdravilišče Rogaška Slatina. Projekt bi hkrati pomenil močan razvoj tega sicer precej nerazvitega območja.

Ob načrtovanju takšnega projekta, še posebej z ozirom na predvideno gradnjo Atomskih toplin v naslednjih letih pa bi bilo potrebno opozoriti na sklop vzporednih problemov. Ker je pokrajina ob Sotli zaenkrat še to, kar je bila pred mnogimi leti, najbrž ne bi bilo prav, če bi pri načrtovanju novega projekta urbanisti pozabili, da je to specifiko treba obdržati za vsako ceno. Morda izgleda naše opozorilo smešno in laično, v zagovor pa lahko navedemo le to, da so takšna opozorila čestokrat enostavno prezrli in da modernistične stvaritve urbanistov sredi nepokvarjenega sveta, ki ima svoj stil gradnje prebivališč, nikakor ne delujejo osvežujoče. MST

SLABO PRIPRAVLJENI

Četudi so poročila o pripravljenosti na letošnjo zimsko sezono govorila vse najboljše, je sneg, ki je več ali manj presenetil zadnje dni novembra, vendarle nekatere spravil v zadrego.

Dejstvo je, da tiste dni niso delale vse smučarske vlečnice, da so tu in tam kot na primer pri Celjski koči šele zaključevali ureditev vlečne naprave. Prav tako je zašepala propaganda ali z drugimi besedami osnovna informacijska služba o snežnih razmerah.

Zdaj, ko smo spet na kopnem in v drugem pričakovanju zime, bi kazalo prve slabosti odstraniti. Te so znane, in prav bi bilo, da bi se ob drugem snegu ne pojavile več.

Prav tako gre nekaj kritičnih besed na račun tistih, ki pripravljajo takšne ali drugačne prireditve v zimskem času. Znana so samo silvestrovanja, vse druge večje prireditve v tem času pa so zavite v megljo. Skoda!

JANKO LESKOŠEK

Ce bi anketirali občane v krajih ob Gračnici od Rinskih Toplic do Mrzlega Polja, od Vrha nad Laškim in do pobočja Lisce,

kdo je najbolj znan občan na tem območju, bi Janko Leskošek gotovo z veliko večino zmagal.

Ni čudno. Ta na videz miren in skromen občan je držeč tudi edini v krajevni skupnosti Jurklošter, ki osebno pozna malone vse občane in teh je v njegovi matični evidenci trenutno 1.445. Izjema so le tisti najmlajši, katerih imena je že vpisal, pa se trenutno vadijo v vekažu in joku po zibelkah in kosarah.

Janko, ki je sicer rojen Jurklošterčan, že dvajset let opravlja službo vođe krajevnega urada v Jurkloštru — mimo ostalega. No, in tega vostalega je čeden kup. Kajti Janko je funkcionar s 13 funkcijami. Je najmanj šestkratni tajnik: pri krajevni skupnosti, v krajevni organizaciji SZDL, v gasilskem društvu, pri Rdečem križu, v strelski organiza-

ciji in pri poravnalnem svetu.

Vprašal sem ga, kakšne so dobre plati javnega dela med rojaki domačini.

— Najbrž to, da svoj kraj in ljudi zelo dobro poznam, da kot domačin lažje najdem z občani stik in da sem kot občan z njimi vred močno zagret za napredek kraja, oziroma boljše rečeno, za premagovanje teže nerazvitosti.

In slaba plat? Je kakšna?

— O, pač. Ravno, tisto kar je dobro, da se z občani dobro poznam, je tudi slaba plat. Zame namreč. Ne verjamem, da bi si občani tujca tako privoščili, kot si sem in tja kdo mene. Ne rečem, da bi kdaj doživel kaj hudega, zares neprijetnega. Toda zgodi se, da kdo stresa slabo voljo name tudi čisto po nedolžnem.

In še to je povedal, da

obrazi

je pogosto ponosen na svoje soobčane. Zlasti takrat, kadar s polno zavestjo opravljajo svojo dolžnost, kot je bilo ob volitvah, referendumi in podobnih priložnostih. Čeprav so pri dobrinah našega razvoja navadno prikrajsani, se svojih družbenih dolžnosti zavedajo bolje kot marsikje drugje.

Ni pa nič povedal, da je letos za praznik republike bil odlikovan z redom dela s srebrnim vencem. Odlikovan za 20-letno rešavno in odgovorno delo med občani ob svoji življenjski petdesetletnici. To povemo pač mi, ker smo bili o tem obveščeni in zato, da mu boste stisnili roko, ko ga prvič srečate.

J. Krašovec

10 let celjskega Likovnega salona

Grafike za novo leto

27. novembra je minilo deset let, ko je bila v celjskem Likovnem salonu prirejena razstava »Izbor iz sodobne slovenske grafike«. Tako leto proslavlja to celjsko poklicno likovno razstavišče majhen, a ne nepomemben jubilej, saj je do danes šlo skozi ne ravno velik razstavniki prostor na tisoče obiskovalcev, njim pa se je predstavila cela vrsta likovnih ustvar-

jalcev. Njihova paleta je bila zelo pestra, saj smo imeli priložnost videti retrospektivne razstave pa tudi likovna dela najmodobnejših iskalcev svojega izraza v nikoli dodelanem likovnem prostoru.

Toda celjski likovniki ne želijo proslaviti omenjeni praznik z velikim truščem in zvenečimi besedami. Pripravili so razstavo v okviru kulturne akcije, njen glavni namen pa

je doseči trenutek, da bodo kvalitetna likovna dela dostopna za vsak žep.

Razstava bo odprta od 8. decembra v Likovnem salonu, nanjo pa so povabili — za sodelovanje seveda — vrsto slovenskih likovnikov — grafikov. Zakaj grafike? Iz preprostega razloga, ker so to najcenejša likovna dela, vse grafike na razstavi pa so namenjene za prodajo. Najnižja cena bo

300,00 dinarjev, najvišja pa 1500,00 dinarjev. Vsa dela bodo lahko kupci plačali na obroče, in sicer na največ deset obrokov. Posebnost bo tudi v tem, da bo kupec lahko sliko odnesel takoj in mu ne bo treba čakati konca razstave. Vnaprej bo treba plačati samo en obrok, ne bo pa možno grafiko vnaprej rezervirati. Izkušnje iz preteklosti kažejo, da so nekateri rezervirali po pet slik, kupili pa niso nobene.

In zakaj takšna razstava? Tudi na to vprašanje je zelo preprost odgovor. Desetletne izkušnje celjskega Likovnega salona nasprotujejo nekaterim povsem laičnim ugotovitvam, da si naši občani ne želijo originalnih likovnih umetnin. Poleg tega so ljudje zelo slabo seznanjeni o možnostih nakupa slik. Razširjeno je tudi mnenje, da so postavljene za originalna likovna dela astronomske cene. To temelji na posameznih, redkih ekstremih, tega pa ne kaže sploševati. Iz teh spoznanj prireja Likovni salon prodajno razstavo grafik. S tem, da bo lahko vsak kupec nesel sliko takoj domov in mu ne bo treba čakati do konca razstave, želi razstavišče omogočiti kupcem, da bodo grafike kupovali tudi kot novoletna darila.

Če se bo ta poskus obnesel v okviru kulturne akcije, namerava celjski Likovni salon tovrstne prodajne razstave prirejati vsako leto v mesecu decembru. Razstavljali pa bodo naslednji likovniki: Zvest Apollonio, Bogdan Cobal, Darinka Pavletič-Lorenčak, Vladimir Makuc, Pavel Medvedšek, Gorazd Šefran, Melita Vovk-Stihova in Karel Zelenko. Vabilu pa se niso odzvali vsi vabljeni slovenski likovniki, čeprav je razumljivo, da morda kdo ne bi mogel razstavljati. Toda ker so to večinoma isti, ki nikoli »ne morejo sodelovati«, je očitno, da imamo opravka z določenim elitizmom in nekateri niso na vabilo niti odgovorili.

Kakorkoli že, prodajna razstava grafik, ki jo prvi organizira celjski Likovni salon in to ob svoji desetletnici obstoja, je odraz želje in volje realizirati kulturno akcijo v kar najširšem obsegu in s tem dati nov, pomemben delež k zblizevanju kulture in njene ga potrošnika.

Drago Medved

iz dnevnika slg

V petek, 1. decembra so se spoznala dolga pričakovanja. Celjsko gledališče je dokončno rehabilitiralo Cankarjev dramski prvenec ROMANTICNE DUSE, ki je celih 50 let moral čakati na ponovno uprizoritev. Temu delu so vseskozi oporekali gledališko uporabnost in celo Cankar sam se mu je pod težo neovrgljivih dokazov kritikov in tedanjih ravnateljev gledališč odpovedal, češ da je res prešibko in odrsko neuprizorljivo. Celjsko gledališče je z režiserjem Dušanom Mlakarjem preverilo te neovrgljive argumente in uspešno utrla pot ROMANTICNIM DUSAM na oder slovenskih gledališč. In še nečesa smo veseli: ponovno se je pokazala umetniška homogenost celjskega ansambla. To je bila tudi garancija za tak uspeh. Po Cankarju in Zupančiču in Levstiku bomo v prihodnjih sezonah še postavljali na celjski oder po krivici pozabljenih dela slovenskih gledaliških klasikov. Tudi v tem se kaže avantgardna vloga gledališča, ki hoče biti sodobno.

Filmska srečanja

Celjsko Kinopodjetje, kulturna skupnost in občinski svet Zveze kulturno prosvetnih organizacij v Celju so se odločili za organizacijo »filmskih srečanj«. Srečanj zahtevnejšega dela filmskega občinstva s kakovostnimi stvaritvami iz svetovne kinematografije. Kakšna je zamisel te kulturne akcije na področju filmske vzgoje, tega načrtnega približevanja umetniško vrednih stvaritev širšemu krogu ljubiteljev sedme umetnosti?

V krajšem časovnem obdobju bo Kinopodjetje v večernih predstavah (ob 20. uri) zavrtilo za začetek štiri manj znana oziroma manj popularna in komunikativna filmska dela, ki v rednem predvajanju skorajda niso imela gledalcev. Z uvodno besedo, idejno in vsebinsko pa estetsko analizo predstavnega filma naj bi vse več gledalcev odkrilo v teh nekomercialnih stvaritvah neznanne vrednote, take, kakršne sicer ne zaznamo v vsem razgaljenem poprečju rednega filmskega programa. Socenje in odkrivanje, razmišljanje in določanje novega odnosa do predvajanih filmov bo zahtevalo vnovična srečanja z umetniškimi resnicami časa, življenja in nenehne ustvarjalnega iskanja filmskega izraza, filmske govornice, vedno znova žive in nenadkriljive.

Torej — to ne bodo samo vzgojna filmska srečanja. Niti ne le zavestno iskanje kakovostnih, ki je sicer na filmski njeni plevela stežka odkrijemo. Filmska srečanja naj pomenijo ustvarjanje nove navezanosti gledalca, ljubitelja sedme umetnosti na živo umetniško vrednost, na njeno nepotvorjeno govornico, na odklanjanje vsega zlaganega in naplavljenega v svetu filmske nepoduhovljenosti, vampirizma, krutosti in ne-

človečnosti.

Ze v ponedeljek, 11. decembra ob 20. uri bodo zavrtili sovjetsko melodramo Sence pozabljenih prednikov iz leta 1964. O filmu, ki ga je po romanu Mihaila Kocjubinskega režiral talentirani Sergej Paradžanov, je kritik zapisal, da je znal režiser napolniti melodramatično zgodbo (motiv Remea in Julije) z močnimi čustvi in življenjsko prepričevalnostjo.

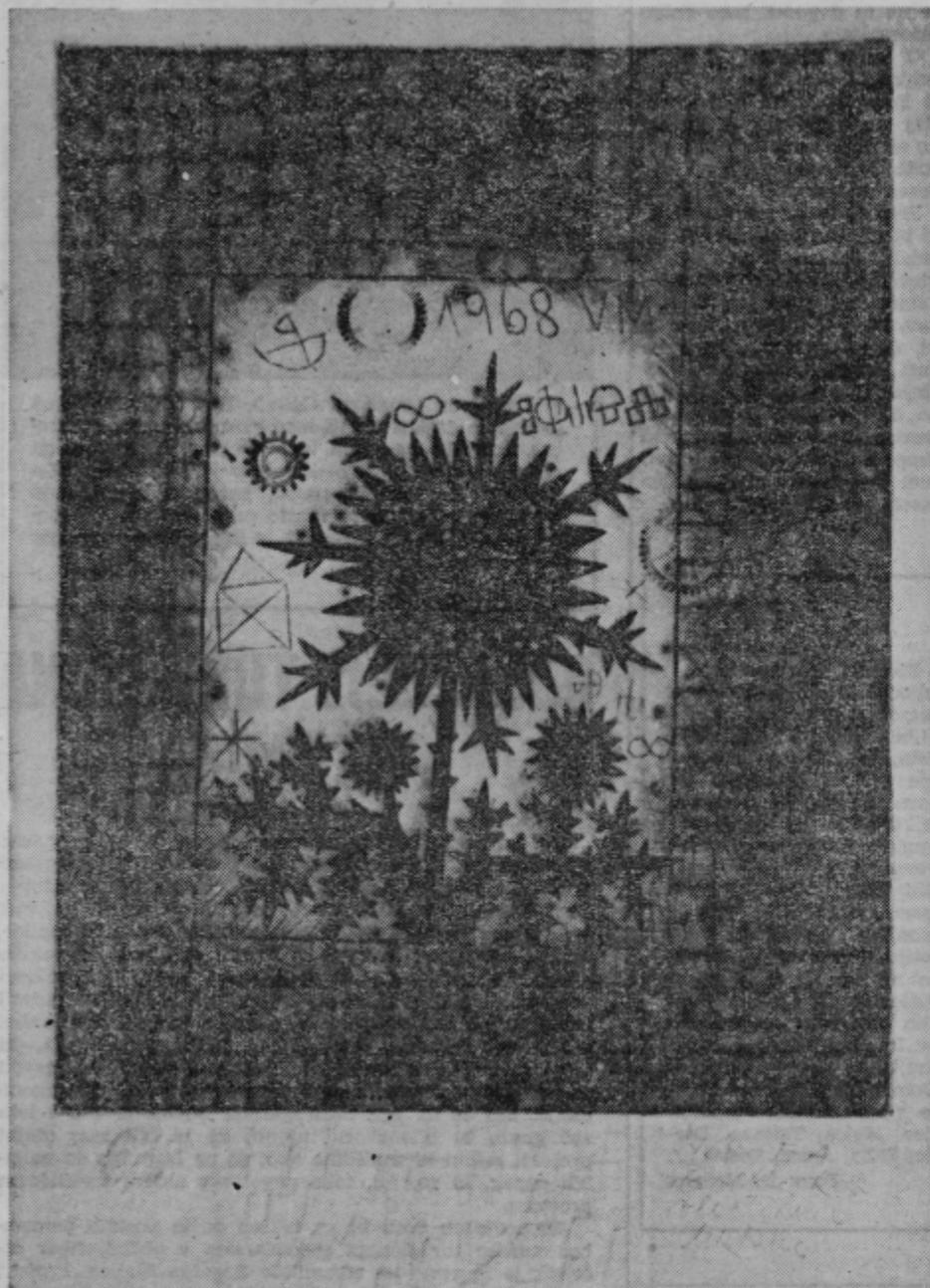
Drugo filmsko srečanje bo s francosko komedijo Clochemerle iz leta 1947, s filmom, ki ga je režiral Pierre Chenal. Ta komedija izraža globljo poslanico in je še danes dobro znana kot odlična satira.

Tretji film bo drama oziroma boljše švedska legenda Deviški vrelc, režiserja Ingmarja Bergmana. Za Deviški vrelc je zapisano, da je v tem filmu duh prastarih legend utelešen s tako poetično močjo in vizualno lepoto, kakršno redko kje najdemo v zgodovini kinematografije.

Vsi ti trije filmi bodo predvajani v redni zadnji javni predstavi, čeprav bodo na filmska srečanja še posebej povabljeni gledalci in pedagogi, ki se s sedmo umetnostjo tako ali drugače ukvarjajo. Zadnji film iz četverice filmskih srečanj bo kriminalna Vrv, režiser je Alfred Hitchcock, posneta pa je bila 1948. V njej je mojstrsko podana študija o patologiji zločina. To zadnje delo pa bo predvajano na zaprti predstavi.

Izbor stvaritev za filmska srečanja je upošteval žanr, nacionalnost kinematografij in kvaliteto kot temeljno merilo.

Filmska srečanja so pred nami. Začetek je v ponedeljek. Pozdravimo to kulturno akcijo kot nov prispevek k poživitvi kulturnega življenja v celjski občini. J. V.

Vladimir Makuc: »Cvetlica« — 1968

S svečane akademije ob dnevu republike v Narodnem domu. Najprej je spregovoril sekretar komiteja občinske konference zveze komunistov v Celju Stane Seničar, nato pa je nastopil mešan pevski zbor France Prešeren pod vodstvom Edija Goršiča. Recital so izvedli člani amaterskega gledališča »Zelazar« Celje-Store, večer je zaključil nastop moškega komornega zbora pod vodstvom Egona Kuneja. Vse je pozdravil in se jim zahvalil Ivan Beje, predsednik Občinskega sveta ZKPOS Celje, in izročil predstavnikom vseh treh skupin nagrade. Po kulturnem sporedu je bil v zgornji stranski dvorani sprejem, ki ga je pripravil predsednik celjske občine inž. Dušan Burnik.

Foto: D. Medved

Vrtiljak dogodkov

CELJE

Aktiv mladih komunistov

Na predzadnji seji predsedstva občinske konference ZKS Celje so soglasno podprli idejo o ustanovitvi aktiv mladih komunistov, ki sodelujejo v Zvezi mladine. Aktiv sestavljajo komunisti člani predsedstva in predsedniki aktivov Zveze mladine. Program, ki temelji na vsebini pisma tovariša Tita in zahteva odpravo pomanjkljivosti dosednjega dela, oživlja nekatera stališča, ki smo jih že sprejeli in daje posameznikom konkretne obveznosti. Delo aktivov, ki bo imeli politično funkcijo bo v tesni povezavi z občinskim komitejem ZKS Celje.

Franci Ramšak

SLOVENSKE KONJICE

Akcijski program

Občinski komitej ZK v Slovenskih Konjicah je na nedavni razširjeni seji ugotovil, da večina delovnih skupnosti uspešno izvaja sprejete naloge akcijskega programa, ki so ga oblikovali v začetku novembra. Za vsako delovno področje je bila postavljena skupina 3 do 5 članov ZKS z določeno nalogo in časovnim rokom, da delo opravi. K delu so pritegnili poleg 40 članov ZK, ki neposredno sodelujejo, še vodstva osnovnih organizacij ZKS, člane samoupravljalna in nekatere družbeno politične dejavnike ter gospodarstvenike.

Foto amaterji razstavljajo

V počastitev letošnjega praznika Dneva republike so foto-amaterji pripravili samostojno razstavo fotografij. Razstavlja 6 avtorjev, razstavljenih del pa je 60.

V. L.

ŠENTJUR

Prvi pionirski prapor

Sentjurski pionirji so zelo ponosni, saj so dobili v ponedeljek 27. novembra prvi pionirski prapor v šentjurski občini. Pri tem jim je v največji meri pomagala šentjurski Alpos in še druge družbeno politične in gospodarske organizacije. Predstavnikom pionirskega odreda Dušana Laha na šentjurski osnovni šoli je prapor izročil na omenjeni svečanosti v šentjurskem kulturnem domu direktor podjetja Alpos Vlado Godina. Ob tej svečani priložnosti so tudi v Sentjurju, kot povsod drugje, postali mali čelbani člani pionirske organizacije.

Foto: D. Medved

ŽALEC

Otvoritev likovne razstave

V soboto, 9. decembra ob 11. uri bodo v Savinovem razstavnem salonu v Zalcu odprli razstavo likovnih del slikarja Staneta Kregarja iz Ljubljane. Razstava bo v bistvu predstavljala malo retrospektivo tega umetnika, ki sodi med naše nadrealiste, v zadnjem času pa se pretežno ukvarja z abstraktnim slikanjem.

Razstavljenih del bodo prav gotovo pritegnila pozornost vse številnejših obiskovalcev tega likovnega salona, saj si je tudi dosežanje razstave ogledalo precejšnje število obiskovalcev iz Zalca in okoliških krajev. Kot pa smo izvedeli, se v začetku prihodnjega leta obeta žalski občini še en pomemben kulturni dogodek. V Savinovem razstavnem salonu bodo namreč pripravili razstavo grafik našega mojstra, Božidarja Jakca.

LUČE OB SAVINJI

Zahvala Trnoveljčanom

Ob preurejanju dvorane kulturnega doma v Trnovljah v Celju, so sklenili, da bodo dosedanje stole, ki so bili v dvorani, nadomestili z novimi. Zato so se odločili, da bodo stare stole podarili za opremo kakšne dvorane na podeželju.

Pred dnevi pa so okoli 100 stojev odpeljali v Luče v Gorzjo Savinsko dolino. Tamkajšnje gasilsko društvo si je vrsto let prizadevalo, da bi posedobilo dvorano, v kateri je bilo tudi veliko dotrajalnih stolov in celo klopi brez naslonjala. Nekaj pokvarjenih stolov so že pričeli popravljati, tako da bo dvorana z novimi sedeli kmalu nared. Gasilsko društvo iz Luče se za izredno lepo gesto Trnoveljčanov najlepše zahvaljuje ter gledališke amaterje iz Trnovelj vabi, da se kaj kmalu oglase na gostovanju tudi v njihovem kraju, kjer jih občinstvo sicer že dobro pozna.

MARIBOR

Zaslužno priznanje

Znani turkiščni delavec in publicist Franjo Novak, ki je tudi častni občan občine Smarje pri Jelšah, je ob 50-letnici turističnega dela in 76-letnici rojstva, prejel od predsednika republike visoko odlikovanje: red dela z zlatim vencem. Cestitamo!

Premiera v SLG Celje

'ROMANTICNE DUŠE'

Po petdesetih letih smo Slovenci spet zagledali na odru odrinjeni Cankarjev dramski tekst — Romantične duše. Delo je nastalo že l. 1897 in uprizorili so ga šele l. 1923. Kritika drami ni bila naklonjena, očitala ji je dva idejna pola: zunanji družbeni in notranji romantični. Postavlja se vprašanje, kaj drama lahko danes ponudi sodobnemu gledališkemu gledalcu — po petdesetih letih, ko je šlo mimo nas že dosti literarnih struj in smo dobili po drugi svetovni vojni vrsto nedramskih tekstov.

V dramji lahko danes vidimo odklanjanje naturalizma in približevanje novi romantiki, hkrati pa tudi ves Cankarjev etični svet: razkrivanje malomeščanskega frazerstva in egoizma ter poseganje v tihi svet človeškega hrepenenja in želje po očiščenju. Ta dvojnost se kaže že v zgodnji Cankarjevi pesmi V bogatih kočijah se vozijo, opazimo pa jo tudi v celotnem Cankarjevem delu. Do leta 1910 je ves v družbenih problemih, po tem letu pa se pogloblja v človekov notranji svet. Zdi se, kot da je bil Cankar prepričan, da sveta ni mogoče spreminjati samo z zunanjim družbenim delom, da mora hkrati z njim potekati očiščenje tudi v človeku.

Dogajanje je Cankar postavil v teden pred predvolilnim shodom liberalne stranke. Pred nam stojita dva narodna veljaka: dr. Mlakar, advokat, deželni in državni poslanec, in dr. Delak. Z Mlakarjem se nekaj dogaja. Ze odstopa od predvolilnega boja. Dovolj mu je delovanja »za blagor domovine« — vabi ga

tihi svet ljubezni do Pavle Zarnikove, rejenke v hiši prof. Mlaka. Mlakar si je že popolnoma svest svojega umazanega delovanja na političnem polju in tega niti ne skriva — tako je nekoliko podoben kasnejšemu Cankarjevemu junaku — Kantorju. Nič boljši ni na osebnem področju. Z ženskami se igra — dokler ga ne zajame resnična ljubezen do Pavle. To pa ni samo ljubezen, je tudi skrito hrepenenje po svetu čiste lepote in dobrote. Ko zagledamo tudi Pavlo na odru, se nam odkrije drugi pol tega hrepenenja: tudi ona hrepeni stran iz tega življenja — pa naj bo kakorkoli in kamorkoli. Njeno predajanje ljubezni je pravzaprav beg iz vsakdanjega v lepši, sanjski svet.

Mlakarjev predvolilni boj je postavljanje od zunajega umazanega sveta, katerega najslabši predstavnik je sam. Tako se trikrat odloči za boj proti svojemu tekmeču dr. Delaku — in trikrat odstopi. Delak ga že s samim svojim nastopom izziva, zato ne bo dal kar tako vajeti iz rok. K temu ga sili njegov značaj in vsa njegova bit. Od političnega delovanja za blagor domovine se poslovi, ko Pavla doživi svoj polom. Pobegne z dr. Strnenom, bivšim Mlakarjevim koncipientom. Pavli pomeni pobeg pot v uredništvo — njenega sanjskega sveta, Strnemu pa samo kratko dogodivščino in sprehod. Pavlin svet se podre, ostane ji samo še pot v bolnico in še en poskus — ljubezen z Mlakarjem. Srečanje med obema je pravzaprav idejni vrh drame. Pavli se sanje ne uresničujejo, prehit jo smrt, Mlakar pa se

dokončno poslovi od delovanja za blagor domovine, saj smrtvi ne rabijo mandatove.

Glavna junaka sta poražena: Pavla plača svoje sanje z življenjem, dr. Mlakar pa z osebnim zlomom.

Druge osebe so samo spremljevalci te romantične igre. Vrančič, Frole in Jereb so občinski svetniki in kolebajo od Mlakarja k Delaku — kot zahteva politični položaj, podobno igro zaigrajo kasneje učitelji v Hlapcih. Vrančičeva in Makova žena sta podobni naših malomeščank ob koncu 19. stoletja: neumnost in klepetavost sta največji njuni značilnosti. Ivanka, Vrančičeva hči, ju samo dopolnjuje. Skočir in Mrmolja sta agitatorja — in nimata več besede kot navaden sluga. Mlakar in Delak pa sta literarno zanimiva le v toliko, v kolikor se ponovita v dramji Za narodov blagor.

Drama nam je prav gotovo danes bližja, kot je bila našim prednikom. V Mlakarjevi usodi vidimo oddaljevanje od nečednih političnih poslov v vrstah liberalnih veljakov in oživljanje junakovega etičnega sveta, ki živi v njem, čeprav ga činično poriva na dno. V tem smislu se dejanje strmo dviga proti vrhu, ki je hkrati tudi katastrofa drame. Tekst danes zaživi v novih dimenzijah, saj je čas tak, da nas ponovno opozarja na frazerstvo in demagogijo. Svet ljubezni, ki ga drama odkriva, pa lahko razumemo tudi v posplošeni razsežnosti.

Dramo je režiral Dušan Mlakar. Spretno se ohranil časovno patino, saj je naše dede oživil kot figure na stari orumeneli slatki. S scenogra-

fom (Avgust Lavrenčič) je lepo nakazal težnje liberalnih veljakov: osebno dviganje pod parolo delovanja za narodov blagor. Junaki prihajajo s kupa narodopisnih predmetov in pohištva, pisarniška miza je lahko govorna tribuna, počivališče pa tudi mrtvaški oder sanjske Pavle. Tabla s parolami nam bije v oči s poplavo črk in besed — hkrati pa zakriva pravo podobo človekovega sožitja — Rodinov kip Poljub, ki ponazarja človekovo ljubezen.

Mija Jarčeva s kostumi ni pretiravala. Kroji so današnji, le žive narodne in druge barve razkrivajo nekdanjo politično razcepljenost. Frazerstvo je ponazorila s poplavo črk, koketiranje z milim narodom pa s pečami.

Bermež je svojega Mlakarja popolnoma obvladal. Bolj pa je poudaril njegovo politično besedilo kot lirčno izpoved. V Vodopivčevem Delaku je bilo skoraj premalo temperamenta, čeprav tekst poudarja njegovo zadržanost. Anica Kumrova pa je zašla preveč v zunanjo igro, v togost. Pavla je prav gotovo zasanjano dekle, ne moremo pa je sprejeti kot kakšno zamaknjeno. Prav simpatičen je bil klepetavi duet, ki sta nam ga posredovalj Marija Goršičeva in Nada Božičeva v vlogah Makovke in Vrančičevke. Njuno karikiranje ni bilo vsiljivo in ne pretirano. Isto bi lahko rekli za igro Ljerke Belakove. V ostalih vlogah je bilo manj individualnih potez.

Celjsko občinstvo je dramo lepo sprejelo, prav gotovo bo tako tudi na drugih slovenskih odrih.

JANEZ ERKLAVEC

Dijakinje Ekonomskega šolskega centra razstavljajo

ROČNE SPRETNOSTI

V uredništvo sta prihiteli dijakinji 4. f razreda ESC v Celju. Na vprašanje, kaj želita, sta kar obe hkrati začeli pripovedovati: »O naši razstavi bi radi nekaj povedali, o razstavi ročnih del. Za ročno delo nas je navdušila sošolka, ki je zelo rada vezla. Njeni izdelki so nam bili tako všeč, da smo se same hotele poskusiti. Tako se je začelo. Vezle smo okrasne vzorce na prtičke, namizne prte, robčke, blazine, pa tudi na obleke. Vzorce smo prerasale iz raznih revij kot so Naša žena, Burda in Narodni vez na Slovenskem. Ves material smo si nabavljale same. Profesorji so v začetku z nezaupanjem gledali na to »akcijo«, ko pa so videli, da naša prizadevanja porajajo sadove, so bili navdušeni. Predlagali so nam, da bi svoje izdelke razstavile in še z večjo vnetostjo smo se lotile dela. Vezle smo doma po pouku, pa tudi v šoli med odmori, včasih celo med uro, seveda pod klopo. Profesorji so se temu kar privadili in ob prihodu v razred so s smehom dejali: »Ročna dela takoj pospravite!« Pripravile smo razstavo v naši dvorani in dijaki ter profesorji pa tudi naši starši so si jo zelo radi ogledali. Nekdo je predlagal, da bi bilo dobro, če bi to

razstavo videla širša javnost. Tako smo se odločile, da jo organiziramo. Prosile smo upravo gledališča, če nam odstopi foyer in naši prošnji je ugodila. Pri kritju izdatkov sta nam priskočili na pomoč z denarnima prispevkoma v reklamne namene trgovski podjetji Tkanina in Volna. Razstavo smo same aranžira-

le in v soboto je bila že otvoritev. Tudi vstopnino pobiramo po 2 dinarja, saj veste, na maturantski izlet gremo letos in vsak dinar nam pride prav. To bi bilo vse. Zdad pa vas vabiva, da si našo razstavo ogledate. Razstavo sem si res ogledala in bila prijetno presenečena. Izdelki so čudoviti, natančno

in skrbno izdelani. Prizadevanja marljivih dijakinj ESC so res pohvale vredna, saj ta domača umetnost je močno izumira. Njihova ročna dela si lahko ogledate vsak dan do sobote 9. decembra od 8. do 19. ure v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju.

DOMINIKA POŠ

Takšni so izdelki dijakinj 4. f razreda ESC. Upajmo, da bo ta razstava našla odmev v javnosti, saj so takšne vezanine danes zelo redke. (t.: M. Strašek)

Javna radijska oddaja v Konjicah

KONUS MED NAMI IN OTO VMES...

Takole polno je bilo v dvorani kulturnega doma v Slovenskih Konjicah. Nasmeški, pogledi, vse je bilo usmerjeno na oder, kjer so s pestrim programom navdušili vsi. Domačini in gostje!

Zadnja nedelja oziroma prva v tem mesecu je bila v Slovenskih Konjicah v znamenju pričakovanja. RADIO CELJE in NOVI TEDNIK sta se ponudila že nekaj mesecev prej, da skupaj z New swing kvartetom prirede v Slovenskih Konjicah javno radijsko oddajo. Od pogovorov do uresničitve se je čas kmalu iztekel in po etru so v nedeljo sfekle prve besede. Malo jecljaje sicer, a prve težave so kmalu premostile odlično pripravljene točke nastopajočih domačinov.

Navdušili so otroci iz glasbene šole, mladinci in mladinke njihovega instrumentalnega orkestra, pa pevski instrumentalni ansambel Jurta Zdovca in gostje — NEW SWING kvartet iz Celja. In Oto PESTNER!

Dvorana je bila polna, da niti slamice ne bi spravili vanjo. Glava pri glavi, bučka otrok poleg bučke, okoli 800 ljudi je prihitelo, da vidi oddajo, ki je bila prva te vrste v mestecu ob Dravinji.

Oddajo KONUS MED NA-

MI je pripravil industrijski gigant, ki v tem malem prostoru zasluži ta naziv. Ker se vedno bolj vključuje v podobo mesta in tudi kroji njegovo usodo, saj je tu zaposlenih veliko konjiških prebivalcev, je skrb zanje zadnje čase posebno velika in v sklop tega spleta prizadevanj sodi tudi nedeljska oddaja. Še posebej so bili počaščeni z nastopom celjskih pevcev, ki v Slovenske Konjice pridejo izredno radi. Stajerci med Stajerci, je zbor Ivo ŠTRUC iz Sloven-

skih Konjic, pevci iz Loč, njihovo geslo, ki je prišlo posebno do izraza v njihovem samostojnem showu, ki so ga imeli po končanem radijskem programu.

V dvorani smo bili priča naslednjemu prizoru. Med množico otrok, ki so z odprtimi usti požirali vsako O-

Si upa katera od gledalk kritizirati takšne večerne obleke, ki je povrhu še narejena iz usnja? V Konusu dobro vedo, kaj je lepo in zato to tudi pokažejo. Manekenka Mojca je z elegantno gesto slekla krzveno ogrinjalo in pokazala zadnji model, ki je na razstavi v Parizu požel velika priznanja.

tovo kretnjo, je bil tudi majhen petletni »možič«. S seboj ga je pripeljala deklica, verjetno je bila sestrica, ki je morala paziti nanj. Pred sabo ga je stiskala z rokami da ga kdo ne bi znečkal. Ko je Oto odpel, se je spustil v jok in sestrici potožil: »Kaj Pešner ne bo več pel?« Oto je s svojimi fanti tako navdušil mlade poslušalce, da so takrat, ko so prepevali o živalih, še dolgo mrmrali njihove melodijo. Po živalsko seveda, a bili so! Psički, račke, mucke, piščančki!

Za nekaj časa so ljudje v dvorani pozabili na svoje

skrbi. Pustili so jih doma in po končani oddaji, prišedši domov, so bile veliko lažje. Urica in pol resničnega umetniškega doživetja, ki se je zrcalilo v očeh obiskovalcev, ko so zadovoljni odhajali iz dvorane, je vsakemu posebej pustila nekaj svojega. Vsakemu tisto, kar je iskal. Vsem pa je bila skupna želja, da bi bilo takih privedev več in poslanstvo, ki ga je pri tem prispeval Konus, ne bo nikoli poplačano.

ZDENKA STOPAR

Fotografije Berni Strmčnik

New swing kvartet z Otom Pestnerjem, v ozadju pa je instrumentalni ansambel Venus, ki je v Slovenskih Konjicah prvič spremljal kvartet iz Celja. Navdušenja nad deseterico pevcev in instrumentalistov ni poznalo konca.

Konjičanom okteta iz Loč ni bilo potrebno posebej predstavljati. Vsi namreč že dobro poznajo njihovo petje, ki bo kmalu, če bo šlo tako naprej, seglo preko meja. Ubrano petje pa je le plod vztrajnosti in trdega dela. Navdušili so poslušalce v dvorani in tudi pred radijskimi sprejemniki!

Ansambel glasbene šole pod taktirko Nade Selihove je poskrbel za poživitev. V oddajo je vnesel polet, ki je bil s strani poslušalcev prisrčno sprejet! Izkazali so se tudi solisti iz glasbene šole, tako Samo, Mihaela in Ksenija.

Njihovo življenje je materinstvo

HUDO, DA HUJE NI MOGOČE

Marijuna vas, sredi poti med Jirkloštom in Planino, je kraj, kjer Vidičevi od osvoboditve dalje dobesedno živijo na svoji zemlji. Velik del zemlje je pred vojno in med njo bil last nemškega kolonista Wunderlicha, ki je z vnezo opravljal potujočevalno nalogo, še z večjim veseljem pa izkoriščal domače prebivalstvo. Okoli njegove vaške graščine, ki jo je zdaj le še ruševina (precej po nepotrebnem), so bile kočve, v katerih so stanovali revni poljski delavci in za stanovanje in borno hrano garali leto in dan.

Med hlapci tujega posestnika je bil tudi Karl Vidic, mož Johane, še danes krepke dvainšestdesetletnice. Ko je bila stara 18 let, se je rodila prva hči Zofka. Potem so otroci začeli polniti borno »štantnarsko« hišo. Doma la vsako leto po eden več. Za Zofko je privekala Mici, za njo Karli, pa Franci, Cvetka, Karlinca, Johanca, Mirko, Anica, Tonček, Peter, Ida ter na koncu Vinko, ki mu je letos 17 let. Mirko in Peter sta umrla. Od trinajstih jih ima pri življenju še enajst, zdravih, kot je sama, ki ni nikoli v življenju videla bolnišnice od znotraj.

— Kako je bilo, vprašate. Hudo, da huje ni mo-

glo bita. Mož Karl, je ob borni plači dobival na dan po pol kilograma kruha in pol litra tolkovca. Jabolčnik je spil, kruh prinašal otrokom. Navadno so mu ga izvlekli iz žepa, še prej ko jim ga je mogoče razdeliti. Hodila sem h kmetom v »staverha«. Za eno brazdo zemlje, ki so jo dali v najem za prisojevo, sem morala delati ves dan. Kmet, ki sem mu vsak drugi dan nosila v mlin, mi je dal malico, ki sem jo pod predpasnikom prinesla otrokom, vsako leto pa pol škafa žita za plačilo. —

Mama Johana je pripovedovala, da je bil fižol pogosto pravo bogastvo v hiši. Nasula ga je otrokom v prgišča kot češenj, če ga je le bilo. Vse otroke je rodila doma. Pri dveh, treh ji je prišla pomagat kakšna ženska, pri dveh, treh je bil za pomoč mož, večino pa je »pravila na svet kar sama. Ko jo je zgrabilo, se je zaprla v čimnabo, da otroci niso mogli k njej, in opravila. Najhuje je bilo med vojno. Devet lačnih ust v hiši, pogosto pa tudi polna hiša partizanov, ki so pri Vidičevih imeli bolj streho kot kaj drugega, saj sami

niso imeli ničesar. — Malo pa je manjkalo, da bi bila znorela tisto leto pred koncem, ko so požigali. V hlevu sem zbrala otročad okoli sebe in drhtela kot šiba na vodi. Niso nam zažgali hiše, najbrž ne zato, ker tako ni bila naša, marveč Nemčeva. Toda ničesar ni bilo za pod zob. Tudi pri sedeh, ki so jim požgali domačije, niso mogli dati nič. Sem in tja malenkost, ki je bolj razdražila, kot potešila lakoto. —

Po vojni so Vidičevi dobili malo rnanj kot tri hektarje zemlje in hišo, v kateri živijo. Od takrat so zares na svoji zemlji. Bolje je šlo, čeprav je zemlje malo za takšno družino. Večina Johaninih otrok je poročenih, inajo vsak kaj svojega. Šolati ni mogla dati nobenega, tako dobro jim tudi po vojni ni šlo. S Karlom, ki je na zdravljenju v Topoliščici, imata že 19 vnukov, samih zdravih čvrstih fantičev in dekličev.

— Mislim, da sem od vseh pa vendarle še najbolj pri močeh sama. Če je kozarec dobrega vina, zemlja kar frči od motike. — Tako je povedala, se postavila za slikanje z vnukinjo Ivico pred hišna vrata, mi segla v roko in odhitela na Planino na solum. J Kr.

Fenomenalna kokoš

Vstopi je v mesnico in poprašal — seveda šefa, od njega največ in najtöneje zveš — ali imajo kokoši. Seveda zaklane, ne žive, samo da so kokošitiste lepo zavite v polvinilaste vrečke in označene, kolika jim je teža ter cena.

Sej v snežno beli halji je odgovoril pritrđilno in prinesel kokoš. Mož, ki jo je želel kupiti, jo je položil v košaro in odnesel do blagajne, plačal in se poslovil.

Do tu je vse lepo in prav, kajti kokoš je skozi svetlo polivinilasto vrečko izgledala povsem normalna, kot vse tiste kokoši, ki se podijo po vrtovih in travnikih. Razlika je bila — vsaj zaenkrat — samo v tem, da je to bila inženirska kokoš, ne pa domača. Imela je tudi dvoje peruti in dvoje nog. Glavo so zagnali proč. Pravilno! Pravilno pa ni nekaj drugega!

Ko je doma žena kokoš potegnila iz polivinila, je začela drezati v njeno notranjost. To ji pri prvih poskusih ni uspelo, saj je bila kokoš zmrznjena, kot da bi štirinajst dni ležala zakopana v snegu pod Himalajo.

Ko se je kokoš končno zmehčala, je žena previdno izvlekla drobovino. Ostala je presenečena.

»Pepi, pogledaj, pa saj to je znanstveno zanimiva kokoš. Je brez jeter in z dvema želodcema. Kako je to mogoče?«

Pepi se je sklonil nad drobovino in se čudil. »Po-

drezaj v notranjost, morda pa so kje, jeterca namreč.«

Zena dreza, vendar nič Nič! Jeter ni, pa pika ali klicaj, kakor hočete. Ostane pri kokoši, ki je zanimiva kot fenomen za znanstvenike!

»Veš, Pepi, ne smeš misliti, da samo ti nosiš domov takšne kokoši. Memi se je to že večkrat zgodilo. Enkrat je bila brez srca, drugič s tremi želodci, največkrat pa manjkajo jeterca.«

»Kaj češ, najboljša so, je klavno pripomnil Pepi in še vedno otrplo zrl v kokoš brez jeter ter z dvema želodcema.

»Drugič se lahko zgodi, da bodo začeli prodajati kokoši brez perutnic ali nog, kar pač jedo mesarji in njihovi sorojci. Mi pa naj plačujemo takšno blago«, se je razburila žena.

»Tudi pri teh inženirskih kokoših in piščancih bo treba nekaj ukreniti, poklicati mesarje na odgovornost, poslati v tečaj matematike in biologije. Če pa tega ne bodo počeli, no obvladali, pa odstaviti Takšnih pomanjkljivosti ne trpim!« je vpil Pepi. Zena mu je ponudila kozarec hermelike, namočene v žganje, da mu je odleglo.

Mesarjem, ki to berejo, pa ne verjamem, da bo kaj odleglo in da bodo začeli delati tako, kot je treba — pošteno! tu

sosed sosedu

Seja skupščine občine Žalec

URESNIČEVANJE ŠOLSKEGA PROGRAMA

Dan pred praznikom republike je bila v Šempetru v Savinjski dolini redna seja skupščine občine Žalec. Ustaljena praksa je že, da je seja pred tem praznikom vsako leto v drugi krajevni skupnosti, ker tečejo tudi osrednje prireditve ob Dnevu republike.

Po seji so vsi odborniki odšli na svečano otvoritev nove pletilnice v Tovarni nogavic na Polzeli. Otvoritvi na Polzeli pa je sledila še svečanost v AERO, obrat Šempeter, kjer so spustili v pogon nov, sodoben stroj za izdelovanje samolepilnih etiket. Po ogledu SIP Šempeter so imeli odborniki skupno kosilo, zvečer pa jebil a v Zadrudnem domu svečana, osrednja proslava ob Dnevu republike.

Odborniki obeh zborov žalske občinske skupščine so najprej poslušali poročilo o delovanju, o dosežkih, uspehih in problemih ter bodočih načrtih v krajevni skupnosti Šempeter. Poročilo je podal predsednik KS, LOJZE SELAN. Poudaril je pomembne uspehe, ki so jih občani te krajevske skupnosti dosegli v minulih letih. Se zlasti je poudaril pomen pripravljenosti občanov, da pri vseh akcijah sodelujejo tako s prispevki kakor tudi s prostovoljnimi delom. Veliko so v minulih letih dosegli na področju komunalnega urejevanja Šempetra in tudi okoliških krajev. Zgrajenih in obnovljenih je bilo veliko krajevnih cest, uspešno pa so rešili tudi številne druge probleme. Delovne organizacije so v minulnem obdobju pokazale dokajšnje razumevanje za akcije krajevske skupnosti ter jih podprle z dodelitvijo denarnih sredstev.

O dosežkih, uspehih in perspektivnem razvoju so poročali tudi predstavniki posameznih delovnih organizacij. Vsi so pred odborniki razgrnili predvsem načrte za v bodoča SIP, AERO, Prevozni-

štvo Šempeter ter druge delovne organizacije predstavljajo za nadaljnji razvoj kraja pomemben dejavnik, saj so že v preteklosti dokazale, da razumejo meje tesne povezanosti z okoljem, v katerem delujejo.

V osrednji točki dnevnega reda so odborniki obravnavali problematiko s področja vzgoje, izobraževanja ter financiranja šolstva. Ugotovili so, da so bili v minulih letih na tem področju doseženi pomembni uspehi. Se zlasti je veliko k doseženim uspehom prispeval referendum. Predsednik upravnega odbora sklada za izgradnjo in obnovo šol, JOZE JAN je podal poročilo, iz katerega je razvidno, da se ob referendumu postavljeno program v celoti poslednjem izvaja. Se več, v posameznih primerih je bilo opravljenega celo več dela, kot je bilo s programom predvideno. Trenutno sta v občini v gradnji dve osnovni šoli, in sicer v Šempetru ter v Vinski gori. Vse pa je že tudi pripravljeno za gradnjo nove šole na Vranskem.

O vsebinskih, učnih ter vzgojnih dosežkih in problemih na tem področju je govoril predsednik sveta za šol-

stvo FRIDERIK DOSEDLA. Opozoril je na bistveno izboljšanje učnih uspehov v zadnjem obdobju, o znižanju ostopa ter izboljšanih pogojih, v katerih deluje šolstvo. Tudi on je poudaril pomen urejenih materialnih pogojev ter izrazil prepričanje, da bodo v šolstvu v tej občini ob izkazani družbeni podpori v bodoče dosegli še večje rezultate.

Na seji skupščine občine Žalec so spregovorili tudi o predlogu, da bi se Ferralit in Sigma integrirala v združeno podjetje, ki bi povezovalo nekatere delovne organizacije kovinsko predelovalne industrije celjske regije in Kovinotehne ter Tehnocomercatorja. Po poročilih predstavnikov obeh podjetij je podal načelnik oddelka za gospodarstvo tudi stališče predsedstva skupščine. Kolektiv Sigmee je podrobno analiziral bodoči položaj in možnosti razvoja te delovne organizacije v okviru predvidene integracije in pri tem ugotovil, da zaenkrat ni ustreznih zagotovil, ki bi dokazovala, da bi kolektiv v omenjeni integraciji, saj dosegel hitrejši razvoj, kot ga lahko zagotove sami. Zato so sklenili, da se zaenkrat ne

Gostje med ogledom nove pletilnice v Tovarni nogavic na Polzeli. Drugi z leve je član Republiškega izvršnega sveta MILOVAN ZIDAR.

morajo odločiti za sodelovanje v omenjeni integraciji, saj jim lastni program razvoja zagotavlja hitrejši napredek v prihodnjih letih.

V Ferralitu pa so se odločili, da bodo še nadalje proučevali možnosti ustrezne integracije, saj se pojavljata v tej delovni organizaciji kar dva potencialna kandidata za integracijo. To sta Kovinotehna in Litostroj. Obema bodo nudili na razpolago ustrezno dokumentacijo, o integraciji pa se bodo odločili kasneje.

Skupščina je v zvezi s tem sprejela sklep, da sicer pod-

pira sleherna utemeljena integracijska gibanja tako znotraj kakor tudi zunaj občinskih meja, vendar kaže s posameznimi akcijami počakati tako dolgo, dokler ne bo izdelan srednjeročni program razvoja celotne občine. Načrt pripravlja Zavod za produktivnost dela v Ljubljani. Ta program bo gotovo čez nekaj več kot pol leta, da ne bi rušiljš konceptov, ki bodo izoblikovani v tem dokumentu, so odborniki sklenili, da se z omenjeno integracijo do nadaljega še počaka.

B. STRMONIK

VARNO ČEZ CESTO

Polemika o proizvodnji mleka

ŠE O „POŽRTEM VESELJU...“

Odgovor Celjske mlekarne na tednikov »Razgovor s kmetom Nacetom Simončičem iz Vrhovega«

Članek v Novem tedniku z vpadljivim naslovom »Kako so mi požrli veselje z mlekom« je med bralci imel velik odmev. Mnogi bralci so kmetje, ki tudi sami oddajajo mleko, pa jih problem, ki je bil obravnavan v omenjenem članku živo zanima. Pisec članka novinar Novega tednika Jure Krašovec oziroma njegov sobesednik v Tednikovem pogovoru s kmeti namreč ugotavlja vrsto nepravilnosti v odkupu mleka. V slabo luč je postavljena mlekarja, ker je kot pravi naslov »požrli naprednemu kmetu veselje do mleka«.

Vrstijo se očitki na račun ugotavljanja tolsče v mlekarji, nizke cene, razlik v izmerjeni tolsči, ki so vedno v škodo kmeta. Pri majhnih količinah mleka je ugotovljena visoka tolsča, pri večjih količinah pa nizka.

Dalje, očitki na račun veterinarja, ki kmeta ne podpira v njegovem pravičnem boju z mlekarjo.

Vse te ugotovitve so prisilile kmeta, da mleka ne oddaja več v mlekarjo, ampak ga doma predeluje v sir. »Odličen sir iz mleka, ki po analizah mlekarne nima dovolj maščobe«.

Do takih zaključkov je prišel napreden kmet Ignac Simončič iz Vrhovega pri Raščah. Če bi bilo vse to resnično, bi se mu godila velika krivica. Ker pa to ni res, bo to osamljen primer kmeta, ki za svoje neznanje išče krivca drugje.

Mleko se pri plačevanju vrednoti po odstotku mlečne tolsčobe. Prav ta tolsča pa marsikaterega proizvajalca hudo vznemirja. Zakaj? Tolsčo v mleku merimo v občasno vzetih vzorcih 2 — 3 krat mesečno. Za mesečni obračun mleka upoštevamo povprečje rezultatov analiz vseh odvzetih vzorcev za določen mesec. Tako določena tolsča je osnova za izračun cene mleka, kot jo določa odlok o odkupu; ceni v Uradnem listu SRS.

Nepoučene proizvajalce največkrat moti ugotovljen nizki procent tolsče oziroma nihanje količine tolsče od ene do druge kontrole.

Tu je treba strokovno pojasniti vzroke nihanja odstotka tolsče, ki tako pogosto razburja proizvajalce. Tolsčoba v mleku ni nekaj stalnega, temveč se stalno spreminja, iz dneva v dan, od molže do molže. Tolsčoba v mleku je različna od krave do krave (dedni činitelji).

Tolsčoba se med laktacijo stalno spreminja. Obnaša se ravno obratno od količine

namoženega mleka. Ko mlečnost doseže svoj vrh, je tolsča najnižja oziroma preden kravo presušimo, je odstotek tolsče v mleku zelo visok.

Tolsčobnost je odvisna od prehrane oziroma od strukture dnevnega obroka, nanjo pa vplivajo še:

- klimatski faktorji (temperatura, vlažnost, zračni pritisk),
- delo z živino,
- starost krave molznice,
- zdravstveno stanje,
- pojanje,
- odstavljanje sesnih telet itd.

Našteti so razlogi za nihanje tolsče v mleku, vendar nekateri proizvajalci teh razlogov ne poznajo ali pa jih radi pozabljajo.

V preprčanju, da je mleko njihovih krav po maščobni vrednosti odlično, radi iščejo vzroke za ugotavljanje slabe tolsče drugje.

Kriviti kravo za nizek odstotek tolsče? Kdo bi se bo del s kravo? Nesmisel!

Krivi so tisti, ki jemljejo vzorce! Krivi so tisti, ki delajo analize! Kriva je kmetijska zadruga, ki mleko plačuje!

Neobjektivno oziroma pristransko jemanje vzorcev lahko živo prizadene poštenega proizvajalca. Teh primerov pa je gotovo zelo malo. Vzorce mleka posameznih proizvajalcev namreč jemlje-

jo zbiralci, ki so običajno sami proizvajalci in se zato zavedajo resnosti tega dela. Bojijo se tudi očitkov sosedov, ako bi njihova malomarnost oziroma nevestnost koga izmed njih prizadela.

Res je, da je v verigi ugotavljanja odstotka tolsče v mleku jemanje vzorcev zelo pomembno.

Mlekarja preko svoje kontrolne službe jemlje samo skupne vzorce na zbiralnicah, ki služijo za plačevanje na relaciji mlekarja — zadruga. Pri tem vzorčenju so zbiralci prisotni in lahko jamčijo za objektivnost vzorčenja. Kar pa se tiče objektivnosti analiz, je treba pojasniti, da je vedno dana možnost kontrole. Na željo zbiralca ali kmetijske zadruge vzame kontrolor mlekarne na zbiralnici dva vzorca, od katerih enega prepusti v analizo drugemu usposobljenemu laboratoriju, da se ugotovi odstotek tolsče. Le-ta potem tudi služi za določanje cene. Priznati je treba, da nastopajo včasih tudi odstopanja pri teh kontrolnih analizah, kot je to normalen pojav pri vseh meritvah. Meritev tolsče v mleku pa je še posebej komplicirana analiza. Zato odstopanje, četudi za nekaj desetink odstotka ne smejo pripeljati do dvoma v strokovnost ali poštenost ljudi, ki to opravljajo.

Pravtako nas primerjave analiz istih vzorcev v mlekarji ali na živinorejskem zavodu ne pripeljejo do ugotovitve, da so meritve v laboratoriju mlekarne v škodo proizvajalca. Možna so majhna odstopanja navzgor ali navzdol pri posameznih vzorcih, kar pa se v povprečju izenači. Naj pojasnimo še en nesporazum. Ali je sir iz mleka, ki po analizah mlekarne nima dovolj maščobe lahko odličen? Seveda je lahko odličen! Saj se v tehnologiji sira mleko tipizira celo na 2% maščobe (trapist) in tolsča ni odločilna za njegovo kvaliteto.

Do takih ugotovitev pride prejkoslej vsak, ki hoče priti v tej stvari do dna. Tudi Ignac Simončič bi prišel do take ugotovitve, če bi bil objektivni in vsaj malo samokritičen. Moral bi tudi upoštevati in ceniti dobrozamerne nasvete in pomoč veterinarja Vahtarja ter pospeševalne službe zadruge Laško in ostalih, ki bi lahko in ki radi pomagajo.

O ugotavljanju tolsče le še tole:

— Poprečna tolsča mleka, odkupljena iz kooperacijske proizvodnje, je bila v letu 1971 3,86%, kar je gotovo odlično.

— Mlekarja ne nasprotuje, da bi analize na tolsčo vršil drugi usposobljen labo-

ratorij, npr.: Živinorejsko-veterinarski zavod. Če bo do tega prišlo, bo marsikateri proizvajalec moral priznati, da so kritike, ki zdaj letijo na mlekarjo, neutemeljene. Saj problemi s tolsčo ne nastopajo v laboratoriju, ampak na kmetiji v hlevu.

Toliko o tem problemu, ki je bil nakazan. Gotovo bi o obravnavanem problemu lahko povedala svoje tudi Kmetijska zadruga Laško.

Kombinat »Hmezade«

»MLEKO« CELJE

ZA 240 TISOČ DIN ŠKODE

V ponedeljek popoldne je nastal na stroju rahljanja v Tekstilni tovarni Prebold požar. Požar je verjetno povzročil kovinski predmet, ki je bil med bombažem Ogenj se je hitro širil na sosednje stroje v bližini ter na kup bombaža. Zgoreli so trije stroji in okoli 12 ton bombaža in le zaradi hitre intervencije celjske poklicne gasilske čete ter gasilcev iz Prebolde in Grobelj se požar ni razširil še na sosednje obrate, in tako ni povzročil še večje škode, ki znaša okoli 240.000 dinarjev.

ZIMSKE GUME — SNEŽNE VERIGE — ZIMSKE GUME — SNEŽNE VERIGE

FERDO GODINA
BELE
TULPIKE

Roman poklanja bralcem
slovenija

avto

Automotor

CELJE

Bitjal se je kongres. Dekan je postal bolj prijazen. Tisti teden pred kongresom sem se večkrat peljal k administratorju Grafiču. Dekan mu je, po meni pošiljal navodila. Vsi smo se pripravljali na veliko slovesnost, ki bi morala nadomestiti slovesnosti zadnjih let. Ves mesec pred kongresom smo pridigovali po cerkvah v dekaniji in vabiti vernike na pobožnost. Tudi časopisi so prinašali vesti o pripravah. Cotlin je skrbel za to.

Za Grafiča nisem vedel, kaj bo ukrenil zaradi salezijancev. Mislil sem, da bo spovednike sprejel neprijazno, kakor je njegova navada, da bo očital dekanu Jerebiču njegove prikritne namene. Pa ni. Administrator Grafič je bil vse dni najboljše volje. Tudi jaz sem pomagal spovedovati pri njem. Salezijanec je stregel celo sam. Nobena stvar ni smela manjkati. Ni mu bilo mar, če bodo nabrali koruzo ali pšenico, on je bil brezbržen, kakor da za nastavljeni past ne bi vedel.

Posebno me je osupnilo, da je bil ljubezniv z dekanom Jerebičem, ko je prišel ta nekega dne v Turnišče. Govorila sta kot prava prijatelja. Sploh je med nami duhovniki

zakorenjeno veliko zahrbtno sovraštvo. Za dekana Jerebiča sem vedel, da se zna spretno pritažiti. Grafiču pa sem se čudil.

V Turnišču sem se počutil kot doma. Drugi so spovedovali, midva z Grafičem sva v faroju medtem mnogokrat kramljala.

Ljudje so prihajali od vseh strani. Mnogi so prišli kar s polja. Zunaj pred cerkvijo so postavljali motike in grablje, si brisali nosove in stresali prah z obleke. Nato so stopili v cerkev. Po prstih so prihajali po hladnem cementu do spovednic in se postavljali v vrste.

V spovednici sem imel zastor odgrnjen. Slab zrak sem težko prenašal. Ljudje so dišali po potu, tobaku, česnu in čebuli.

Pri salezijancih so bile vrste najdaljše. Do redovnikov imajo ljudje mnogo več zaupanja, kakor do nas, posvetnih, domačih duhovnikov. Nemo propheta in patria.

Po večerji sva še z Grafičem posedela sama v obednici. Po faroju je dišalo po pečenem mesu že v petek. Sobota je sobota. Takrat ni mogoče vsega pripraviti.

»Govorniki iz Ljubljane pridejo jutri?« sem vprašal Grafiča.

»Ne vem, res ne vem. Gospod dekan in Cotlin skrbita za to,« je smeje se dejal Grafič. Dobro je bil razpoložen.

»Se je prijavilo kaj gospodov?«

»Je.« Segel je v žep po beležnico. Bral je imena. Nisem si ga upal vprašati, ali salezijanci pridno nabirajo koruzo in pšenico. On to gotovo ve. Vprašal ga nisem, ker sem menil, da mu ne bi bilo prav.

Ko sem se vračal, sem stopil k materi. Spil sem nekaj kozarcev vina in pogovori z Grafičem so mi dali poguma in moči. Ta človek je kakor železo.

»Ne bom jedel, mati,« sem rekel. »Spovedoval sem. Tudi salezijanci spovedujejo v Turnišču.«

Moja mati je molčala. Poznala je zgodbo o salezijancih. Zakaj ne mara govoriti o tem, kar zadeva Jerebiča in Cotlina? Zakaj govori in joče takrat, ko sliši kaj o meni?

»Nič mi ne reečte, mati, da to ni prav? Če bi delal jaz kaj takega.«

»Ti boš dajal Bogu o sebi račun, ne boš ga dajal o pletanju in dekanu.« Umolčnila je. Gledala me je resno. Moja mati je govorila vedno pametno. Vedel sem, da ima prav, vendar nisem molčal.

»Vi gledate samo mene. Dovolj sem star.«

»Bom jaz skrbela, da boš hodil po pravi poti, ali boš skrbel ti sam?«

Ničesar nisem rekel. Sel sem. Mati ni prišla na stopnice pod izabelino brado. Ostala je v sobi.

V soboto popoldne pred kongresom je bil pri nas na faroju v Lendavi mir. Dekanova mati je plela grede in metala plevel na klanec, na katerem je bila debela plast

prahu. Starica je bila sključena nad zelenjavo, in ko je nabrala kup plevela, ga je prijala in vrgla čez ograjo.

Dekan je bil v svoji pisarni. Zadnje dni se ni premaknil iz nje.

Služinčad je bila na njivah. Održlo se je jesensko delo in kmečkega človeka takrat ni bilo doma. Bili so po njivah, tu dva, tam trije. Ravna je bila polna prašnatih, delavnih ljudi. Kot sršeni so bili v tistem času.

Na farovskem dvorišču je brskalo nekaj kur. Med njimi so se sukali gotobi in grutili. Drugače se na faroju ni nič premaknilo. Tudi v hribu se ni nihče oglašil. Le v gradu je pel vojak po južnaško nekako, jokajoče. Bogve na kaj je mislil. Mogoče ima ženo kje daleč na jugu, mogoče dekle, ki hrepeni po njem, kot on po njej. Domotožje mu trga srce. Spomnil sem se Rahele. Zmeraj sem se spomnil nje, kadar sem se prijetno počutil. Z vsakim junakom v knjigi sem ji govoril sam, sam sem se poslavljaj od nje. Molče sem ji govoril, molče sem se ji spovedoval. In zdaj, ko sem slišal Srba, sem poln nekih posebnih čustev begal z njim. Če bi bila Rahela pri meni, bi se ji najbrž izpovedal na isti način.

Mislil, da je mnogo ljudi na svetu srečnih. Nič jim ne manjka. Jaz pa se moram odpovedovati vsemu. Kaj bo z menoj? Rahelo čuvam v sebi kakor svoje oko. Služim, da se bo nekaj zgodilo, kar mi bo prizadejalo mnogo bolečin. Ne, nič se ne sme zgoditi.

Na gradu je vojak nehal peti. Dekanova mati je še plela. Sedel sem in zopet začel brati časopis S Krampacem in Brunnerjevimi smo se dogovorili, da se drugega dne po maši odpeljemo z avtomobilom v Turnišče na kongres. Rudi bi videli veliko slovesnost, za katero so se že toliko časa pripravljali po vsej ravnini.

Tisto popoldne sem nameraval nesti materi grozdje. Poslal mi ga je Krampac iz svojih gorc. Imel sem še čas. Komaj pol treh je bilo. Mati bo ob takem času gotovo doma.

Veverica se je na divanu igrala. Ta živalca mi je ublažila mnogo težkih ur, ki sem jih preživel na faroju. Včasih, ko sem se vrnil truden in bolan, mi je skočila naproti, vedno z istim dobrohotnim začudenjem, ki je blagodejno vplivalo name.

Nekdo je pri vrtu govoril.

Stopil sem k oknu. Dekanova mati se je zravnala.

Vrata na prikletu so se odprla. Mislil sem, da bo kdo prišel k meni. Prišlek je zaprl vrata in postal v prikletu. Tako omahuje pred vrati vsak, kdor pride na taraj. Potrkal je na vrata pri dekanu in ustopil. Sel sem k omari, kjer sem imel grozdje. Grozd za grozdom sem jemal iz košare in ga ogledoval. Polagal sem ga na papir.

V tistem pa pride dekan. Potrka in ves bled vstopi. Začudil sem se. Dekana ni bilo v moji sobi, kar pomnim. V roki je držal brzojavko.

avtospreji: CAROSOL 40 - GUMIS - CROMIS - LEDIS - avtospreji

Na drugi strani ceste

PROBLEMI NEPISMENEGA MILIONARJA

SLABO JE, ČE SI SIROMAK, NIČ BOLJŠE PA NI, ČE SI BOGAT. ZDAJ ME VSI VIDIJO, VSI SE VTIKUJEJO V MOJE ŽIVLJENJE. HODIJO ME CELO TOŽARIT NA SOCIALNO, ČEŠ DA NE ZNAM RAVNATI Z DENARJEM IN OTROKI, KER SEM NEPISMENA . . .

Koraki so trdo odzvanjali na lesenem podu. Razločno jih je bilo slišati med šumenjem vode, ki je razvlekla svojo uspavanko v potoku. Oba sva prisluhnila tem korakom. Zunaj je bila noč, megla je objela dolino in večer spremenila v še večjo puščobo. Z obraza sem ji razbral, da je spoznala te korake. Vprašujoče me je pogledala in rahlo zardeala. Vsaj zdelo se mi je tako, čeprav je električna svetilka na njen obraz vrgla senco. Nervozno si je zvilila roke.

Ni vedela, da poznam njeno romanco. Verjetno je pričakovala, da bo iz mojih, tujčevih ust še bolj trdo izzvenelo vprašanje, kdo bi naj ob tej uri prihajal k njej. Bila je namreč vdova. Že nekaj let. Ovdoveela je s tremi otroki. Moža ji je pobrala tujina. Mogoče ni niti preveč žalovala, ona, skoraj trikrat mlajša od njega. Rosno jo je snel s pobočij Vetrnika. Srečno, da si je ob odhodu s čevljev na travi obrisala hribovsko ilovico in prišla v dolino. Ni važno, če je v pomladni večer naslanjala uho vriskom fantov in utripu pomladi. Ko je prišel on, je odšla z njim. Predtem si ga je ob nedeljski ma-

ši dodobra ogledala. Vse drugo so ji tako povedali drugi. Eni zaupno, drugi, teh je več, zbadljivo. Komaj je v njej dodobra prepudil žensko, ko je v svojem izsušenem telesu kdaj odkril moškost, je že odrinil v tujino.

»Ja, tako je to,« je rekla naposled. Kot bi si oddahnila ob branju mojih misli. Z enako žilavostjo so njene oči plesale po mojem obrazu, kot moje po njenem. Otipavala sva se, kot sovražnika, da bi drug drugemu odkrila orožje. S sreči ga jaz nisem imel skritega. Zakaj neki? Mar nima pravice do svojega življenja? Mlada vdova na vasi! No ja, mlada, rosno mlada ne, zrela pa. To pa, zrela kot buča na koruznični njivi. Oblači se po mestno, stanovanje je urejeno moderno, kot si na podeželju predstavljajo okus. Velik televizor, fotelja, na širokem kavču razkoračena pupa s Pontrossa. Na zidu pa vezeni na s tistim kliširanim stavkom: . . . srce moje i tvoje v ljubavi stoje . . . V kotu je viselo razpelo, edini prašni kos pohištva. Na odprti polici omare je stala steklenica likerja.

Ko sem vstopil in ji voščil dober dan, je oneme-

la, da bi me takoj zatem prebodla s pogledom. Pozneje mi je priznala, da je videla v meni enega od onih z občine, čeprav ti pogosto hodijo za dne. Ko sem ji povedal, kdo sem, ji to ni razgnalo nezaupljivosti, saj ni vedela, kam bi me naj uvrstila. Ali med tiste, ki ji žele slabo, one, ki jim ne moreš verjeti niti »dober dan«, ali one, s katerimi se pač moraš pogovarjati, čeprav točno ne veš, kaj hočejo. Dobro uro sva se tako napenjala, dokler nama beseda končno le ni stekla.

»Ko sem se z njim poročila, so me vsi obsojali, češ, kaj boš s takim starcem, ki je vdovec povrnu in ima otroke. Potem, ko je odšel, je večina moških iskala priložnost, da bi mi potisnila roko pod kletko. Kaj boš tako mlada, so govorili. To se nikjer ne pozna, in če se razumemo, je za vse dovolj. Pa nisem popuščala. Včasih mi je bilo res hudo, takrat ni bilo pri roki nobenega, pozneje pa sem se otreznila. Tako so tekla leta. Ko se je mož vrnal, edini prašni kos pohištva. Na odprti polici omare je stala steklenica likerja. Ko sem vstopil in ji voščil dober dan, je oneme-

den je prispelo prvo pismo, sem se jaz že odebelila čez trebuh. Potem sem videla, da tako ni prav, saj je bilo moža ob vsaki vrnitvi manj. Rekla sem: ena in ena je dve, hudiča, otrok je vse več, tega je zdaj dovolj . . .

— Saj res. Kako to, da ste nepismeni?

»Kdo vam je to rekel. Torej so tudi vas naplahali. Znam pisati. Če samo podpisati? Toliko znam, kolikor jaz potrebujem. Kaj to koga briga. No ja, otroci zdaj že bolje pišejo od mene. Toda tudi bolj živijo. Vse imajo, kar si poželee. Ko sem dobila za moža tisti denar, bilo ga je mnogo, milijoni in milijoni, da jih jaz ne bi mogla niti prešteti, so rekli: ne smemo ji dati ta denar. Nepismena je in ga ne bo znala pametno uporabiti. Zapravila ga bo, da otrokom ne bo ostalo nič. Kje pa so bili takrat, ko sem se s tistim polnim trebuhom vlačila po njivi in garala, ko črna živina. Takrat ni bilo niti moških, da bi me vprašali, vsaj za vreme. Barabe. Šli so celo tako daleč, da so me tožarili na socialno. In sta prišli neki gospe, dober dan, dober dan, veste sem, veste tja, dokler se nisem razkajfala. Nepisme-

na gor, nepismena dol, če sem bila dobra za otroke delat, bom dobra tudi za njegov denar prejemat. Da mi bodo otroke vzeli, so rekli. Kdo? Rada bi ga od blizu videla, krščen duš. In to vse zaradi denarja. Hudiči so in ne ljudje. Zavalali so ta prekleti denar in se kar vsuli v hišo. Povem vam, da je čisto vseeno ali si ubog ali bogat. Vedno imaš svinje okrog sebe. Ha, ha, ha, ha in potem snubci. Moj bog, kako sem nenadoma postala zanimiva. Moje razkvašeno telo je nenadoma postalo »mlado«, »fejsta«, »prima« in kaj ti jaz vem. Poskušali so me otipavati, ščipati, toliko, da mi niso šteli zobe v gobcu, kot konju na sejmu. Jaz sem pa stisnila zobe, nekaj časa vse to trpela, dokler jih nisem pognala čez prag. Zakaj pa oni v Rogiški, ki je na loteriji dobila milijone, ne vzamejo otrok in denarja? Ha? Pa si ga ni prislužila s telesom, kot so prasci meni rekli. In vendar sem moža imela rada. Vprašajte danes po hribovski dekleta, če ne bi storila enako, ko jaz, da bi se rešile siromaštva. Mladih ni, zdaj že skoraj starih ne bo več, kaj šele tistih, o katerih sanjajo

mlada dekleta. Jaz nisem kriva, če je umrl. Kakšen je bil, takšen je bil, boljše je bil, kot pa nič. Tako je to. Kdor pravi drugače laže ali pa je bedak. Točno, nisem pismena in ne učena. Vem pa mnogo več, kot marsikatera baba, ki je enako stara kot jaz. Kozjansak šola pa je več kot osemletka. Mi verjamete, da denarja nisem zapravila? Nakupila sem to in ono, uredila dom, rada bi avto, pa ga ne znam voziti, oblekla otroke, drugo pa v banko. Tam te ne vprašajo, če daš podpis ali križec. Samo, da imaš denar. S penzajo počasi živimo, drugo pridelamo doma . . .

Ko so se odprla vrata, predtem so koraki ropotali v predverju, je med vrati obstal mlad fant. En gumijast škorenj z nogo je bil v izbi, ostalo je obviselo v polmraku veže. Buljil je vame, nato v njo in premikal ustnice. Zmeden, kot bi naletel na prikazen.

»Prišel je gledat televizor,« mu je pomagala. »Kar naprej.« Pogledal sem škornje in videl, da jih je malo prej obrisal v travl. Z njih je snel hribovsko ilovico. Bil je rosno mlad. z. r.

Srečanje z najstarejšima Lučanoma

SNUBLJENJE PRI DEVETDESETIH LETIH

Njo, TEREZIJO KLADNIK, sem pravzaprav poznal že dolga leta. Zadnjič sem jo srečal, ko so upokojenci pripravili pogostitev vseh nad 80 let starih občanov krajevne skupnosti Luče in med njimi je bila tudi ona. Devetdeset jih je izpolnila, pa ji tega ne bi prisodil. Niti po obrazu, razvanem sicer od številnih gub, dokaz dolgega in vse prej kot lahkega življenja, niti po hoji in obnašanju.

Njega, FRANCA SUPINA, pa sploh poznal nisem in le po naključju sem zvedel zanj. Nedavno tega jih je izpolnil 94, pa se še vedno čvrsto drži. Živi v svoji leseni koči, kjer se po domače pravi pri Mohorju.

Pa je nanese tako, da sem nekega dne dobil dopisnico, s katero me POLDE SUPIN iz Luč obvešča, da bi ona rada obiskala njega, da bi rada, da se kot najstarejša Lučana, malo pomenita o davnih dneh in spregovorita tudi o načrtih za bodoče. Da, tudi za bodoče . . .

Kot nalašč je tistega dne, ko smo se domenili za njuno srečanje, deževalo ves dan. Sprva je sprva je sprva Terezija nekaj časa oklevala, potem pa se je le odločila, da gremo na obisk k Francetu, ki živi tam gori v Bregeh pod ponosno Raduho. Hitro

se je opravila (mlade pri tem nikoli niso tak urne) in že smo stali na hišnem pragu. Poprimem jo pod pazduho, da bi ji pomagal do avtomobila, pa je pomoč vljudno odklonila rekoč:

»Nikar se ne trudi, sem še kar šikana . . .« In res, ur-

nih nog je stopila do avtomobila in se razkometila na zadnjem sedežu. S seboj je vzela svoj cekar in v njem liter vina. Polde je prisedel k meni na prednji sedež in že smo odrinili.

Le s težavo je avtomobil premagoval strme klance gozdne ceste, ki je bila kopna le tam, kjer so jo zvozili težki tovornjaki. Vse okrog nas je bila pokrajina obeljena s snegom, dež pa je nevljudno padal in padal. Prispeli smo. Od ceste do Mohorjeve hiše pa je bilo treba nadaljevati peš. Pot je bila ledena, polna snega in velikih luž, po katerih so žuborele debele kaplje jesenskega dežja. Polde je prijel Terezijo pod pazduho, z drugo roko je pridržal dežnik in tako smo krenili. Gledal sem ju, hodeč za njima in opazoval njene sigurne korake. Spretno se je izogibala gladkemu ledu, lužam in vzravnano stopala po poti. Koliko stopinj so opravile te noge? Koliko je prehodila za

svojega življenja ženska, ki je s svojimi devetdesetimi leti urno stopala pred mano . . .?

Franc Supin je bil seveda doma. Deset let je že minilo, odkar je bil zadnjikart v vasi. Ne upa se več podati na tako dolgo pot, čeprav misli na obisk v vasi še ni opustil. Spomladi, ko bo toplo, je kasneje povedal, bo šel pogledat, kaj vse je novega v Lučah. Res imel bo kaj videti. Prav gotovo.

Na lep, urejenem ležišču ob toplo zakurjeni kmečki peči je ležal in nemalo je bil presenečen, ko smo vstopili v njegovo izbo, kamor obisk (razen domačih seveda) le redko prihajajo.

»Snubit sem prišla!« je rekla Jerčela, tako pravijo Tereziji Kladnik po domače.

»Snubit? Ja koga pa?« se je pozanimal Mohor.

»Koga vendar? Tebe! Najstarejša sva, oba vdovca, pa bi bilo lepo, ko bi se na stara leta vzela. Skupaj bi preganjala dolgčas in obujala spomine na dolga leta.«

»Hja, če obljubim, potem moram to tudi storiti! Najbrž ne bo nič. Se mi zdi, da sem le nekoliko prestar,« je še dodal in se prešerno nasmeljal.

»A, potem ne bo nič. Jaz sem pa sklenila, da ne grem prej od tod, preden mi ne obljubiš, da se bova vzela,« je nadaljevala Jerčela.

Tako je dokončno končal pogovor o tej temi Mohor, zavedač se, da je vse skupaj le šala. Seveda je tudi bila, ustvarila pa je vzdušje, v katerem smo razpletali niti dvoje dolgih in z življenjskimi izkušnjami bogatih življenj. Vsega popisati niti ni mogoče . . .

Stekla je dolga in zanimiva pripoved. Kot bi čital skrbno urejen roman, tako sta pripovedovala vsak svoj doživetja. Veliko jih je, zato bomo vsako pripoved zapisali posebej!

(nadaljevanje prihodnjik) BERNI STRMCNIK

TEREZIJA KLADNIK in FRANC SUPIN med pogovorom . . .

Takole je POLDE SUPIN pomagal Tereziji na njeni poti k srečanju za poroko na stara leta . . .

S poti po Kosovu in Srbiji — Piše: Drago Medved

V HIŠI ŠTIRIH STOLETIJ

Na Prizren, mesto, ki je bilo za Turke »živa zgodba«, je legel prijeten mrak s toplim vetrom, ki je naslednji dan potegnil s šare dež in sneg. Minareti so ždeli v noč, slavnostno okrašeni z lučmi, oznanjajoč ramazan, po ulicah pa je bilo živahno kot le kaj. Ta večer smo bili povabljeni v turško hišo, ki je zaščitena, v njej pa stanuje stari Dukagjini s sinom, ki je magister geografije in političnih ved, njegova žena je učiteljica, imata pa dva otroka — hčerko Noro in sinčka Leko. Ti gostitelji so nas ta večer z vso svojo prizadevnostjo seznanili s funkcionalnostjo stare turške hiše in nekaterimi običaji v njej.

Da ne bo pomote — samo hiša je turška, stari Dukagjini je po veroizpovedi musliman, a po rodu Albanec. Na vratih nas je pričakal profesorjev oče in nas povabil v veliko dvorišče, kjer smo kljub mraku takoj opazili obilico cvetja in majhen odprt kanalček, ki je tekel po

Naše ženske so imele veliko čast sedeti z nami in poslušati besede Enverja Dukagjina, sicer pa to pri njih sploh ni dovoljeno (govorim o pretoklosti). V sobi, kjer je prijetno toplo in lepo urejeno, posedemo po munderjih (klopi ob zidu). V kotu nad munderjem je skrinjica

v levo, da lahko sede na svoje častno mesto. Če kdo tega ne naredi in se mu ne umakne, bo pač prišlec sedel tam, kjer je še prostora, a naslednji dan bo celo mesto vedelo za sramoto tistega, ki ne pozna spoštovanja in nikoli več si ne bo privoščil takšno nepoznavanje bontonu.

Trideset nas je v sobi. Nora in Leka nam ponudita cigarete. To je na Kosovovo navada, četudi nihče od domačih v hiši ne kadi. Tudi prižigata sama. V hipu je soba zadimljena, da se komaj vidimo med seboj. Pričakujemo, da bo kdo odprl okno ali vrata. Toda brez tega se v slabih petnajstih minutah dim popolnoma razkadi. Enver nam je pojasnil sistem »klimatskih naprav«. Vse je v stropu, ki je lesen. Ta »dihava« in vsrkava vase vse, kar se dviguje proti njemu. Pod stropom je tudi lesena polica, nad vhodnimi vrati, ki služi za pravilno kroženje zraka v sobi in vse je popolnoma izkoriščeno.

Ob vratih v sobo je kopalnica ali hamamdžik. Kuri se v hodniku, da v sobi ni umazanije od pepela ali drv. Pod podom so speljane posebne cevi, ki ogrevajo ploščad poleg kotla, kopalec pa najprej stopi nanjo, da se pošteno oznoji in šele potem se prične umivati z vodo. Hamamdžik ali mala kopalnica je na notranji strani hiše, kjer so debele lesene stene do enega metra. Nasproti kopalnice je stena z okni na dvorišče, tam pa je debela stena samo 15 cm. Vse to je iz statičnih razlogov. Na levi strani sobe je dolap, prostor za svete knjige, v nasprotni strani pa »vzidana omara«, imenovana jukluk, kamor se spravlja posteljnina, kajti v tej sobi spi tudi družina. Ob steni oče, nato mati, pa najmlajši otrok, nato starejši in najstarejši.

Ko smo prišli v sobo, je Enver prinesel dve veliki pištoli in jih obesil na obešalnik. To je znak poštenosti, odkritosti, pa tudi zaščite gostja. Za svojega gosta odgovarja gostitelj tudi na ulici, ne samo pod svojo streho.

Enver Dukagjini

V sobi smo na policah opazili kovinsko posodo. To je bila štiri sto let stara turška posoda, kovana iz bakra. Takšno posodo so najčesteje uporabljali na svatbah, kjer je okrog ene same bakrene činije (okrogel pladenj), postavjen na tla kot miza, sedelo tudi do trideset gostov, obrnjeni drug za drugim, k jedem pa so segali z desnico in s tremi prsti jemali hrano in jo nosili v usta. Ob takšnih priložnostih so največkrat jedli sanoso in soro, čorbo taso, paša čufte (nekakšna mešanica riža in mesa), vse skupaj pohano z jajci. Pojedina se je navadno končala z baklavami (zelo sladko pecivo), toda po navadi so po baklavah nadaljevali s sutijašem (zelo slana jed), nato pa so jedli solato (da se okus pomeša) in tako so potem vse skupaj ponavljali. Na stari posodi je vklesana še molitev. Ta posoda zdaj samo še počiva na policah in je tudi zaščitena.

Ogledali smo si tudi žensko sobo, ki je lepša od moške, skrbneje pripravljena. Toda to je le del muzeja. Družina stanuje po moderno, v moderni kopalnici je tudi pralni stroj Gorenja, v zgornjih prostorih so sodobne spalnice.

Čas nas je priganjal, saj smo imeli potem še koncert poklicne folklorne skupine Sotja iz Prištine, ki so nam s svojim programom še bolj približali ta neznan svet — skrajno mejo neke nam še znane zgodovine in že bližajočega in vplivnega orientu pa skrivnost sosednje Albanije.

Enver je vzel v roke čirak (svečnik) in nas pospremil na veliko dvorišče, kjer smo se poslovili. Obljubil sem mu, da ga bom naslednji dan obiskal. Povabil me je v kar zgodnjih jutranjih urah.

Velika vrata — pogled z notranjosti dvorišča

Sezuvanje čevljev — prva in velika obveznost

sredini betoniranega dvorišča. Takoj smo zvedeli, da so v celem starem delu Prizrena vsa dvorišča povezana s takšnimi kanali in skozi zidove, ki ločujejo dvorišča, so narejena tudi majhna vrata za prehod. Voda v kanalu mora biti brezhibno čista in sramota je velika, če priteče k sosedu umazanija. V predverju (čardaku) si sezujemo čevlje, v notranji veži pa nas pričaka sedemletni Leka in vsakemu stisne roko, Nora pa nas popelje v veliko moško sobo.

na polici, na skrinjici pa doprsni kipec Skender bega — prvega upornika proti Turkom iz 15. stoletja, ki ima v Rimu svoj spomenik. Točno pod njim je posvečeno mesto in tam lahko sedi le najveljavnejši mož (oseba), ki je na obisku. Če pride v sobo, ko gostje že sedijo, še kakšen veljavnejši (v mestu je znana ta hierarhična lestvica) morajo vsi vstati, ker mu s tem izkažejo spoštovanje in ga s tem tudi pozdravijo, obenem pa se vsi za korak neopazno pomaknejo

Ko pridejo gostje v hišo, domačin obesi orožje na steno. Znak varnosti in predanosti pa tudi zaščite domačina nad gostom.

prometne nesreče

S CESTE V JAREK

LADISLAV GRAD, 40, iz Maribora, je vozil iz Poljčan proti Rogaški Slatini. V kraju Pečica je izgubil oblast nad volanom — kot je sam povedal, ker si je prižigal cigareto — in zapeljal v jarek, tako da se je vozilo prevrnilo. Voznik Grad je dobil hude telesne poškodbe in so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico. Delavci milice so ugotovili, da je veljavnost vozniškega dovoljenja Ladislavu Gradu že potekla, nikjer pa niso uspeli najti niti prometnega dovoljenja niti potrdila o tehničnem pregledu avtomobila.

MED VOŽNJO JE IZSTOPAL

ROMAN ČRETNIK, 23, iz Celja, je vozil avtobus iz Žalca proti Velenju. V križišču v Petrovčah je zavijal v levo, tedaj pa je s prvega sedeža vstal potnik FRANC LOMAR, 55, iz Dobriše vasi, odprl vrata avtobusa ter padel po cestišču. Zaradi poškodb so ga prepeljali v celjsko bolnišnico.

IZSILJEVANJE PREDNOSTI

STANE BERICNIK, 32, iz Lokovice, se je pripeljal s kolesom s pomožnim motorjem po Ašker-

čevi cesti v Soštanju do križišča z Lestikovo cesto, kjer pa ni upošteval, da imajo prednost vozila, ki prihajajo iz desne strani. Takrat je iz Velenja pripeljal z osebnim avtomobilom JOŽE SKORNEK, 21, iz Metlič, ki je kolesarja sicer opazil in je zavril, vendar je kljub temu prišlo do trčenja. Beričnika so zaradi težjih poškodb prepeljali v celjsko bolnišnico, materialno škodo pa so ocenili na 11 tisoč dinarjev.

NI OPAZIL PEŠČA

ANTON POPRASK, 38, iz Ljubije pri Mozirju, je vozil po Koroški cesti v Velenju z zasenčenimi lučmi. Pred njim je hodil pešec SLAVKO LETONJA, 17, iz Lepe njive. Ker ga voznik osebnega vozila ni pravočasno opazil, je pričel sicer zavirati, vendar je pešca kljub temu zbil po vozišču. Poškodovan si je levo nogo in dobil odrgnine po obrazu.

NEPRAVILNO PREČKANJE CESTE

DAMJAN GRABNAR, 45, iz Prekopi, je v Prekopi v bližini gostilne Smerkolj prečkal cesto in se ni prepričal, če je prosta. Ko je bil skoraj že na sredini cestišča, je iz Vranskega pripeljal voznik osebnega avtomobila ALOJZ DRUŠKOVIL, 34, iz Vranskega, in zadel pešca ter ga zbil po cesti, pri čemer je dobil Grabnar težje telesne poškodbe.

Komisija za kadrovske in socialne zadeve pri trgovskem in proizvodnem podjetju

SLOVENIJALES LJUBLJANA, Beethovnova 11

razpisuje za poslovno enoto za prodajo lesa in gradbenega materiala v CELJU prosta delovna mesta

3 komercialistov (za nabavo in prodajo gradbenega materiala)

2 komercialistov (za nabavo in prodajo stavbnega pohištva)

Poleg splošnih pogojev za sprejem na delo morajo imeti kandidati:

- visoko strokovno izobrazbo (diplomo ekonomske ali biotehnične fakultete) z najmanj 2 letoma prakse na podobnih delovnih mestih ali
- višjo strokovno izobrazbo (I. stopnjo ekonomske ali biotehnične fakultete, VEKS) z najmanj 3 leti prakse na podobnih delovnih mestih ali
- srednjo strokovno izobrazbo (ESS, TSS — lesna ali gradbena smer, delovodska šola) z najmanj 5-letno prakso na podobnih delovnih mestih
- aktivno znanje 1 tujega jezika.

Poskusna doba traja do 6 mesecev. Prostih stanovanj podjetje nima.

Osebnih dohodkov po pravilniku o delitvi dohodka in osebnih dohodkov.

Nastop dela takoj ali po dogovoru.

Kandidati naj pošljejo ponudbe z dokazili o strokovnosti in z opisom dosedanjega dela v 15 dneh oddelku za kadrovske in socialne zadeve pri podjetju SLOVENIJALES, Ljubljana, Beethovnova 11, poštni predal 94.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega dragega

SREČKA KURETA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, mu darovali številne vence in cvetje, nam izrazili sožalje ter nam kakorkoli pomagali v težkih trenutkih. Posebej se zahvaljujemo kolektivu Opekarne, upravi podjetja, gasilskim društvom, Planinskemu društvu, govornikom za poslovilne besede, pihalni godbi in vsem ostalim.

Zalujoča družina Kuret

Ložnica pri Žalcu, 27. novembra 1972

AUREA

kovinsko predelovalno podjetje CELJE

izdelujemo vse vrste kovinske galanterije, značke, embleme, plakete, srebrne kontakte.

Krajevna skupnost Ponikva pri Grobelnem

PONIKVA, LJUDJE IN ZAVEST

Vrba, pravijo, je dala Prešerna in Vrhnika Cankarja. Kdo bi vse našteval kraje, odkoder so njihovi sinovi ponesli njihova imena v vesoljni svet. Takšen kraj pa je tudi Ponikva pri Grobelnem, kraj ob železniški progi Grobelno—Maribor, po cesti pa lahko pridete v ta lepi kraj s šentjurske strani ali pa od Šentvida po mnogo slabši cesti. Prišli boste v kraj, kjer žive marljivi in zavestni ljudje, ki vedo, da razvoj kraja ni odvisen od lepega vremena. Sicer pa se je v neposredni bližini na Slomu rodil pred skoraj dvestotimi leti Anton Martin Slomšek, ki je znal sukati pero, da je nastala marsikateri podučna beseda in nedavno je bila odkrita spominska plošča kartografu Blažu Kocenu.

Srževice, Okrog, Boletino, Ponkvice, Podgaj, Uniše in Zgornje Selce. Sama Ponikva ima okrog dva tisoč prebivalcev in preko štiri sto se jih vsak dan vozi z vlakom ali avtobusom na delo in po opravkih. Kraj predstavlja najbolj razvito področje šentjurske občine in v Ponikvi je tudi največ sodobnih kmetij, sicer pa je sam predsednik Krajevne skupnosti kmet

bližina posestva na Slomu, kjer je preko 80 ha plantažnih površin, ukvarjajo pa se tudi z živinorejo. Potem je tukaj še lega kraja in nenačrtane tudi tradicija dobrega kmetovanja. Največ pa odtehta velika zavest v teh ljudeh, saj so vsi vaščani zelo angažirani pri delu v SZDL, ki ji predseduje dolgoletna družbeno politična delavka Vera Hlastec. Prav tako angažiran je njen mož Peter Hlastec, ki je med drugim tudi predsednik odbora za urejanje krajevnih zadev. Med najprizadevnejšimi občani pa sta prav gotovo ravnatelj šole Maks Kovačič in žena Slava, ki vodita kulturno življenje na Ponikvi, o čemer bomo posebej pisali v prihodnji številki. Omenimo naj samo, da ima Ponikva kulturni dom, svojo folklorno skupino, pevski zbor in sploh razgibano kulturno življenje.

In zdaj — problemi, ki bi jih Ponkvojlani najraje takoj rešili, če bi se le dalo. Najprej so na vrsti ceste. Gre za cestno povezavo s Sentjurjem in upajo, da bodo asfaltirali cesto že prihodnje leto, ker je bila do sedaj republiška, a po novem sklepu zadnje seje občinske skupščine je postala to občinska cesta in si zato pomagajo s samopriskom. Se večji problem pa so zdajšnje občinske ceste ali prejšnje ceste četrtega reda, ki so najslabše vzdrževane in bo morala Krajevna skupnost slej ko prej namestiti plačanega cestarja. Samoprisk je bil z izredno večino sprejet letos junija, s čemer so ljudje še enkrat dokazali svojo visoko stopnjo zavesti.

Drugi največji problem kraja pa je voda. Ljudje se pritožujejo nad slabo vodo, ki menda včasih smrdi celo po gnojnicah. Najhuje je v poletnih, sušnih mesecih. Izdelati bo treba načrte in najugodnejše zajetje za Ponikvo in ostale kraje bi bilo nekje pri Okrogu, tako da bi imeli Ponkvojlani z bližnjimi okolico popolnoma svoj vir vode. Sicer je bila pred leti izvršena

rekonstrukcija vodovoda, kakor vidimo, rezultat ni pozitiven. Nov vir vode bi pomnil za Ponikvo več desetletno rešitev. Financiranje novega vodovoda bi moralo biti iz dveh virov, in sicer iz samopriskov občanov in sredstev Komunalno-stanovanjskega podjetja v Sentjurju.

Na Ponikvi pa so odločeni in to trdno odločeni, da bodo gradili novo šolo. Sedanja je stara štirirazrednica, brez vsakršnih pritliklin, pouk pa se odvija v dveh izmenah. Neka učilnica je menda celo na podstrešju zaradi pomanjkanja prostorov.

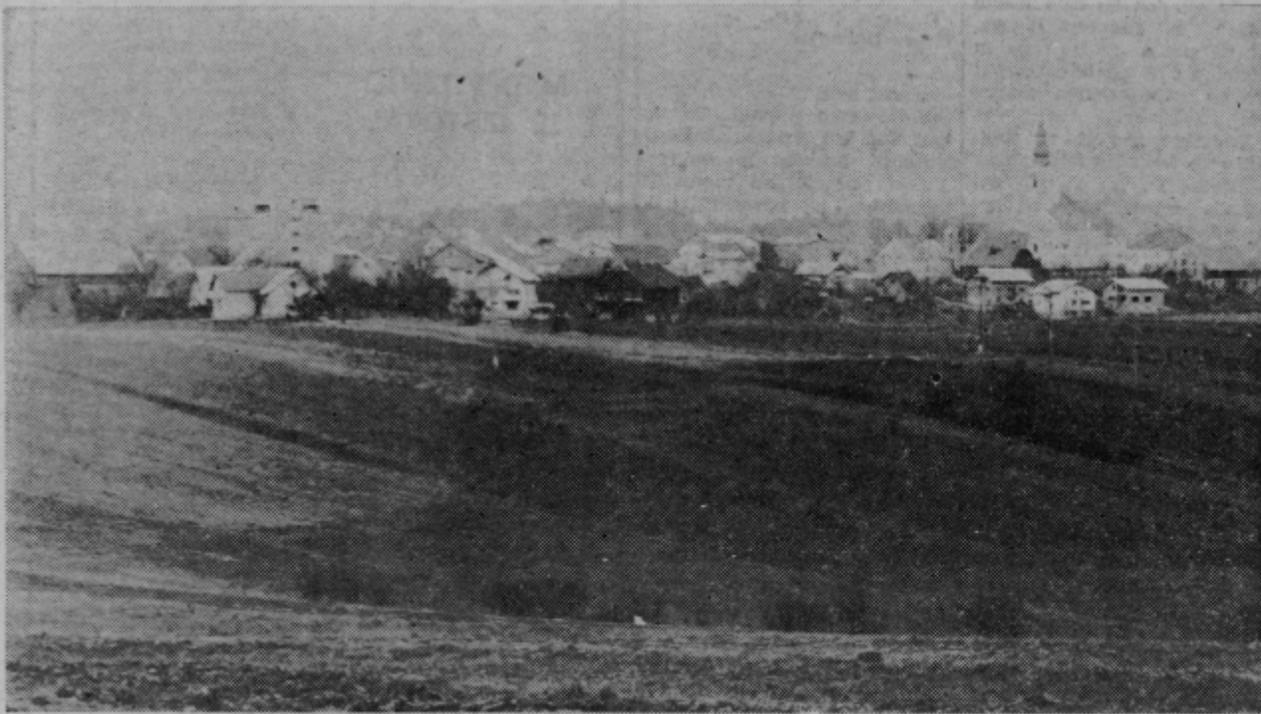
In kako je z mladino? Predvsem se udeležuje v družbenem življenju, kulturnem in športnem, a kot organizacija ni znala do sedaj združiti v svojih vrstah delavske, kmečke in dijaške mladine. Na Ponikvi si veliko obetajo od bližajoče se mladinske konference, ki bo še gotovo v tem mesecu.

Ljudje so zelo ponosni na svoj novi lovski dom, ki je že dograjen, otvoritev pa bo maja naslednjega leta. Zgrajen je bil s številnimi prostovoljnimi urami in lastnimi sredstvi občanov, pred dograditvijo pa je tudi nov galski dom, za katerega upajo, da bo gotovo prihodnje leto. V njem ne bodo imeli svoje prostore samo gasilci, ampak tudi Splošni ljudski odbor in Rdeči križ.

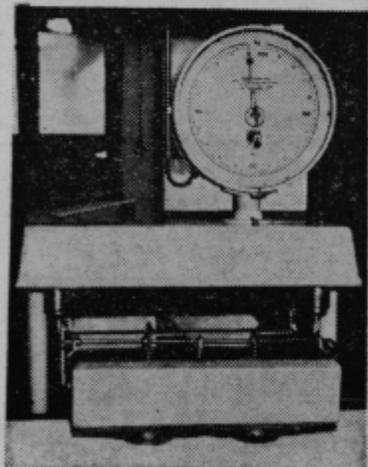
Letos so odkrili spominsko ploščo svetovno znanemu kartografu Blažu Kocenu — žal, jim njegove rojstne hiše ni uspelo obdržati in je propadla.

Toda Ponkvojlani vedo, kakšen je njihov dolg do kraja, v katerem in za katerega živijo in delajo. Zato so do danes naredili zelo veliko, angažirali so se v družbeno političnem življenju, v kulturnem življenju, vse to pa nam daje zagotovilo, da bodo v prihodnjih obdobjih izpeljali tudi vse zastavljene naloge, čeprav so vezane na vrsto nemajhnih problemov.

DRAGO MEDVED

svetujemo, projektiramo, montiramo in servisiramo opremo za vas!

- ŽIVINSKE
- KLAVNIŠK.
- DOZIRNE
- MOSTNE
- MLEKARSKE
- DECIMALNE
- SILOSNE
- IN AVTOMATSKE TEHTNICE ZA MESNO INDUSTRIJO

MLEKARSKA TEHTNICA

LIBELA-CELJE
OPEKARNIŠKA
TEL. 21-6 TELEK. 1118

Dravske elektrarne Maribor enota prenosa PODLOG

objavlja
prosto delovno mesto

vodilni monter

za vzdrževanje daljnovodov

Pogoj: visokokvalificiran elektromonter s 7-letno prakso.

Delovno mesto je prosto pri vzdrževalni skupini za daljnovode v Laškem. OD po pravilniku podjetja. Družinsko stanovanje bo na razpolago predvidoma v drugi polovici leta 1973.

Pismene ponudbe pošljite na »DEM« — Enota prenosa Počlog, 63311 Sempeter v Sav. dolini do 15. decembra 1972.

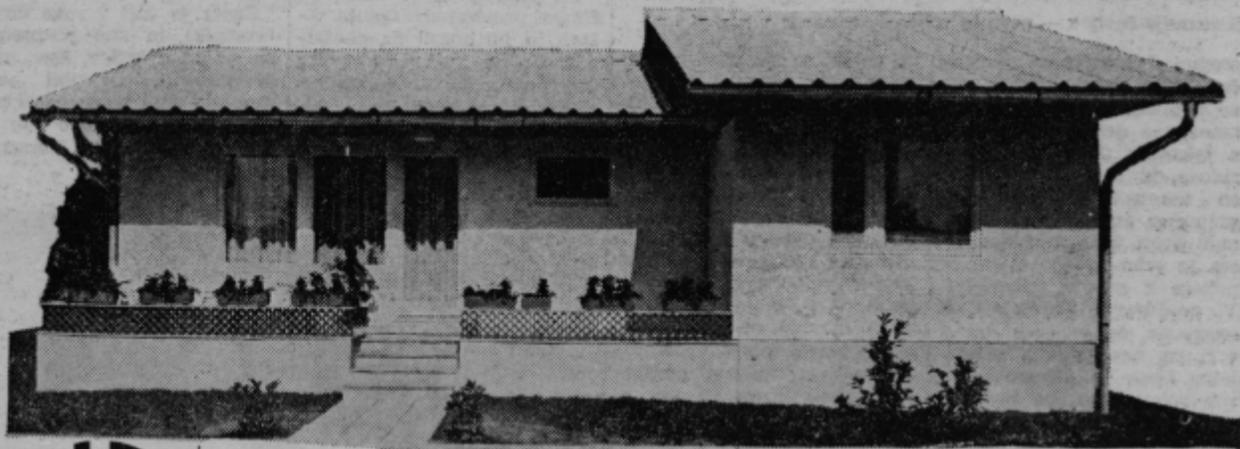
Razpis velja do zasedbe delovnega mesta.

V VSAK DOM
NOVI TEDNIK

Toda kdaj drugič bo stekla beseda o vrlih možeh, ki so ponesli slavo svojega kraja preko naše dežele in še preko meja. Danes bomo spregovorili o delu in življenju ljudi, ki v tem trenutku skrbijo za svoj kraj in ki si prizadevajo, da bi jim bilo življenje in življenje njihovih otrok vredno njihovega dela.

Krajevna skupnost ne zajema samo kraja Ponikvo, ampak poleg njega še Hotunje, Zagaj, Lutarje, Slatino, Dobovec, Ostrožno, Dolgo goro,

Alojz Senica tudi predsednik skupnosti kmečkega zavarovanja, dela pri republiški konferenci SZDL v sekciji za kmetijstvo, je predsednik galskega društva in še bi lahko naštevali. Torej — od česa živijo Ponkvojlani? Največ sicer od dela v tovarnah v bližnjih industrijskih centrih toda, kakor sem že omenil, ne manjka sodobnih kmetij in v samem kraju je 5 do 6 ha hmelja, ki je v rokah zasebnikov. Na sodobno kmetovanje pa ima gotovo vpliv

JELOVICA

STANOVANJSKE HIŠE
VRTCE
ŠOLE

PISARNIŠKE OBJEKTE
GRADBIŠČNE BARAKE
PO NAROČILU

proizvaja in montira JELOVICA Škofja loka

Gaberke

KO FANTE UJEZIZO...

V tem mesecu se so fantje v Gaberkah pri Soštanju morali kar dvakrat pošteno razjeziti. To pa zato, ker sta jim mlada fanta odpeljala dve cvetici, ki sta rasli na vasi dvajset let. Z drugimi besedami povedano: SRANGALI SO. To pa pomeni, da je moral ženini plačati primerno odškodnino za nevesti.

Ze na predvečer poroke so se zbrali v gasilskem domu in skrbno zasnovali načrt, kako bodo ženina čimbolje solužili. In naslednji dan, kakor tudi še naslednjič, ko je odpeljal cvetko še drugi ženin...

»Ze gredo« je zaklical majhen fantič, ki je za grmom skrit oprezoval na svatbeno povorko, ki se je bližala ovinku, jo bodo oskubili za precej denarja. Pribrneli so avtomobili in pričeli sta se ob pogledu na polno mizo pijače pričeli prijemati za glavo, misleč da bo treba to popiti. Toda potek ni bil tak. Ko so vsi izstopili, se razvrstili ob pregradi, narejeni iz dveh smrek in tanke nitke, ki so jo fantje bili voljni prerezati le za dobršno vsoto novčičev, so jih obstopili vaški radovedneži in organizatorji, mladi gabeški fantalini. Iz grupe

je izstopil najmočnejši mož, ki so ga imenovali za »vrtnarja«. Ostali fantje so ga obstopili in dajali razne pripombe na njegov govor, ki je bil sestavljen z veliko skrbjo, da bi se v ženinu zbudilo resnično usmiljenje do mladih Gaberčanov, ki so izgubili najlepše dekle. Prišel je z nagovorom ženinu ter ga opozoril da lahko izvoljenko odpelje le s pogojem z visoko odkupnino, sicer pa jo mora pustiti na vasi, da si jo izvoli kateri domačih fantov. In kaj mislite, kolikšna je bila odkupnina? Dvajset starih milijonov... Da, da, nikar se ne čudite, res je. Seveda pa ženin ni imel toliko v jepu in verjetno tudi nikoli ne bo imel, zato se je na vse kriplje otepal cene. Prišel je fantom zastavljati uganke, ki so ga rešile velike vsote. Seveda tudi fantje niso bili kar tako in so se po svojih močeh branili tako dolgo, da so nastavili ceno na petdeset jurjev. Ko pa se je oglašil Luki: »Veste, koliko je dal naš sosed za kozo, ki jo je kupil pred mesecem? Petinsedemdeset jurjev, pa še parkljevko je dobil od nje. Mar ne boš ti, dobrosrčni ženin dal za to lepoticčko več?« Ženina je za-

lila rdečica, da je začel vleči iz žepa neskončno dolgo nitko, za katero ni bilo slutiti konca. Toda po hudem naporu je le izvelkel iz žepa staro, pošivano nogavico. Odmotal je vrstico in iz nje izvelkel... Na mizo so se vsuli sami papirnati. Hitro so prešteli, podali darovalcu roko in mu izročili izvoljenko. Denarce je skrbno shranil (bilo je sto tisočakov) mladinski blagajnik. Nato so se najkorajnejši usedli na mope, ostali pa v avtomobile, ter se tako odpeljali pred matični urad, kjer sta mlada človeka zaprisegla drug drugemu zvestobo do smrti. Toda komu se je dalo misliti

na smrt. Ko je matičar opravil vse formalnosti, sta zakonca odšla zopet na zrak, kjer so ju že čakali fantje ter jima čestitali ob tem koraku. Zopet so formirali kolono in ob hupanju avtomobilov mahnili še pred oltar. Tam so se mladi Gaberčani ločili od svatov in odšli po napornem delu omočiti grlo v bližno »oštarjico« PRI ČOKU.

Tako obujajo stare običaje v Gaberkah in pri tem tudi zaslužijo nekateri dinar, ki ga porabijo za dejavnost mladinskega aktiva.

Slike in tekst: BORIS MLINAR

Mladi v celjskem klubu

ŽELIMO VEČJE PROSTORE

Sobotni večer. Staro in mlado se zabava ob koncu tedna. Vsak po svoje. Mene je zanimalo, kje in kako preživlja take večere celjska mladina. Čeprav so večeri že hladni, soboto le malokdo prečepti ob televizorju. Mlade sem srečal povsod; sprehajali so se po glavnih ulicah, postajali pred železniško postajo, večino so imeli tudi ob »šankih« v vseh restavracijah, gostilnah in v obeh barjih. Pa sem se spomnil še na — MLADINSKI KLUB.

Vstopil sem skozi ozka vrata in po strmih stopnicah prišel do prostora, ki naj bi bil namenjen VSEM mladim Celjanom. Mladinski klub sestavlja pet prostorov. To ne pove veliko. V bistvu so to štiri prostorčki in malo večja soba, ki ji pravijo dvorana.

Ne vem, koliko mladih prebivalcev je imela stara rimska Celeia. Morda bi bilo tedaj v tem klubu prostora za vse. Toda danes je Celje že eno največjih slovenskih mest!

Poiskal sem upravnika kluba. Rad je privolil v razgovor. Ime mu je Ludvik Golob. Dolžnost upravnika opravlja od 1. septembra. Je Rotovo eden najmlajših upravnikov mladinskih klubov v Sloveniji. Prosil sem ga, naj me na kratko seznanj z dosežanim delom in uspehi kluba.

»Klub je v vseh letih delovanja dosegel vidne uspehe ne samo doma, ampak tudi v okviru republike. Leta 1971 smo dosegli prvo mesto, letos pa smo bili drugi v tekmovanju »NAS KLUB« pri RK ZMS. Veliko zaslug za to ima

dosedanje vodstvo kluba.«

Pozanimal sem se za pogoje, v katerih klub dela. Upravnik si je segel z roko v lase. Kaže, da nerad govori o tem.

»Kar pogledaj,« pravi »S prostori, ki jih imamo na razpolago, ne moremo biti zadovoljni. Veliko premajhni so. Stene so tanke, lesene.« Res, glasba iz »dvorane«, v kateri je bil ples, je prodirala v vse, in videz se tako tihe koticke.

»Klub je imel do 8. septembra 965 članov, od teh je 370 aktivnih. V obdobju 70—71 je obiskalo klub povprečno 73 članov dnevno, v pretekli sezoni pa se je število povečalo za okrog 30 odstotkov, na 102 člana. Toda to so povprečja, ki malo povedo. Ob sobotah, ko imamo ples, je dvorana čisto nabita. Kar 150 ali še več mladih se želi razvedriti ob glasbi s plošč, čeprav imamo dovoljenje, da lahko sprejmemo le 100 oseb. Kaj ni to porazno? Ko bi bila dvorana večja, ko bi imeli

boljšo opremo, bi gotovo prišlo najmanj 300 članov. Tako pa se danes mladina zbira po vseh mogočih lokalih. Mladinski klub zanje v takih pogojih pač ni popularen. Marsikaj gradijo v Celju, le za mladino se brez samoprispevka težko najdeja volja in denar. Nekateri pravijo, da mladina samo pleše in nori. To pa ni res! Organiziramo vse kulturne manifestacije in proslave ob praznikih in raznih spominskih dnevih. Se marsikaj bi lahko storili, ko bi nam omogočili normalno delo. Ko bi nas vsaj vzeli resno! Marsikdaj smo odvisni od prostora in sredstev. Vsak prostor ali uslugo moramo drago plačati.

Organizacije, v katerih se zbirajo in delujejo mladi (taborniki, planinci, počitničarji, filatelisti, ...), so raztresene po vsem mestu. Njihovo delovanje bi bilo lahko uspešnejše. Občinski možje bi morali končno začeti misliti na gradnjo mladinskega doma, v katerem bi našli svoje mesto vsi mladi Celjani, ki bi radi koristno preživeli svoj prosti čas!

»In vaš program za naslednje obdobje?« me je zanimalo.

— »Kljub razmeram, v katerih delamo, smo se odločili, da bomo vse napore vložili v resno delo. Zato je novi program za leto 1972/73 še bolj pester in bogat, kot doslej. Več bomo delali na kulturnem področju. Popostriti želimo tudi sodelovanje z družbeno političnimi organizacijami. Zavzemali se bomo, da se bo v bodoče v klubu zbiralo še več mladih. Želimo pridobiti še več de-

lavske mladine (doslej je v klubu 32 odstotkov delavcev in 68 odstotkov dijakov). Začelo se je tekmovanje »NAS KLUB 73«. Tudi letos bomo sodelovali in upam, da spet osvojimo eno prvih mest. Posegli bomo tudi na področje idejno političnega izobraževanja. Organizirali bomo predavanja in seminarje. Tu bodo mladi razpravljali o vsem, kar se dogaja v naši družbi. Delali bomo, kolikor bomo mogli. Če se bo zaradi težav, ki sem jih omenil, kdaj kaj zataknilo, bomo šli še bolj vztrajno v boj za svoj mladinski dom. Poguma nam ne manjka in čutimo, da smo močni.« je končal upravnik Ludvik Golob.

Pri delu ali zabavi sem za hip zmotil še nekaj obiskovalcev. Povprašal sem jih, kaj menijo o klubu. Vsi so si bili enotni, da rabijo predvsem več prostora. Drugače pa so s svojim klubom kar zadovoljni.

Na oglasni deski sem opazil poročila o uspehih kluba. Na stenah visijo priznanja in pohvale. Vsi si želijo, da bi s temi priznanji čimprej napolnili stene novega mladinskega doma. To so želje. Bodo kdaj izpolnjene? No, res je, da se neke možnosti za nove prostore še obetajo.

Odhajal sem v prepričanju, da celjska mladina ne zahaja v gostilne zato, ker bi čutila potrebo po pijači, po zakajenem vzdušju, po razgrajanju, ampak preprosto zato, ker zanj drugje ni prostora. Smo Celjani res tako revni, da mladini ne moremo nuditi prostora, kjer bi lahko pametno izkoristila svoj prosti čas? ZVONE KOKALJ

Bilo je pred leti. Na seji športnega društva je bilo zmenjeno, da bomo igrišče posuli z lešem. Precej smo ga navozili iz preboldske tovarne, nekaj prikolic smo ga dobili na žalskem stadionu. Za dobri dve prikolici ga je še ostalo. Kdo ga bo naložil? Učitelj z otroki. Tovariš, imaš kaj proti? Nič. Vsako delo je častno, tudi nalaganje leša.

Prikolici stojita, mi smo pripravljani: jaz in trije četstošolčki. Fantiči se kmalu utrudijo, posloviijo se, ostanem sam. Zasajam lopato, mečem na prikolico; sonce pa žge, neusmiljeno peče, znoj curlija po obrazu in hrbtu.

Tudi na stadionu je živo; igrajo nogomet, Zalčani in Celjani. Nogometiši z žogo gor in dol, sem ter tja, navijači kričijo kot da preganjajo točo. Tekma je končana in tudi moji prikolici sta polni. Potem in utrujen jo mahnem k Rizmalu na dva deci, kjer se je kar trlo imenitnih meščanov, pristašev nogometa. In nek občinski funkcionarček zakliče brez mize: »Jaz sem pa mislil, kje so Gotovljani dobili takega osla, da v taki vročini sam dve prikolici leša naloži. Ha, ha, ha — si pa ti!«

Najraje bi mu dal eno na orglice, pa sem raje pobral šila in kopita ter jo mahnil proti Gotovljam.

Neko nedeljo je privršal tak vihar, da je razkrival strehe, ruval drevesa, prevračal kozolce. Tudi na šoli je streho razkril, preko sto opek je sfrčalo na cesto. Kdo bo strešnike podtaknil? Tečem na upravo tega in onega podjetja. Ne, nihče ne mara takih malenkosti. Pa sva se strehe lotila s snažilko Zinko. Jaz podtikam, ona podaja. Běl sem tak kot dimnikar, ko zaslišim s hodnika droban ženski glas: »Halo, upravitelja iščem!« Zlezem dol in se predstavim. Mlada novinarka pa namrši obraz in me nazmerja: »Če mislite norca iz mene briti, se preklemano motite. Olike bi se pa lahko naučili. Adijo!«

In zaradi takega spodrs-ljaja nisem prišel v časopis. Škoda.

Fizično delo mi je bilo tako rekoč v zibel položeno. Lopata in kramp, pa sekira, vile in grablje so mi kakor jedilni pribor. Za vsako tako stvar imam roke ravno prav ustvarjene. Tudi za metlo. No, neke sobote pometam pred šolo, tudi konjske fige zmečem v samokolnico. Pa pridejo mimo šolarji iz žalske šole, ki so nekdaž tudi v našo šolo hodili. Gledajo me, posmihajo se, čudijo, nek pobič pa se ojunaci in reče: »Tovariš, vi ste ja prismojeni! Upravitelj — pa konjske fige pometa — ha, ha ha! Malo manj pa ga le biksajte, saj se vam bodo ljudje smejali.« Pa ga vprašam: »Ko boš velik, kaj boš postal?« In se namrdne: »Konjskih fig že ne bom pometal. Nak, delal pa ne bom. Se bom

že v kako pisarno zrinil. Hm!«

Torej, zapomnite si: umazane roke dandanašnji počenega groša ne veljajo!

Prijatelj me je naprosil, da sem mu šel v reški graben pomagat naložit voz bukovih drv. Slabo vreme, kislo in deževno, v grabnu voda in blato, midva pa delava. Tudi srknila sva ga. To pa! Na večer pricijaziva z drvni v Prebold, kjer sem lep čas kot učitelj služboval in si nabral lepo število prijateljev. Tudi vinskih bratcev. Vstopiva. Seveda Francelj je kmet, zanj vse lepo in prav. Jaz pa učitelj in tako usran! Zgovoren pa sem tudi bil, saj sva čez dan pospravila nekaj litrčkov izabele rezane s šmarnico. No, videl in slišal sem, kako se je znanec naginjal k znancu in mu govoril: »Ali ga ni škoda? Kar pogledj, kakšen je! Zdi se mi, da ni pri pravem. Včasih pa tak fant!«

Velja si zapomniti: ako si upravičen na kravato, nikar ne hodi na svetlo s sivim predpasnikom!

Na šoli se je pokvarila lončena peč. Pečar je obljubil, da pride, če mu bo kdo pomagal. Kdo pa je najboljši pri roki? Jaz vendar! Ilovica gor, ilovica dol. Tudi prahu je na pretek. In saj. Toda rost je zanič. Ponj bo treba v Zalec, Zalec pa je mesto. Kdo bo šel? Jaz vendar! Naj si nadenem zaknašno obleko. Ah, ne spleča se. Za pol ure že ne. Kar v batovcih in zaprašenem klobuku zajaham kolo. V trgovini srečujem znanca. Tu in tam me kdo vpraša: Zidaš? Zidam! odgovarjam in vržem rost v cekar. Kaj pa običajna dva deci? Madonca, brž k Marjoli!

Pred bifejem sede imenitni meščani, oblečeni po najnovejši modi. Pozdravim, hočem prisesti, pa me nekdo opomni: Pardon, zasedeni! Pa nič. Popijem stoji in izginem kot kofra. Ko je peč ispravna, se spomnim, da imam v žalski šoli sestanek. Jaz pa sestankar z dišo in telesom. Se sekunde ne smem zamuditi. Kje pa! O, sedaj pa se tudi jaz oblačem. In nadišavam ter na plešo poveznem klobuk zadnje mode. Na sestanku bom posegel v debato. Malo korajže pa že mora biti. Zavijem k Marjoli. Tam me gospodje že od daleč vabijo: »Kolega, prisedi! Kam si jo pa prej popihal? Preklemano si nobil!« In res sem bil. Popil sem, se globoko priklonil ter šel. Kmetavzar ne paše h gospodi!

Iz navedenega sledi: obleka dela človeka, čeprav je pod obleko še tak kup umazanije. Fizično delo še zdaleč nima prave veljave. Vedno več je staršev, ki vneto zatrjujejo, da mora otrok naprej v šole, samo da ne bo delal, da ne bo imej umazanih rok, da bo v vsakem času oblečen po najnovejši modi, skratka — da bo gospod! In kako potem z besedami, ki jim je že Marx povedal: DELU ČAST IN OBLAST?!

DELU ČAST IN OBLAST

med štirimi očmi

ZAKAJ SE NI POROČILA Z OČKOM?

Stara sem 14 let in šele sedaj mi je mamica povedala, da sem nezakonska. Mama se je poročila, ko sem bila stara štiri leta in tega se le bežno spominjam. Vesela sem bila, da sem dobila očka in bila sem tudi prepričana, da je to moj očka. Vedno sem občutila, da me ima mamica vedno bolj rada kot oči, zato je bilo mamici včasih tudi težko. Že ko sem pričela hoditi v šolo, mi ni mamica smela pomagati pri učenju. Očka se je vedno razburjal, češ, kaj izgubljaš čas, če pa mi je mamica hotela kupiti novo obleko, je imel vedno pripombe — kaj ji kupuješ, saj še ni potrebna nove obleke. Res je, da mi je tudi sam dal kdaj kakšnega tisočaka ali pa tudi kaj za obleči. Teh dogodkov se rada spominjam, hudo pa je, ker mi jih očka vedno oponaša. Lahko rečem, da smo povprečna družina. Imamo hišo in avto in jaz sem edinka. Odkar sem izvedela, da očka ni moj očka, mi je hudo. V šoli se ne morem zbrati, če

prav se trudim, da bi sledila, ponoči pa ne morem spati. Sprašujem se, zakaj se moja mamica ni poročila z mojim očkom. Prosim vas, povejte mi!

Kristina

Draga Kristina, nisem vsevedna in zato ne vem, zakaj se tvoja mamica ni poročila s tvojim očetom. Prav gotovo ima globlje vzroke za to in ker se ji zdi, da si premlada, ti jih še ni objasnila. Vprašaj jo sama, morda pa se bo le toliko zbrala in ti vse povedala po pravici. Ne joči za resnico, dokler je ne poznaš, lahko je tako kruta, da ti je mati z njo hotela prizanesti.

Vem, težke čase preživljaš. Iščeš samo sebe in svoj jaz postavljaš v svet okolice. Da bi bil udarec nad spoznanjem, da očka ni pravi, hud, ne dvomim. Vendar sem se ob tvojem pismu spomnila na dekletce, ki me je v pismu spraševalo, ali je njen oče res pravi — oče, ker je pretepal njeno mater in njo samo. Pomisli, ko ti bo hudo, da so na svetu še veliko hujše tegobe in upam, da boš potem pomirjena. Udarec, ki je prišel, je bil nepričakovan, zato pa je bil toliko hujši. Pomiri se in skušaj sama, ker si pametno dekletce, najti pot, po kateri boš uravnavala odnose s svojim očkom. Svetovala bi

ti, da ga tudi potlej gledaš kot očka in ne pozabi, da mu ne boš kdaj naredila krivice. Če kakšno stvar odkloni, si ne misli, da je odklonil zato, ker ni tvoj očka. Vzgaja te, zato ima tudi pravico, da ti kaj reče. Ko boš odrasla in boš lažje presojala vaše medsebojne odnose, boš »očetu« odmerila tisti delež, ki mu gre. Najbrž se takrat ne boš več spraševala o svojem »pravem« očku.

PREDEBELA SONJA

Stara sem 13 let in pol, velika 165 cm, tehtam pa 56 kg. Obseg bokov imam 94 cm in predvsem me moti to, da sem predebeli. Večkrat sem poskušala s primerno dieto, vendar nisem uspela. Telovadim tudi, vendar je teža enaka.

Koliko kilogramov se moram znebiti, da bom vsaj malo vitka in kakšne vaje naj telovadim?

Sonja

Sonjica draga, vaje takšne kot v šoli — poskok čez kozo in gibalne vaje, pa mami ne glej pod prste, kadar bo kaj dobrega skuhala. Z dieto se ne igraj, izogni se sladkarij (ne taji, da ti ne diše) in malo manj vtikaj prst v smetano, ki jo mama skriva pred tabo na zgornjo polico shrambe.

NATASA

ženin vsakdan

BOUTIQUE ZA PLITEK ŽEP

Danes se bomo zopet ustavili pri bolj športnem in udobnem oblačitju. Torej ponuja se vam hlačni komplet, kateri pa mora biti v teh dneh iz toplih mehkih materialov, npr. flanele ali toplega jerseyja, in ne več v poyestru oz. roma kavboj blagu, kot ste bile do sedaj navajene. Srednje oprijete hlače in jakna naj bodo popestrene z zanimivimi zadrgami ter z obšitimi robovi. Francoski rob hlače je lahko šivan z drugobarvnim sukancem. Če niste pristaš preširokih hlačnic, naj vam povem še to, da zopet prihajajo v modo hlače z ožjimi hlačnicami.

pogled v preteklost

O PODLOŽNIŠKIH OBVEZNOSTIH:

ZEMLIŠKA ODVEZA

Zemljiška odveza se je začela pri nas izvajati na podlagi zakona z dne 7. septembra 1848. Pri odpravi kmečkega podložništva, z vsemi iz tega izvirajočimi pravicami in dolžnostmi, je bilo eno od osnovnih vprašanj, ali naj se za to plača odškodnina ali ne. Nek slovenski poslanec je dejal, da so graščaki tlačili duha in plenili ljudstvu imetje. Rane, iz katerih je tekla podložniška kri, je treba zaceliti in je zato krivično nalagati kmetu davek za kri, ki ne bo več smela teči iz njegovih ran. Dolgo trajajoča krivica bi postala še krivičnejša in bi ni-

koli ne zadobila veljave pravice. Po drugi strani pa je tudi marsikateri gosposki trda predla. Mnogi so bili izključno navezani na dohodke iz desetine in pridelke od tlake, drugi pa so prav te dohodke zastavili za najeta posojila. Zakon je tako že v prvi točki določil, da preneha zaveza med gosposkami in podložniki, ter da so razveljavljene vse postavbe, ki so to medsebojno podložniško in zavetniško razmerje urejevale. Podložniškova zemlja nima več nobenih dolžnosti do gosposke, preneha pa tudi vsako razlikovanje med kmečko in gosposkišino posestjo. Prenehajo vsa bremena, dela in dajatve, ki izvirajo iz podložništva, vendar bo za nekatera od odpravljenih bremen treba plačati odškodnino, za druge pa ne. Brez odškodnine so odpravili vse pravice in dohodke, ki so izvirali iz osebnega podložništva, iz gosposkih in sodnijskih opravil ali pa iz sosesknege gospostva. Gosposka tudi ni dobila odškodnine za

tista opravila in naloge, ki si jih je država pridržala zase (sodstvo, javna varnost, novačenje, pobiranje davkov itd.).

V teku poletja 1850 so morale vse zemljiške gosposke in drugi upravičenci pritegniti zemljiškoodveznim deželnim komisarjem vse svoje urbarialne dohodke, ki so bili proti primerni odškodnini odpravljeni: desetino, vse urbarialne dolžnosti v blagu, denarju in delu, vse stalne dajatve in dajatve iz dedno zakupnih zemljišč. Glede odškodnine so komisije vzele za podlago povprečni letni dohodek, ki ga je imela graščina od svojih podložnikov in njihovih zemljišč po ocenitvi pridelkov zemljiškega katastra.

Tlako so smeli oceniti s tretjino vrednosti svobodnega dela ali manj, desetino pa so takratno tržno vrednostjo žita, vina in ostalih pridelkov.

Odškodnino so slednjič izvedli takole: tretjino skupne cenilne vrednosti davščin se je morala ze-

mljiška gosposka odgovoriti, ostali dve tretjini pa sta v enakih delih prevzela podložnik in dežela. Podložnik naj bi izplačal svoj delež v dvajsetih, dežela pa najkasneje v štiridesetih letih. Enoletni dohodek so pomnožili z 20 in ta glavica je potem kot hipoteka obremenjevala oporočene kmetije.

In kolikšna je bila odškodnina, do katere so bile upravičene gosposčine na našem ožjem področju? Windischgrätzom je bila za posest v Rogatcu, Strmolu, Konjicah, Žičah in Podsredi odmerjena v višini 497.272 goldinarjev, Attems je samo za graščini v Brezicah in Podčetrtku dobil 431.327 goldinarjev, gosposčina Novo Celje je bila ocenjena s 147.592, Blagovna 123.448, Zovnek 55.972, Velenje 54.876, Zalog 57.662, Vitanje pa n. pr. z 32.813 goldinarji. Cena povprečnega teleta je bila 2 goldinarja, kar nam daje primerjavo za obseg odškodnine, ki jo je naš kmet moral plačati svojim bivšim gospodarjem.

horoskop

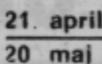
21 marec
20 april

24 sept
23 okt

Neka kupčija vas bo spravila ob ves denar. Do sobote boste slabe volje, v nedeljo pa se vam obeta lepa sprememba.

Svojih načrtov ne zaupajte nikomur, preden ne boste blizu cilja. Bodite pozorni na osebo, ki se vam doberika. Počiteka ne bo.

21 april
20 maj

24 okt.
22 nov

Z osebnim problemom ne boste prišli na kraj, zato pa vam bo v poklicu šlo kot po maslu. Obisk vas bo spravil v zadrego.

Imeli boste vse, kar ste si želeli, za srečo pa bo potrebno še precej naporov. Ob koncu tedna vas bo nekdo razočaral.

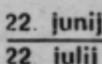
21 maj
21 junij

23 nov.
21 dec

Ta teden vas bodo zasuli z delom, pa se bo spiacalo potpeti. Preden se boste odločili za potovanje, dvakrat premislite.

Finančno si boste opomogli, vendar ne pretiravajte z delom. Nepredvidena okoliščina vas bo postavila na preizkušnjo.

22 junij
22 julij

22 dec.
20 jan.

Zdravstveno počutje bo odlično. Zanemarili boste neko osebo, ki vas potrebuje, to pa ne bo brez posledic. Čaka vas presenečenje!

Z besedami ne boste prepričali partnerja, da ste imeli prav, pokažite mu to z dejstvi. V petek boste blizu cilja.

23 julij
23 avgust

21 jan.
18 febr

Nesporazum v družinskem okolju vas ne bo ganil. Nekdo vas bo skušal pridobiti za posel, o katerem dobro premislite.

V službi se okrog vas neka plete. Deležni boste lažnih komplimentov. Pri presoji položaja se zanesite le nase.

24 avgust
23 sept

19 febr
20 marec

V prihodnjih dneh ničesar ne tvegajte, ampak delajte vse po svojem. Sklenili boste zelo koristno znanstvo.

Prihodnji teden vam bo morda v enoličnosti. Za spremembo bo poskrbela jeza in tla nanje nad pretiranimi izdajki.

humor

Pisatelj Gandolina so povabili na kosilo; smola je hotela, da je dobil za sosedo pravo ragljo. Klepetal je venomer, čeprav se je pisatelj za vsako cenno hotel izogniti pogovoru. Postregli so s čudovitim zobatcem in klepetavi sosed je na vsak način moral nekaj pripomniti: »Navadno servirajo to ribo s cvetko v gobcu. Čudno se mi zdi, da so se izneverili tradiciji.«

»Uboga žival!« je vzkliknil Gandolin, »mogoče je pa njena družina sporočila: »Pokojnik je želel, da ne pošiljate cvetja.«

Italijanski skladatelj, avtor opere Cavalleria rusticana, Pietro Mascagni je bil sit kritikov, zato je

svoji operi Maske napisal tole posvetilo:

»Samemu sebi v dokaz visokega spoštovanja in neomajnega zadovoljstva.«

Ponosni oče trojčkov je sporočil veselo novico predsedniku Theodorju Rooseveltu, ki je bil znan zagovornik številne družine. Roosevelt mu je čestital in poslal pokal ljubezni. Srečni oče se je v pismu predsedniku pristržno zahvalil in ga še vprašal, ali je pokal njegov ali ga mora osvojiti trikrat, da preide v njegovo trajno last.

Francoska pisateljica Marie de Rabutin-Chantal, markiza de Sevigné je imela prijateljico, nemško kneginjo, ki je bila v sorodu skoro z vsemi evropskimi vladarskimi hišami in je hodila v žalni obleki

zdaj zaradi tega kneza, zdaj spet zaradi onega vladarja. Ko jo je nekoč srečala oblečeno v živobarvno gizdalinsko obleko, ji je gospa Sevigné rekla: »Zelo me veseli, da je zdaj vsa Evropa popolnoma zdrava!«

Toscanini je vodil skupino newyorškega orkestra. Pela je Geraldine Farrarjeva. Med izvajanjem jo je dirigent moral opozoriti na neko nepravilnost.

»Aht!« je nejevoljno vzkliknila pevka. »Da boste vedeli: jaz sem velika umetnica!«

Nato je odgovoril Tascanini čisto resno:

»Ne vznemirjajte se, gospodinja, saj ne bom nikomur povedal!«

Italijanski pesnik Trilussa je bil povabljen k prijateljem na večerjo. Na-

slednji dan ga je prijateljica spraševala, kako je potekal večer.

»Kdo vse je bil tam?«

»Vse polno ljudi.«

»Tudi grofica X?«

»Da, sedela je meni naproti.«

»Kako je bila oblečena?«

»Ne vem. Moral bi bil pogledati pod mizo, pa nisem.«

Kitajski voditelj Mao-Ce-Tung je med drugim dejal:

»Kravje blato je koristnejše kot dogme. Iz njega lahko napravimo gnoj.«

Znamenitega astronoma Williama Herschla je obiskal kralj Jurij III. in ga blagohotno pobaral:

»Nu, dragi Herschel, kaj je novega na nebu?«

Herschel pa nasajeno:

»Je mar veličanstvu vse staro že znano?«

TVD Partizan - Kovinar Štore

MALO KADROV!

Samo šest kilometrov iz Celja deluje eden od najboljših športnih klubov pri nas v celjski regiji. To je TVD Partizan-Kovinar Štore, ki ima kegljaško, rokometno, nogometno, kosarkarsko in smučarsko sekcijo ter sekciji za namizni tenis in splošno vadbo. Vsega skupaj je preko 400 aktivnih članov in vsi oddelki, razen rokomet, imajo še žensko in mladinsko vrsto.

O rezultatih strokovskih nogometišev in kegljavk smo mnogo poročali. Z našim obiskom smo želeli izvedeti malo več o sodečevanju športnega društva z industrijskim delom kraja in o splošnem

telesnovzgojnem razvoju v tem industrijskem zaselku. V odsotnosti predsednika društva Staneta Sotlerja smo na pogovor povabili vodjo rekreacijske službe v Železarni Štore in tehničnega sekretarja društva, Tineta Vebra.

Tako v uvodnih besedah nam je povedal:

— Telesno vzgojne dejavnosti v Štorah ne moremo ločiti med športno društvo Kovinar - Partizan, železarno in med športnim šolskim društvom. Vse to je ena celota. Industrija, to je naša tovarna, je največji mentor za vso telesno vzgojno dejavnost v Štorah. Seveda je

tu tudi izredna pomoč občinske zveze za telesno kulturo Celje, ki je naša vedno razumevala za naše delo. Delujemo v sedmih sekcijah in trenutno imamo največji problem v strokovnem delu društva. Naše društvo Partizan - Kovinar bi rabilo trenutno malo armado strokovnih sodelavcev, trenerjev in vaditeljev. Teh nam največ primanjkuje. Zato se ne smemo začuditi, da bomo v prihodnjem letu v to delo največ financirali. Dobiti moramo 22 vaditeljev, kajti drugače naše masovnosti ne bomo mogli popolnoma usmeriti v kakovostne rezultate in v realizacijo naših zamisli.

članov kolektiva. Letos je namreč v smučanju, odbojki, namiznem tenisu, kegljanju, šahu, streljanju, ribolovu, rokometu in malem nogometu tekmovalo 676 članov kolektiva. Vsaka delovna enota, in od tega še vsaka izmena, ima svojega zastopnika in referenta za rekreacijo. Samo tako lahko izvedemo številna interna tekmovanja med obrati.

Kako resno smo vzeli to športno zvrst, nam pove tudi dejstvo, da vsako leto posveti centralni delavski svet posebno sejo športni rekreaciji v podjetju.

NACRTI

V društvu bomo v prihodnjih dneh posvetili vso pozornost zimski dejavnosti in šolskim smučarskim tečajem. V ta namen smo že rezervirali vsa smučišča na Celjski koči in Svetini. Tako bodo na smučeh malčki in učenci. Vsega skupaj jih bo 200, katere bo vodilo trinajst voditeljev našega društva. V rekreacijskem pogledu pa že premisslujemo, kako bi rešili športno dejavnost naših članov v oddaljenih mestih, kot sta Sentjur in Celje. Tudi člani našega kolektiva, ki so v prostem času v svojem kraju, morajo imeti organizirano športno dejavnost.

Tako resno so pristopili k delu v Štorah. Skupni naporji so že prinesli sadove. Uspehi športnikov iz industrijskega naselja Štore so vedno večji. Športna rekreacija v kolektivu pa je najboljša v celjski regiji. J. Kuzma

KAJ PA KADRI?

— Tu srečamo enake težave. Naš kolektiv šteje 2400 članov in pri realizaciji naših načrtov potrebujemo preko 50 referentov za rekreacijo po oddelkih. Ze sedaj smo vzgojili lepo število voditeljev in organizatorjev, tako imenovanih animatorjev. Teh pa bomo preko zime pridobili še preko 50. Te bomo sami vzgojili, kajti brez njih ne moremo vključiti v naše rekreacijsko delovanje vseh športa željnih

ŠSD - nosilci telesne kulture

Republiški center SSD je organiziral začetku decembra po vsej Sloveniji seminarje za predsednike ŠSD. V Celju so se zbrali na seminarju predsedniki ŠSD na osnovnih šolah iz dvanajstih občin celjske regije in Zasavja, širši seminar pa je bil za predsednike ŠSD na srednjih šolah, na katerem so se zbrali mladi športni delavci iz Prekmurja, mariborskega, dravogradskega, celjskega in zasavskega območja.

ur za vzgojne predmete marsikje ni realizirano v prave namene. Ob tem šolska vodstva in prosvetni delavci delajo mlademu rodu veliko krivico. Močno bi morali biti zaskrbljeni nad analizami zdravstvenih služb ob pregledih naše šolske mladine, ki kažejo, da je 30-40 odstotkov vseh šolskih otrok z različnimi telesnimi okvarami in drugimi hibatami, ki jih je mogoče odpraviti le v rosnih letih otroka ob doslednem izvajanju rednega pouka telesne vzgoje po predpisanem predmetniku, z uvajanjem drugih preventivnih ukrepov v življenje naše šole, ki bi naj dnevno podpirali zdravo rast in razvoj naših otrok in razvijanjem prostovoljnih dejavnosti na tem področju, ki bi naj množično vključevale čim več šolske mladine. Prav pri tem delu imajo ŠSD s svojimi pestrimi oblikami dela in združevanjem mladih v različne interesne dejavnosti po svojih nagnjenjih in sposobnostih ter interesih svoj globok smisel in pomen. Pri vsem tem delu ne gre le za razvijanje tekmovalnega športa, pripravljanje ekip za medzavodna, občinska in drugih višjih vrst tekmovanja. Osnovna skrb mora biti tudi za tistega otroka, ki mu je dopolnilna vadba najbolj potrebna. Gre za organizacijo posebne vadbe za otroke z deformacijami, za organizacijo posebnih skupin z vključevanjem otrok s pomanjkljivo gibalno izobrazbo, za čim širšo akcijo organizacij smučarskih in plavalnih tečajev, izletov in pohodov, za vkomponiranje planinstva v dejavnost ŠSD, taborništvu in vseh drugih oblik zdravega razvedrila v naravi. Pri tem je treba v prihodnje bolj smotrno izkoristiti proste sobote, pa tudi zlati čas počitnic. Na šolah, kjer je že uveden eno in eno in pol izmenski pouk, pa je treba različne oblike dejavnosti razširiti tudi na dneve med tednom, med prostim časom šolarjev.

Na seminarju sta predavala sekretar Komiteja za telesno kulturo pri IS SRS Vlado Demač in pedagoški svetovalec zavoda za šolstvo Karl Jug. Udeleženci seminarja so bili podrobno seznanjeni s cilji in nalogami ŠSD, s smotri dejavnosti, ki so domala istovetne s smotri obvezne šolske telesne vzgoje in predstavljajo le njihovo vsebinsko obogatitev in dopolnilo. Organizacijsko so ŠSD le dopolnilo pionirske in mladinske organizacije na naših šolah, njen sestavni in neločljivi del, ki se strokovno v okviru občin povezujejo v ObZTK (v prihodnje v telesnokulturne skupnosti), kjer za njihovo strokovno in organizacijsko dejavnost skrbijo bodisi posebni odbori, komisije ali celo centri za ŠSD. V republiki usmerja delo ŠSD poseben republiški center ŠSD, katerega ustanovitelji so RK ZMS, Komite za telesno kulturo pri IS SRS, ZS SRS, ZPM SRS, ZTKS in druge sorodne republiške družbenopolitične organizacije. Organizacijska struktura je torej jasna. Za našo družbo so vsekakor temeljnega pomena pri nadaljnjem razvoju telesne kulture vsebinska in oblikovna vprašanja ŠSD. Znano je, da danes v vseh vrstah naših šol po določenih predmetnikih z 2-3 urami obvezne šolske telesne vzgoje ne moremo zadostiti zahtevam mladega človeka po pravilnem telesnem in zdravstvenem razvoju, po posredovanju splošne telesnovzgojne izobrazbe, po zadovoljivi in usmerjanju mladih v tekmovalni šport. Ob ekspanziji znanosti in tehnike je bilo vseh vrstah šol porušeno nekdanje ravnotežje med umsko in telesno vzgojo. Učni programi so vse bolj zahtevni v splošnoizobraževalnih predmetih, terjajo pretežno večino šolskih ur zase in ob takšnem režimu šolskega življenja vse bolj negativno vplivajo na pravilno rast in razvoj mladega organizma. Z uvajanjem inovacij v naše šole je na terenu že močno čutili zlasti na razredni stopnji v osnovnih šolah odzvem ur iz takozvanih vzgojnih področij (po »staremu« večini) za dopolnilni pouk v »težjih« predmetih. Pri tem je telesna vzgoja najbolj izpostavljena. Že doslej minimalno število

Takšna organizacija in oblike dela bodo terjale v ŠSD več mentorjev, več strokovnjakov, več prostora za urejanje in razvoj športa v celjski občini. Čeprav je v zadnjem obdobju čutili na tem področju več prizadevanj odgovornih činiteljev, pa bo v prihodnje potrebna še večja družbena skrb in podpora za polnejše življenje in delo v ŠSD. Šole so po zakonu dolžne podpirati to dejavnost, širša družbena skupnost pa bi naj prizadevanja naših šol na tem področju pravilno ovrednotila in materialno podprla. Le na ta način bodo ŠSD v naši družbi resnično postala osnovni nosilci naše ljudske telesne kulture.

Prvi sneg je že pobelil obronke Lipe nad Štorami. Cicibani in pionirji Partizana - Kovinarja Štore pa že pod vodstvom svojih voditeljev vadijo in spoznavajo skrivnosti smučanja.

BLOUDKOV I NAGRAJENCI V CELJU

Profesor Karl Jug je za svoje dolgoletno delo na polju telesne kulture prejel letos Bloudkovo nagrado. To si je vsekakor zaslužil, kajti vsa povoljna leta je športna dejavnost in razvoj športa v Celju tesno povezana z delom in prispevkom tega velikega entuziasta.

(Foto: T. TAVČER)

Pred praznikom republiške je predsednik skupščine občine Celje ing. Dušan Burnik priredil sprejem letošnjim Bloudkovim nagrajencem iz celjske občine — Milanu Hohnjecu, Karlu Jugu in Tinetu Veburu.

Ing. Dušan Burnik je vsem nagrajencem v imenu občine in družbenopolitičnih organizacij izrekel iskrene čestitke in zahvalo za koristno delo, ki so

ga opravili pri razvoju telesne kulture. Takšna priznanja so vsekakor tudi odraz uspehov in pozitivnih rezultatov na področju telesne vzgoje in športa v občini Celje. Kot najvišja republiška športna priznanja so obenem potrdilo, da imamo v celjski občini športne delavce, ki s svojim delom preraščajo ozek lokalni pomen in se razraščajo v slovenski in jugoslovanski prostor. V enournem razgovoru so letošnji Bloudkovi nagrajenci iz celjske občine seznanili predsednika občine z aktualnimi problemi na področju telesne kulture, prizadevanji zvez in društev za vsebinsko izboljšanje dela v osnovnih organizacijah in potrebi, da bi širša družbena skupnost tudi v prihodnje z razumevanjem podprla prizadevanja telesnovzgojnih in športnih delavcev ter organizacij za dosego še boljših rezultatov na tem področju.

Ob zaključku razgovora se je v imenu vseh nagrajencev zahvalil za pozornost, čestitke in sprejem Karl Jug za zagotovilo, da bodo tudi v prihodnje posvetili svoje strokovne sposobnosti in znanje napredku telesne kulture.

športne vesti

KARATE

V nedeljo ob 10. uri dopoldne bodo celjski tekmovalci v karateju imeli v dvorani Ivanke Uranjek v Celju ponovno priložnost za afirmacijo. Na sporedu je namreč letošnje republiško prvenstvo v karateju. Celjski bodo nastopili v popolni postavi. Najboljše moči pa bodo imeli v Gobcu, Spiljaku, Canžeku, Kramerju, Maruši, Kolozju in številnih mladih tekmovalcih ki so se resno pripravljali zadnje mesece. Omeniti moramo, da so celjski tekmovalci poželi na dosedanjih tekmovanjih za republiški naslov lepe uspehe. V Celju bodo nastopili člani organizacije Budokay. jk

ŠAH

Republiško prvenstvo vzhodne skupine republiške lige se naginja h kraju Celjani so v nedeljo igrali vedzadnje kolo proti Kovinarju. Kljub nepopolni postavi so Celjani dosegli lep uspeh. Igrali so neodločeno 5:5. Na razpredelnici so med najboljšimi tremi, žal pa bodo kljub številnim zmagam samo tretji. Branik in Kovinar sta namreč brez borb dobila več srečanj visoko in sistem tekmovanja je tako onemogočil Celjanom, ki so brez poraza, boljši uspeh. V srečanju proti Kovinarju so točke za Celje priložili Franc Pešec na prvi deski, mladinec Janez Pešec na mladinski deski in Hudnikova na ženski deski, romizirali pa so Draksler, Bervar, Ostrež ter Pongrajčeva. Srečanje pa so izgubili Streiber, Pertinač in Koštomaj. V srečanju proti Kovinarju u so točke za Celje priložili Franc Pešec

ROKOMET

Celjski rokometni veterani, sicer v nepopolni postavi, so sodelovali na tretjem srečanju veteranov v Umagu. Igrali so dobro in osvojili med 16 ekipami dobro deseto mesto. Igrali so pet tekem, premagali Koper 10:5 in Maribor 18:15 ter izgubili proti Medveščaku, Ljubljani in Rahotničemu iz Skopja. Celjski sodnik Pavle Bukovac je bil proglašen za najboljšega sodnika turnirja. Orač je bil med najboljšimi strelci.

Ceravno so celjski rokometiši prekinili svojo sezono, aktivno se vedno igrajo na rekreacijskih vadbah. S tem se že pripravljajo na zimsko ligo, ki se prične prve dni januarja v Ljubljani. Tu bodo branili naslov najboljšje vrste v republiki. Uprava društva pa se sočasno pripravlja na občini zbor, ki bi moral primesti precej novih prijemov in sprememb v tehničnem pogledu. Vse kaže, da bo trenersko palico prevzel novi član.

Vlado Bojevič, najboljši slovenski mladinec, bo med osmimi delegati slovenske delegacije na letni konferenci Rokometne zveze Jugoslavije v Beogradu. Imenovala ga je skupščina Slovenije kot najboljšega mladince ter bo zastopnik in predstavnik slovenskih igralcev. Celjani pa bodo verjetno imeli še enega člana, in to Pavla Bukovca kot zastopnika sodniške organizacije.

Kljub veliki želji ljubljanskih klubov, ne bo letošnji finale za pokal Mladosti v zimskih mesecih v Ljubljani. Konferenca RZS je namreč sprejela sklep, da bo finalno tekmovanje za to največje pokalno tekmovanje v Sloveniji vedno v mesecu maju, in to ob tednu mladosti. S tem imajo vsi finalisti enake možnosti za vadbo in kandidacijo za pripravo tega tekmovanja. Letos so v finalu igrali Celja in Slovana ter igralke Branika in Steklarja. Celjani pa se bodo potegovali za organizacijo v Celju. Če osvojijo pokal, ga osvojijo v trajno last. Do sedaj so bili dvakrat zapored najboljši.

Znani celjski igralec Niko Markovič, ki se je pred dvema letoma težje poškodoval v zadnji tekmi I. zvezne lige med Celjem in Dinamom iz Pančeva, je že eno leto trener mladinske moške reprezentance Slovenije in je požel mnogo uspehov. To funkcijo bo imel tudi v letu 1973. jk

JUDO

Judoisti Ivo Reye iz Celja nadaljujejo s svojim prvenstvom. V Tretjem kolu so nastopili v Zireh in dosegli polovičen uspeh. Premagali so Rudarja 3:2 in izgubili proti domačinu Alpini 1:5. V posameznih borbah so Celjani dosegli sledeče uspehe: Celje - Velenje 3:2, zmagali so Tanko, Maruša in Operčkal. Neodločeno pa sta se borila Fabjan in Vastjehvič. V srečanju proti Alpini 1:5 pa je zmagal za celjsko vrsto Tanjko, neodločeno pa se je boril Cepuš. Celjani so na razpredelnici republiške lige šesti. jk

STRELJANJE

Zimska dejavnost celjskih in laških strelcev je izredno pestra in množična. Tekmovan a se vrstijo vsako soboto in nedeljo. Tako beležimo dobre rezultate vseh nastopajočih. V Laškem so imeli občinsko prvenstvo v streljanju z zračno puško. Med ekipami je zmagala vrsta Eiko iz Laškega pred Papirnico Radeče in Borom iz Laškega. Med posamezniki je zmagal Lavrine (332), pred Kendo (330), Pfeiferjem (325) in Brečkom (325 krogov).

V Celju so tekmovali za dan republike. V streljanju z zračno standardno puško je zmagal Dečman (Štore) 270, pred Seršenom 268, in Dobovičnikom 268, Jeramom (vsi Celje) 266 ter Strejberjem (Tempo) 264 kroge. Sočasno pa so celjski strelci sodelovali tudi v Zaboku na meddruštvenih tekmah. Tu je med posamezniki zmagal Jeram iz Celja, ki je zadel 254 krogov.

Najboljši celjski strelci pa so v nedeljo sodelovali na odprtem prvenstvu Celja v streljanju s precizno pištolo in puško. Rezultati so izredno dobri. Zmagali pa so: pištola: Lavrine (Laško) 386, Streiber (Tempo) 348 in Dobovičnik (Celje) 338 krogov. Puška: Dečman (Štore) 356, Seersen 354 in Jeram (oba Celje) 350 krogov.

HOKEJ NA LEDU

Prihod češkoslovaškega trenerja in resni ter vsakodnevni treninzi so že prinesli prve sadove pri celjskih hokejistih. Po srečanju proti Crveni zvezdi so celjski igralci uspeli še proti vrsti Kranjske gore. Zmagali so v lepi in boljši igri z rezultatom 6:3 (2:0, 2:1, 2:2). Tekma je bila izreden športni užitek v Mestnem parku in preko 1000 gledalcev ni zaman prišlo. Zadetke so dosegli za celjsko moštvo — Cvetko dva Kolenc Kerkoš Dani, Cretnik in Lesjak. Boljšo igro pa so prikazali Cvetko, Lesjak, Kolenc Cretnik, Dani Kerkoš in Sušnik. Slabih točk v celjskem moštvu tokrat ni bilo.

V sedmem kolu so celjski igralci gostovali v Beogradu. V srečanju z rezultatom 1:5. Po prvem krogu so tako na zelo dobrem čenju proti močni vrsti Partizana so igrali zelo dobro in srečanje s sistem mestu s štiri točkami. jk

Celjski hokejisti so uspeli. V prvem krogu državnega prvenstva so premagali Zvezdo 3:1 in Kranjsko goro 6:3. S tem so potrdili, da napredujejo. Ti uspehi pa so vzrok, da se vsako soboto vse več prijateljev zbere v Mestnem parku. Na posnetku vidimo prvi celjski napad Kolenc — Dani Kerkoš — Cretnik v borbi z najboljšimi jugoslovanskimi hokejisti Jeseničani. (Foto: T. Tavčar)

mali oglasi

PRODAM

KOMFORTNO enostanovanjsko hišo s centralno kurjavo v Celju prodam. Ponudbe pod »Takoj vseljiva«.

ZASTAVO 750 letnik 70 prodam. Ponudbe pod »Novembra«.

ZASTAVO 750 zamenjam za potrošniško posojilo (6.000 din). Ponudbe pod »Priložnost«.

TELICO 8 mesecev brejo, šeko — prodam. Brežnik, Ločata 16.

ELEKTRICNI štedilnik EKA sistem AEG, dodatni štedilnik »Gorane« in pomivalno omarico EMO ugodno prodam. Vprašati: Mužič, Pod gradom 2 Celje.

TRAKTOR »Ferguson 35« kosi silnico in obračalnik »Sonca« vse v dobrem stanju prodam. Kok Ferdo, Grajska vas Gomilsko.

GLASBENI avtomat nov »Wurlitzer« prodam ali zamenjam za osebni avtomobil. Bevc Rajko Dom pod Javorjem Trbovlje.

FIAT 850 Sport coupe ugodno prodam. Informacije vsak dan od 15. ure naprej. Flis Hari, Ljubljanska 8 Celje.

FIAT 750 letnik 1969 ugodno prodam. Lugarič Stefan, Muzejski trg 8/II Celje.

FOSNE, deske in štiristo litrov dobrega jabolčnika prodam po zelo ugodni ceni. Ponudbe pod »Okolica Celja«.

ZENSKI plašč iz kanadskega tujlenja prodam. Ogleđ in informacije pri Krznarju v Zidanškovi ulici.

OTROŠKO sobo skoraj novo »Matjaž — Meblo« za dva otroke prodam. Cena po dogovoru. Petre, Soseska Ložnica 219 Zalec.

ZARADI selitve prodam dobro ohranjeno samsko sobo. Ponudbe pod »2.000.«.

ZIMSKE gume za Zastavo 750 prodam. Partizanska 51 Celje.

GRADBENO parcelo z gradbenim dovoljenjem, poravnanim komunalnim prispevkom v Celju prodam. Ponudbe pod »Enostanovanjska hiša«.

KOBILO 6 let staro prodam. Ocvirk Anton, Gradnikova 9 Ostrožno.

TOVORNI avtor Chepel — kiper letnik 1961 prodam po ugodni ceni. Golob Martin, Prihova 44 Mozirje.

GARAZO v Celju — Titov trg 6 prodam. Zelinka, Kajuhova 9/I Celje.

JEZEVIKE Semperit 175 HR 13 skupaj s platišči za Fiat 125 prodam. Telefon dopoldan 213-30.

FIAT D 750 italijanski letnik 1962 v zelo dobrem stanju in globok otroški voziček prodam. Ljubljanska 31 6. nad. stan. 27.

DVE dobri sivorjavi kravi prodam. Turnšek Anton, Zg. Hudinja 10.

OSEBNI avto Zastava 750 letnik 1971 odlično opremljen prodam. Kovačić Silvo, Gubno 33, Lesično.

ELEKTRICNI štedilnik in na trdo gorivo komplet prodam. Kučan, Pintarjeva 5 (Za Ložnico) Celje.

100 kg težkega prašiča za zakol prodam. Kamenšek Tončka, Bukovžlak 63 Teharje.

VPREZNE sani, lahke 1,5 t nosilnosti prodam. Selič Jože, Rečica 38 Laško.

DODATNO peč na trdo gorivo novo prodam. Zorko Malgajeva 18.

OLJNO peč Gibo brezhibno 8.000 kl in otroško posteljo z vložkom prodam. Vengust, Prežihova 44 Celje.

POHISTVO za dnevno sobo, dobro ohranjeno prodam. Zagar Celje, Trubarjeva 4.

OSEBNI avto Mercedes 190 prodam. Part Franc, Smartno ob Paki.

STANOVANJE

ZAKONCA brez otrok iščeta sobo z možnostjo pranja in kuhanja. Ponudbe pod »Nagrada«.

KOT sstanovanca sprejemem dva moška — uslužbenca ali študenta ali dve ženski. Informacije v popoldanskem času. Čehovin Marica, Celje — Cesta na Dobrovo 21.

MANJSE stanovanje v mestu ali bližnji okolici iščem ali kupim. Ponudbe pod »Nujno«.

MIRNO enaindvajsetletno dekletu nujno išče opremljeno ali prazno sobo v Celju ali najbližji okolici. Tkavc Milena, Ljubljanska 29, Celje.

MIROLJUBNA ženska išče sobo na relaciji Celje—Za-

lec—Gotovlje. Ponudbe pod »Čimpreja«.

NA stanovanje sprejemem dve mirni dekleti in sstanovanjalko. Plečnikova 23.

ODDAM opremljeno ogrevano sobo v Ulici V. prekomorske brig. za dobo sedem mesecev. Mesečna najemina 300 din. Vprašati pri Zorko, Malgajeva 18.

ALI so še kje v Celju ali okolici ob lokalni avtobusni progi tako dobri ljudje, ki bi dali v najem vsaj sobo z možnostjo kuhe mirnemu in poštenemu zakonskemu paru brez otrok. Cenjene ponudbe pod »Nujno zaradi službe«.

ZAPOSLOVITEV

ISCEM mlajšo upokojenko, ki je pripravljena paziti otroka. Zagotovljeno stanovanje, ostalo po dogovoru. Ponudbe pod »Slovenske Konjice«.

DNEVNIK — podružnica Celje zaposli takoj dva ulična prodajalca časopisov. Delo je popoldansko. Zasluzek od 1.000 do 1.500 din mesečno. Lahko je honorarno ali stalno delovno razmerje. Zglasite se v podružnici Celje, Cuprijska 4.

RAZNO

RAZOCARANA uslužbenka 45/164, podjetna, vesele narave, nežna, lepega značaja, želi po tej poti spoznati dobrosrčnega moža, ki bi imel veselje zračeti znova. Zaželen vozniški izpit ter obrtnik — vrtnar. Ponudbe

pod »Sloga — ljubezen«.

NUJNO potrebujem denarno posojilo v višji vrednosti. Nudim visoke obresti. Vrnem po dogovoru. Cenjene ponudbe pod »Visoke obre-

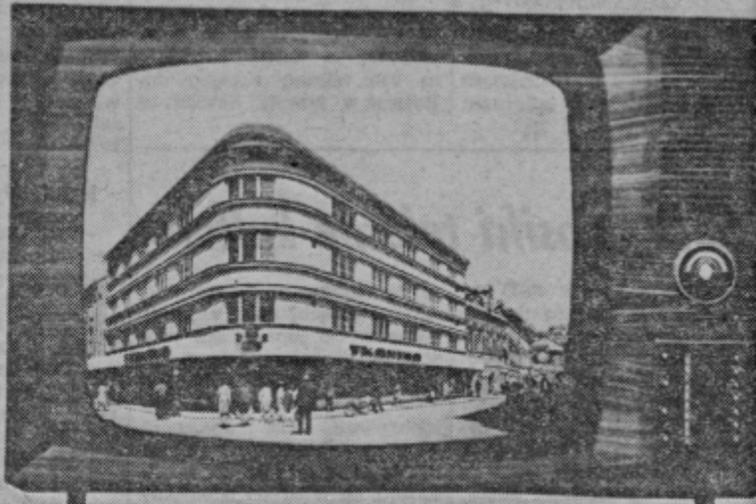
stie«.

OPOZARJAM pred nakupom premičnin in nepremičnin od tov. NOVAKA Stefana iz Prožinske vasi 93 a, ker sem solastnica. Novak Ani-

ca Prožinska vas 93 a Stare. **GARAZO** — toplo — oddaja takoj. Cesta na grad 33. **LONCENO** peč dobi kdor podre. Prežihova 54.

TELEVIZIJA - OKNO V SVET

naša **VELEBLAGOVNICA** okno v svet mode in novitet

VELEBLAGOVNICA
TEKNIKA
CELJE

ODPRTO NONSTOP

KOMUNALNO OBRTNI CENTER VELENJE

razširja svojo dejavnost in razglša prosta delovna mesta:

1. Vodja delovne enote Komunal
2. Vodja komunalne operative
3. Vodja gradbene operative
4. Več gradbenih delovodij
5. Vodja tehnične priprave dela
6. Vodja komerciale
7. Vodje investicij

Poleg splošnih pogojev morajo kandidati izpolnjevati še naslednje posebne pogoje:

- Pod 1.: inženir gradbene, komunalne ali geodetske smeri z najmanj 3-letno prakso v operativi, ali gradbeni tehnik s 5-letno prakso v operativi. Kandidat mora imeti organizacijske sposobnosti, sposobnost vodenja in samostojnega odločanja.
- Pod 2.: višja ali srednja izobrazba gradbene, rudarske ali podobne smeri z nekaj prakse in smislom za komunalno dejavnost.
- Pod 3.: višja ali srednja izobrazba gradbene smeri z večletno prakso v operativi — nizke gradnje.
- Pod 4.: delovodska šola in praksa v operativi — nizke gradnje.
- Pod 5.: višja ali srednja izobrazba gradbene ali komunalne smeri s prakso v pripravi dela.
- Pod 6.: višja ali srednja izobrazba ekonomske smeri z večletno prakso v komerciali.
- Pod 7.: visoka ali višja izobrazba z večletno prakso v pripravah in vodenju investicijske izgradnje.

Podrobne podatke o posameznem prostem delovnem mestu dobijo kandidati v tajništvu podjetja v Velenju, Koroška cesta 46.

SIL VESTROVANJE

prireja ga veletrgovsko, turistično in proizvodno podjetje v svojih gostinskih obratih:

- hotel MERX
- gostišče STARI GRAD
- espresso ŠENTJUR

Zagotovljena dobra jedača in pijača, pohitite z rezervacijami, da ne bo prepozno. Rezervacije za hotel Merx telefon 219-17 in 219-18, za gostišče Stari grad 231-48, Espresso v Šentjurju pa bo odprt vso noč, glasba zagotovljena, brez vstopnine.

Igrali bodo ansambli:

- CORONA
- INTERVAL
- in peli znani pevci

Koteks Tobus

KMETOVALCI IN REJCI PRAŠIČEV!

Tudi tetos odkupuje KOTEKS TOBUS svinjske kože.

Pri vzreji prašičev pazite, da se njihova koža ne poškoduje. Nepoškodovane in nerazrezane kože imajo pri odkupu največjo vrednost.

Svinjske kože prodajte najbližji zbiralnici Koteks Tobus ali kmetijski zadrugi, kjer odkupujejo tudi kože drugih živali.

10. in 11. DECEMBRA 1972

LICITACIJA

pri CARINARNICI LJUBLJANA

Carinarnica Ljubljana bo 10. in 11. decembra 1972 prodajala na javni dražbi potniške avtomobile in ostalo blago.

Avtomobile v nedeljo, 10. decembra 1972 v prostorih šolskega centra za tisk in papir, Ljubljana, Pokopalska 33, od 8. ure dalje, ostalo blago pa v ponedeljek, 11. decembra 1972 od 8. ure naprej v prostorih carinarnice Ljubljana, soba 13/II.

Ogled avtomobilov in ostalega blaga ter vplačilo kavcij bo možno samo v soboto, 9. decembra 1972 od 8.—13. ure in od 14.—17. ure v carinarnici Ljubljana.

AVTOMOBILI: začetna cena din:

1. osebni avtomobil PEUGEOT 404 DIESEL, letnik 1970, nevozen	30.000
2. osebni avtomobil CITROEN DS 21, letnik 1970, zaleten	30.000
3. osebni avtomobil OPEL GT 1900, letnik 1969, zaleten	25.000
4. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1969, zaleten	25.000
5. osebni avtomobil MERCEDES 190 D, letnik 1962, nevozen	20.000
6. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1972, zaleten	18.000
7. osebni avtomobil BMW 2000, letnik 1971, zaleten	15.000
8. osebni avtomobil FORD TAUNUS 15 M, letnik 1969, zaleten	15.000
9. osebni avtomobil FIAT 125 S, letnik 1969, zaleten	15.000
10. osebni avtomobil FIAT 1300, letnik 1969, nevozen	14.000
11. osebni avtomobil FIAT 1500, letnik 1966, nevozen	12.000
12. osebni avtomobil OPEL KADETT COUPE LS, letnik 1968, zaleten	10.000
13. osebni avtomobil FIAT 125 S, letnik 1968, zaleten	12.000
14. osebni avtomobil OPEL KADETT COUPE, letnik 1971, zaleten	10.000
15. osebni avtomobil OPEL REKORD CARAVAN, letnik 1964, nevozen	10.000
16. osebni avtomobil VW 1200, letnik 1964, nevozen	10.000
17. osebni avtomobil FIAT 125 S, letnik 1968, nevozen	9.500
18. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, nevozen	9.000
19. osebni avtomobil OPEL REKORD 1700, letnik 1965, zaleten	9.000
20. osebni avtomobil AUSTIN 1100, letnik 1966, nevozen	8.000
21. osebni avtomobil VW 1200, letnik 1964, nevozen	8.000
22. osebni avtomobil OPEL KAPITAN, letnik 1968, zaleten	7.500
23. osebni avtomobil OPEL REKORD 1700, letnik 1968, zaleten	7.000
24. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1964, nevozen	7.000
25. osebni avtomobil CITROEN BREAK ID 21, letnik 1968, nevozen	7.000
26. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1963, zaleten	7.000
27. osebni avtomobil VW 1600, letnik 1965, zaleten	7.000
28. osebni avtomobil BMW 1500, letnik 1964, zaleten	7.000
29. osebni avtomobil OPEL KADETT, letnik 1967, zaleten	7.000
30. osebni avtomobil OPEL REKORD CARAVAN, letnik 1966, zaleten	6.500
31. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, zaleten	6.500
32. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1965, zaleten	6.500
33. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1966, zaleten	6.000
34. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1964, nevozen	6.000
35. osebni avtomobil OPEL REKORD 1700, letnik 1963, zaleten	6.000
36. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1964, zaleten	6.000
37. osebni avtomobil FIAT 125 S, letnik 1971, reg. motorja	6.000
38. osebni avtomobil OPEL REKORD 1700, letnik 1965, nevozen	5.000
39. osebni avtomobil VW VARIANT, letnik 1966, zaleten	5.000
40. osebni avtomobil VW 1500, letnik 1962, zaleten	5.000
41. osebni avtomobil CITROEN ID 19, letnik 1964, zaleten	5.000
42. osebni avtomobil OPEL REKORD II 1700, letnik 1972, reg. motorja	5.000
43. osebni avtomobil VW 1200, letnik 1963, zaleten	5.000
44. osebni avtomobil VW 1200, letnik 1963, zaleten	4.000
45. osebni avtomobil VW 1500 KOMBI BUS, letnik 1966, zaleten	4.000
46. osebni avtomobil FIAT 750, letnik 1966, nevozen	4.000
47. osebni avtomobil FORD TRANZIT, letnik 1968, zaleten	4.000
48. osebni avtomobil OPEL COMODORE 2500, letnik 1969, reg. motorja	4.000
49. osebni avtomobil SIMCA 1301, letnik 1964, zaleten	4.000
50. osebni avtomobil VW 1300, letnik 1968, reg. motorja	3.500
51. osebni avtomobil FIAT 1100 E, letnik 1961, nevozen	3.000
52. osebni avtomobil FORD GXL 1700, letnik 1972, reg. motorja	3.000
53. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1964, reg. motorja	2.500
54. osebni avtomobil MERCEDES 220 D, letnik 1971, brez registracije	2.500
55. osebni avtomobil FORD CAPRI 1700 GT, letnik 1971, reg. motorja	2.000
56. osebni avtomobil OPEL KADETT, letnik 1963, zaleten	2.000
57. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1960, nevozen	1.500
58. osebni avtomobil VW 1200, letnik 1963, reg. motorja	1.500
59. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1966, reg. motorja	1.500

PONOVNO NA LICITACIJI:

60. osebni avtomobil PEUGEOT 504, letnik 1972, zaleten	55.000
61. osebni avtomobil BMW 1600, letnik 1967, zaleten	29.000
62. osebni avtomobil VW KOMBI BUS, letnik 1966, zaleten	15.500
63. osebni avtomobil MERCEDES 220 S, letnik 1962, nevozen	11.200
64. osebni avtomobil FIAT 124, letnik 1969, zaleten	11.000
65. osebni avtomobil RENAULT 10, letnik 1968, zaleten	9.000
66. osebni avtomobil VW 1500, letnik 1963, zaleten	8.500
67. osebni avtomobil RENAULT 10, letnik 1964, nevozen	8.500
68. osebni avtomobil CITROEN ID 19, letnik 1963, zaleten	8.500
69. osebni avtomobil VW K 70 L, letnik 1971, reg. motorja	8.000
70. osebni avtomobil MERCEDES 220 SB, letnik 1961, nevozen	7.700
71. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1966, zaleten	7.000
72. osebni avtomobil FIAT 1300, letnik 1962, zaleten	6.500
73. osebni avtomobil FIAT 1500, letnik 1965, zaleten	5.000
74. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1962, zaleten	4.500
75. osebni avtomobil VW 1300, reg. karoserije, letnik 1964	4.000
76. osebni avtomobil MORRIS 1000 CARAVAN, letnik 1966, nevozen	4.000
77. osebni avtomobil OPEL KADETT, letnik 1967, zaleten, reg. motorja	4.000
78. osebni avtomobil MERCEDES 220 S, letnik 1957, nevozen	3.500
79. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1965, zaleten	3.000
80. osebni avtomobil OPEL REKORD, letnik 1958, nevozen	2.500
81. osebni avtomobil FORD TAUNUS 12 M, letnik 1965, reg. motorja	2.500
82. osebni avtomobil CITROEN ID 19, letnik 1968, brez registracije	2.000
83. osebni avtomobil FORD TAUNUS 17 M, letnik 1963, zaleten	1.000

in ostalo blago (deli za avtomobile in drugo).

Spisek ostalega blaga, ki ni objavljen v tem oglasu bo objavljen na oglasni deski carinarnice Ljubljana.

Pravico udeležbe na javni dražbi imajo vse pravne in fizične osebe. Udeleženci morajo dne, ki je določen za ogled blaga, tj. v soboto, 9. 12. 1972, vplačati 10% kavcijo od začetne cene v carinarnici Ljubljana, predstavniki podjetij pa morajo predložiti še pooblastilo svojega podjetja. Najmanjša kavcija za avtomobile in ostalo blago znaša 400,00 din.

Vsak kupec avtomobila oziroma motorja bo moral vplačati stroške eventualnega vtisnjenja šiferskih števil motorja oziroma šasije.

V nedeljo, 10. decembra ne bomo sprejemali vplačil kavcij, temveč samo v soboto, 9. 12. 1972.

Vse informacije o javni dražbi lahko dobite po telefonu 316-588 od 5. decembra 1972 dalje.

Iz Carinarnice Ljubljana.

11062

RADIO Celje

Začetek dopoldanskih oddaj ob 8.10 s poročili, 8.20 — dopoldanska srečanja, 9.50 — poročni zapisi Zaključek ob 9.00 uri.

Začetek popoldanskih oddaj ob delavskih ob 16.00 s poročili, 16.05 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 16.40 — zabavni globus, 17.00 — kronika, 17.15 — obvestila, Zaključek ob 18.00 uri.

CETRETEK, 7. decembra:
8.50 — Pod Kozjansko goro, 17.30 — aktualno v sindikatih, 17.45 — zabavni zvoki.

Petek, 8. decembra:
8.50 — Iz laške občine, 17.30 — mladinska oddaja, 17.45 — naši zbori.

Sobota, 9. decembra:
8.50 — Celjski odmevi, 17.30 — poslušate jih na raje.

Nedelja, 10. decembra:
11.00 — napoved časa za poreda, 11.03 — pogovor s poslušalci, 11.23 — obvestila, 11.38 — zabavni globus, 11.58 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 12.45 — literarna oddaja (naši pesniki in pesatelj na večerih Novega tednika), 12.58 — nedeljske glasbene razglednice, 13.28 — 60 minut na razvedrilo, 14.30 — zaključek oddaje.

Sreda, 13. decembra:
8.50 — Križem po Kozjanskem, 17.30 — športni pregled, 17.45 — novo pri Jugotonu.

Torek, 12. decembra:
8.50 — Po Savinjski dolini, 17.30 — točkovna reportaža, 17.45 — domači ansambli.

Sreda, 13. decembra:
8.50 — Življenje ob Paki, 17.30 — iz dela obdobjnih skupščin, 17.45 — iz arhiva resne glasbe.

TV spored

NEDELJA, 10. decembra:

8.50 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec (Bg)
9.40 Pr. domače z ansamblom bratov Kovačič (Lj)

10.12 Kmetijska oddaja (Zg)
11.00 Otroška matineja: Vitez Vihar, Vsi vlaki sveta (Lj)

11.50 Poročila (Lj)
11.55 Mestec Peyton (Lj)
12.45 TV kašpot — do 13.05 (Lj)

Nedeljsko popoldne Poročila (Lj)
Celovečerni film (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)

20.30 Moja — humoristična oddaja (Bg)
21.15 Stih in pesem (Zg)
21.30 Športni pregled (JRT)
22.00 Poročila (Lj)

PONEDELJEK, 11. decembra:

9.05 Odrpita univerza (Bg)
9.35 TV v šoli (Zg)
10.30 Angleščina (Zg)
10.45 Nemščina (Zg)

11.00 Osnove splošne izobrazbe (Bg)
14.45 TV v šoli — ponovitev (Zg)
15.40 Angleščina — ponovitev (Zg)
15.55 Nemščina — ponovitev (Zg)

16.10 Francoščina (Bg)
16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec do 17.00 (Bg)
17.50 Gori, doh, naokoli: Jedilnica barvna oddaja (Lj)

18.10 Risanika (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Dežela voda — serijski barvni film (Lj)

19.00 Maksimeter (Bg)
19.45 Risanika (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.30 Večer zagrebške TV

TOREK, 12. decembra:
9.35 TV v šoli (Zg)
10.40 Ruščina (Zg)
11.00 Osnove splošne izobrazbe (Bg)

14.45 TV v šoli — ponovitev (Bg)
15.35 Nemščina — ponovitev (Zg)

15.55 TV vrtec (Zg)
16.10 Angleščina (Bg)
16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec do 17.00 (Bg)

17.50 Tik Tak: Lepa Vida — barvna oddaja (Lj)
18.05 Risanika (Lj)
18.15 Obzornik (Lj)

18.30 Od zore do mraka (Lj)
19.05 Regijska arhitektura: Pannonska hiša — barvna oddaja (Lj)

19.25 Tehnika upravljanja (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Črne palme — celovečerni film (Lj)

Likovni nokturno — Ljudje in slika (Lj)
Poročila (Lj)

SREDA, 13. decembra:

8.20 TV v šoli (Zg)
11.00 Osnove splošne izobrazbe (Bg)

16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec do 17.00 (Bg)
17.50 Prigode Sacibila — serijski film (Lj)

18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Po domače z Zadovoljnimi Kranjci (Lj)

19.05 Na sedmi stazi (Lj)
19.30 Naš ekran (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Stendhal: Rdeče in črno — II del (Lj)

21.20 Mi med seboj (Lj)
22.20 Poročila (Lj)

CETRETEK, 14. decembra:

9.35 TV v šoli (Zg)
10.30 Angleščina (Zg)
10.45 Nemščina (Zg)
11.00 Francoščina (Bg)

14.45 TV v šoli — ponovitev (Zg)
15.40 Angleščina — ponovitev (Zg)
15.55 Nemščina — ponovitev (Zg)
16.10 Osnove splošne izobrazbe (Bg)

16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec do 17.00 (Bg)
17.15 Vsi vemo vse — Pionirski kviz (Lj)

18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Kremeljčki — serijski barvni film (Lj)

19.00 Sedem morij — II del barvne serije (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.35 Četrtkovni razgledi (Lj)

21.25 V. Petrovič: Popje Zažgane grna — II del (Lj)
22.15 B. Martinu: Zenitev — nadaljevanje in konec (Lj)
22.50 Poročila (Lj)

PETEK, 15. decembra:

9.30 TV v šoli (Zg)
11.00 Angleščina (Bg)
14.40 TV v šoli — ponovitev (Zg)
16.10 Osnove splošne izobrazbe (Bg)

16.45 Madžarski TV pregled — Pohorje, Plešivec do 17.00 (Bg)
17.50 Družina Jaka Kaveljčka — glasbena pravljica (Lj)

18.15 Obzornik (Lj)
18.30 Rekreativna odbojka — oddaja iz cikla Rekreativja (Lj)
18.40 Ekonomsko izrazoslovje — Emsija (Lj)

18.45 Recital Antona Dermote (Lj)
19.10 Profesor Baltazar — barvna risanka (Lj)
19.20 Pod istrskim soncem — reportaža TV Zagreb (Lj)

20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 Reportaža (Lj)
20.40 Zaruška — celovečerni film (Lj)

22.05 Sedem morij — VII del barvne serije (Lj)
22.55 Poročila (Lj)

SOBOTA, 16. decembra:

9.35 TV v šoli (Zg)
11.00 Marksizem (Sa)
16.30 Košarka: Rabetnički: Olimpija — prenos (Sk)

18.00 Obzornik (Lj)
18.15 Gospod Piper — barvni film (Lj)

19.15 Humoristična oddaja (Bg)
19.45 Filmska burleska (Lj)
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.30 Festival vojaških orkestrrov — prenos (Bg)

22.00 Medicinski center — serijski film (Lj)
22.50 TV kašpot (Lj)
23.10 Poročila (Lj)

CELJE

Poročilo se je 30 parov, od teh: Slavko Jazbinšek, Presečno in Jožefa Stobenges, Store; Viado Bošič, Celje in Hedrika Pivce, Pariz; Erni Hajšek in Cvetka Bagari, oba iz Trnavlj; Miroslav Meh in Zdenka Gaber, oba iz Celja; Roman Fonda in Jelka Dolinar, oba iz Celja ter Pavel Muhovec, Celje in Ljubica Ramšak, Rečca.

GORNJI GRAD

Jakob Storgej, 59, upokojenec, Lenart in Cecilija Prešček, 59, celavka, Srednje Jarše.

LASKO

Anton Vodisek, kmetovalec, Vel. Sirje in Olga Kojč, trg. pomočnica, Suhadol; Alojz Pavčnik, delavec, Lipni dol in Ana Hrovat, delavka, Ostrožno; Pavel Deželak, kmetnik in Marija Gotar, poljedelka, oba iz Ojstrega; Alojz Topole, sofer, Jagode in Alojzija Pfeifer kuharica, Tevče.

SLOVENSKE KONJICE

Ivan Pegan 23, Zbelovo in Amalija Valner, 18, Jurovski dol; Miloš Cepin, 21, Korje in Marija Zorko, 22, Tolsti vrh; Berti Kapun, 25 in Martina Kejar, 20, oba iz Nove Dobrave; Stanislav Koršič, 22 in Marija Pilberšek, 22, oba iz Slov. Konjice; Miran Sirc, 21, Tepanjski vrh in Marija Cugmas, 20, Draža vas; Mihael Segančnik, 23, Rove in Olga Laznik, 24, Kamna gora; Alojz Bombek, 21, Nova Dobrava in Marija Bobik, 20, Polene; Domnik Podgoršek, 26 in Alojzija Plešnik, 20, oba iz Sojeka; Ivan Podgrušek, 25, in Viga Skoberne, 23, Slov. Konjice.

SMARJE PRI JELSAH

Bojan Debeljak, Celje in Irena Jazbinšek Smarje pri Jelsah.

CELJE

Marija Centih, 65, Trobni dol; Marija Marinko, 64, Debro; Terezija Cigoj, 69, Celje; Jožefa Erlih, 62, Krška vas; Ferdinand Bezenšek, 65, Celje; Andrej Deželak, 67, Otešče; Jože Zolgar, 70, Jelsinograd; Franc Dobrotinšek, 59, Celje; Franciška Rovnik, 75, Kamence.

LASKO

Marija Knez, 70, gosp. pomočnica, Svibno; Marija Dolenc, druž. upokojenka, Radeče; Ema Pušnik, 73, gospodinja, Laško in Jože Ignarič, 79, upokojenec, Laško.

SLOVENSKE KONJICE

Justina Korosec, 59, Lačena; Marija Brešar, 78, Loče; Anton Kranec, 73, Sp. Laže ter Marija Uremovič, 69, Slov. Konjice.

SMARJE PRI JELSAH

Franc Kunst, 75, Trebče; Martin Čuček, 76, Vnski vrh; Jozef Mestinske, 81, Zednje; Marija Milinarič roj. Krampšek, 82, Strtenica; Terezija Bunšek, 58, Polje ob Sotli.

CELJE

25 deklet in 23 dekl. SLOVENSKE KONJICE 3 deklet in 3 deklot.

POSLUŠATE JIH NAJRAJE

Čenjeni bralci, dragi ljubitelji oddaje Poslušate jih najraje, pristrčno pozdravljani. Zelo nas je razveselila novica, da ste si za praznike obnovili vašo diskoteko. Iz Tehno-mercatorjevih prodajal smo namreč prejeli obvestilo, da ste v preteklem tednu pridno nakupovali plošče.

Ime izžrebanke: SONJA SOVINC, Mariborska 76 a, Celje

Vaša POP LESTVICA »T«:

1. ADRIANO CELENTANO	UN ALBERO DI 30 PIANI
2. PRO ARTE	DOLINA NASEGA DJETINSTVA
3. MIDDLE OF THE ROAD	SAMSON AND DELILAH
4. THE SEARCHERS	VAHEVALA

KOROMANDIJA - LE V PESMI

INDIJA NI PESNIŠKA VIZIJA O DEŽELI, V KATERI SE CEDITA MED IN MLEKO. JE DEŽELA, V KATERI EVROPSKA MERILA ODPOVEDO.

Ce bi pesnik Oton Zupančič še živel, bi ga nemudoma šel vprašat, kako je iztuhel tisto:

*Tam v Indiji, tam v Koromandiji
bonbončki visijo raz veje
in izpod grmiča se vsakega
medena potička smeje.*

Ob taki pesmici se otročaju zaiskrijo očke, naberejo sline v ustih in misel poleti v daljno deželo na vejah visečih bonbončkov, v grmovju vabečih medenih potičk . . .

NAROBE KOROMANDIJA

Pa sem videl otročaje v tej čudežni deželi. Na razsežnem bazarju okoli čudovite mošeje Jama Masjid se v tropih zbirajo okoli tujcev. Samo velike črne očke so jih. Drobnica telesa na se bolj drobcenih bosih nožicah vam sledijo kot drsajoče senče. Niso kričavi in vsiljivi kot njihovi arabski vrtniki. Njihove koščene ročice krilijo v prošnji, potem pomenljivo kažejo z drobnimi prstki ene roke v usta, druga ročica pa v krogu gladil golih trebušček:

«Sahib, one rupij, sahib, please!»

Ne kričijo. Sepetajo. Toda to šepetanje prodira do mozga, polni ušesa kot neznosni hrušč.

Sežem v žep. Trop otročaje v hipu naraste v pravo čredo, kot bi vznikali iz rdečkaste zemlje. Drobcena ročica stisne ko vanec, krdelo pa šele zdaj plane v glasen jok. Eden je srečen, vsi ostali stezajo roke, jočejo, rotijo. Človek bi bil v trenutku ob vse, bil bi siromašnejši od njih in še bi bile roke, ki bi se stegovale, če bi vdiral ihteči glasovi v zave. Segel sem v žep v pest bonbonov, jih vrigel med človeški drobšč in pobegnil v bližnji taksi. Osramočen, nemočen, zbežan, nesrečen, zgubljen.

In tako je bilo vsakič, kadar sem sklenil kjerkoli storiti nekaj korakov peš, pa naj bo to v starem Delhiju, v Agri, na cesti po podeželju. Le na prostorih, kjer je treba plačevati vstopnino, tam tega

beraškega družica ni. So pa zato branjevci, prodajalci spominkov. Toda tam je drugače. On ponuja, kupi. Ti odkloniš, češ, nisem kupec. Tu se vztrajnost in trmoglavost merita, tam med otroci pa človek nima mirne vesti. Ne moreš reči, briga me, če ti sestradano dete, otroče dopoveduje, da je lačno.

BO KOROMANDIJA RES KDAJ?

Tvegaš in vprašaš, kako je z revščino. Povedo ti, da je že mnogo boljše, da so nekoč desetisoči umirali od lakote. Najbrž res. Videl sem tudi drugačne otroke. Videl sem dečice in dečke v sprevedih. Enako oblečene, vesele, razigrane. To so bili šolarji. V Indiji sta izobrazba in načrtovanje družine stebra socialnih sprememb. Sol manjka, zato vsepovsod vidite šole pod šotori, na vaseh tudi na planem, v senci nimbovih krošenj. Ti otroci ne ste-

zajo več svojih rok v prošnji. Radostno mahajo z njimi v pozdrav.

Moma Shafi, eden od taksistov, ki me je vozil, je član vladajoče kongresne stranke, je gotovo naprednjak:

«Indija je po osamosvojitvi napredovala in se hkrati znašla v slepi ulici. Ko je bilo več hrane, jih je manj pomrlo od lakote, več otrok ostalo pri življenju. Napredovalo je zdravstvo in ker je manj kužnih bolezni, epidemij, je več ljudi ostalo žive po zdravljenju živ, a je še naprej revež. Začaran krog.»

Si moremo zamisliti ta nasprotja? Preprečiš umiranje od lakote, da so milijoni bolj lačni kot si ti. Ozdraviš bolnega, da spet lahko sega po hrani za zdrave. Postaviš tovarno, da bi dežela industrijsko napredovala, pa stroji odrežejo kruh premnogim.

Na bazarju pod mogočnim obzidjem Jama Masjid je v nepregledni vrsti

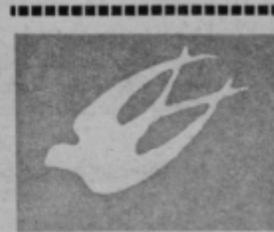
uličnih prodajaln, ki zglodajo, kot bi jih znosila na kup monsunska poplava, je bila ena prav nenavadna. Nad pločevinasto streho je v vetru plapolala rdeča zastava s srpom in kladivom v zgornjem kotu ob drogu.

POD ZNAME-NJEM SRPA IN KLADIVA

Vstopim.

Prodajalec me obsuje s ponudbami. V harmoniko vezane panoramske posnetke Delhija ponuja, filmigranske izdelke vsiljuje in kar osupne, ko sliši, da bi se rad pogovarjal. Med prodajnim blagom uzrem slabe reprodukcije Marxa, Engelsa, Lenina, Maoa.

Nekje sem imel zapisano ime sobesednika, pa sem listek brčkone izgubil. Vsekakor vem, da je bil Singh in da je tudi on bil Sikh. Vprašal sem ga, kako si komunisti predstavljajo rešitev Indije iz revščine. V polomljeni angleščini pojasnjuje, da bi se morala Indija vzgledovati

po Kitajcih, da bi morala doživeti svojo socialno in kulturno revolucijo. Grmel je proti zasebnemu kapitalu v Indiji, najbrž upravičeno dolžil Angleže za revščino. Ker sem ugotovil, da imam pred seboj človeka, ki ognjevito zagovarja priučena politična gesla, sem ga opomnil, da tudi vlada Indire Gandhi ukrepa s svojim programom izobraževanja in planiranja družine. Pa je možak prezirljivo zamahnil z roko:

ULICA, SPALNICA REVEŽEV

— Kakšno je to načrtovanje družine, če pa ima predsednik vladne komisi-

je za to akcijo sedem otrok in s tem ponuja Indijcem prav slab vzor.

Ker nismo prišli v Delhi posedat po evropsko urejenih hotelskih sobah, jest dunajske in pariške zrezke, se je skupina vedoželjnih Slovencev prvi večer napotila v stari Delhi v znano indijsko restavracijo Moti Mahal. Mestni predel Darya Ganj je na moč podoben sarajevski Baščaršiji, le mnogo bolj skromen, siromašnejši, bolj nesnažen. Po večerji, precej nenavadni za naše želodce (o indijski hrani bom še pisal) smo se napotili peš po okolici restavracije. Bilo je že pozno. Ulični trgovci in branjevci še niso nehali trgovati in tudi krave še niso polegale. Stikale so med smetmi za hrano, pospravljale tudi papir ter sem in tja smukale zelenjadarjem kakšno glavo solate ali sočivja s stojnice. Iz temnih kotov je zaudarjalo po urinu, v te vonjave pa se mešal opojni duh kadil, ki so jih prodajali posebni trgovci ter za reklamo prizigali svoje izdelke. In v tem vrvežu, brnenju motorjev, avtomobilov, motornih rikš so najrevnejši med Indijci že legli k počitku. Kar na ulici, po pločnikih. Tam kjer člani najnižjih kast zvečer razgrnejo rogoznico, raztrgano odejo, zmečkane liste časopisov, tam je njihova spalnica. Nihče jih ne ovira, nihče ne preganja, pa tudi zmečni se nihče zanje. Tam, kjer jih začeče noč, tam spijo. Prežene jih le polletni monsun. Takrat se zgnetejo v javna poslopja, v pošte, v urade, tudi v cerkve in templje. Spijo po stopniščih, v vežah, predverjih, kajti v Indiji so med 450 milijoni prebivalci še vedno milijoni, ki jim je košček umazane tkanine okoli ledij edino premoženje.

O, ko bi le bila Indija tudi zares pesnikova Koromandija!

Indijska ulica. Takšne so po vaseh in tudi v starih delih Delhija. Prodajalne, delavnice, branjarije kar na cesti. Posnetek je iz okolice Delhija.

KOVINOTEHNA

KÜPPERSBUSCH — blagovnica IDEAL

DRAGE GOSPODINJE!

V pismu, ki vam ga prinaša Novi tednik, vam sporočamo, da smo dobili univerzalni štedilnik. Ko ga boste kupovale, recite samo: KÜPPERSBUSCH! To je ime štedilnika in ime priznane zahodnonemške firme. KÜPPERSBUSCH štedilnik ima veliko prednosti: je trajno žaren, kar pomeni, da boste prihranili gorivo; je lepe oblike in se sklada po dimenzijah z različnimi tipi kuhinjskega pohištva. Poleg tega vam priključek na dimovod ne bo delal težav — možen je z leve, desne, zadnje in zgornje strani. Ta štedilnik vam lahko služi za kuho in ogrevanje. Ima namreč globljo — zimsko mrežo, višjo — poletno. Seveda: toploto lahko uravnate z regulatorjem.

Gospodinje, priporočamo vam prav ta štedilnik!

Blagovnica IDEAL
Mariborska c. 7

**NOVI
tednik**

49

NOVI TEDNIK — Glasilo občinskih organizacij socialistične zveze delovnega ljudstva Celje Laško Slovenske Konjice Sentjur Smarje pri Ješah in Zalec — Uredništvo: Celje Gregorčičeva 5 poštni predaj 161; Naročnina in glasilo: Trg V kongresa 10 — Glavni in odgovorni urednik Jože Volčand. Tehnični urednik: Drago Medved — Redakcija: Milar Božič Ed Goršič Jure Krašovec Milan Seničar Zdenka Stopar Milenko Strašek Berni Strmčnik — Izhaja vsak četrti teden — Izdaja ga ČGP »Delo« — Fisk in glasila ČGP »Delo« Ljubljana — Rokopisov ne vračamo — Cena posamezne številke 1 din — Celoletna naročnina 48 din, polletna 24 din. Tekoči račun 50102-601-20012 ČGP »DELO« Ljubljana — Tel.: uredništvo 223-69 in 231-05 mail oglasi in naročnine 228-00